

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச்செய்த

ப்ரபந்ந காயத்ரி என்னும்

இ ரா மா நு ச நூ ற் ற ந் தா தி.

[இயற்பாவின் சரம ப்ரபந்தம்.]

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

அ ரு ளி ய

“திவ்யார்த்த தீபிகை” யென்னும்

உரையுடன,

“திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” ஆபீஸாரால்,

சென்னை, மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்,

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

சுக்கிலவரு

1929.

Registered Copy Right.

ஸ்ரீமத். உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள்.

	ரு. அ.
திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி விரிவுரை	... 3 0
திருப்பாவையின் விரிவுரை	... 1 0
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	... 1 4
காச்சியார் திருமொழி விரிவுரை	... 1 8
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	... 1 12
பெருமான் திருமொழி விரிவுரை	... 1 4
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	... 1 8
திருச்சந்த விருத்தத்தின் ரெடி	... 1 10
திருமலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாகிபிரான், } கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை	... 1 0
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	... 1 4
பெரிய திருமொழி விரிவுரை 1,2 பத்துக்கள்	... 3 0
முதல் திருவந்தாதி விரிவுரை	... 1 8
இரண்டாந்திருவந்தாதி விரிவுரை	... 1 4
திருவெழுக்கற்றிருக்கையும், திருமடல்களும் விரிவுரை	... 2 4
திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி	... 2 0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி	... 0 12
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	... 0 4
ஸ்ரீவசநபூஷணஸாரம் (மூலத்துடன் கூடியது.)	... 1 0
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	... 1 4
முகுந்தமாலையின் தெளிவுரை	... 0 6
ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தின் தெளிவுரை	... 0 12
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	... 1 0
ஸுதர்சநசதகம் மிகத்தெளிவான தமிழுரை	... 1 0
நமஸ்காரதத்துவம்	... 0 2
ஸ்தோத்ரவாயாக்யான சோதநம்	... 0 3
ப்ரணவாதிகாரதத்துவம்	... 0 4
வாத்ஸல்யார்த்த விவரணம்	... 0 2
விதவாவபந வித்வம்ஸநம்	... 0 4
உபந்யாஸரந்நமாலா (க்ரந்த லிபி) ஸம்ஸ்க்ருத பாவை	... 0 6
பாதுகாஸஹஸ்ராவதார தத்துவம்	... 0 4

தேலுங்குலிபிப் பிரசுரங்கள்.

ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் ஸ்ரீஸ்தவம் இவற்றின் விஸ்தாரமான } மணிப்ரவாள வியாக்கியானம்	... 1 8
அதிமாநுஷஸ்தவத்தின்	... 0 12
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை	... 0 4
ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம்	... 0 3
ரஹஸ்ய மூலம்	... 0 6

இன்னும் பல புஸ்தகங்களும் உள்ளன.

ஸ்ரீ:

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.
திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்.

இ ரா மா நு ச ன ன ற் ற ந் தா தி.

இராமாநுசனது நூற்றந்தாதி என விரியும். இராமாநுசன் விஷயமாக அந்தாதித் தொடையாற் பாடப்பட்ட நூற்றுச்சொச்சம் பாசரங்களை யுடையதொரு பிரபந்தம் என்பது பொருள். இத்தொடர்மொழி யில் தொக்குநின்ற ஆறும் வேற்றுமையுருபின் பொருளாகிய ஸம்பந்தம்-விஷயமாகவுடைமை; விஷ்ணுபுராணம், சடகோபரந்தாதி என்பவற்றிற்போல. இராமாநுசனைப்பற்றிய நூற்றந்தாதி என விரித்தால், இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பொருளும் உடன்தொக்க தொகையாம். இராமாநுசன் + நூற்றந்தாதி; “ சில விசாரமா முயர்தினை ” (நன்னூல்) என்றதனால் நிலைமொழி யீற்றுமெய் கெட்டது; ‘ கம்பராமாயணம் ’ ‘ நள வெண்பா ’ என்பவற்றிற்போல. இராமாநுச னூற்றந்தாதி என் பானு முளர்.

இராமாநுசன் என்பது, ராம அநுஜ என்ற இரண்டு மொழி சேர்ந்து தீர்க்கஸந்திபெற்றது. ராமனுடன் பிறந்தவன் என்று பொருள். ராமாவதார ஸமயத்திலே இத்திருநாமம் இனையபெருமானுக்கு வழங்கிவந்தது; பின்பு திருமலைநம்பி நியமனமடியாக, ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்சன நிர்வாஹகராகத் திருவவதரித்தருளின உடையவர்க்கு இத்திருநாமமாயிற்று. இனையாழ்வார் என்று தமிழ்த் திருநாமம்; லக்ஷ்மண முனி, இப்பாதி திருநாமங்களும் பர்யாய நாமங்களாம். அவ்வாசிரியர் விஷயமான நூற்றந்தாதியாய்த்து இது

அந்தாதி = அந்தத்தை ஆதியாக வுடையது; அன்மொழித் தொகை; வடமொழித்தொடர், தீர்க்கஸந்தி. அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதியாவது—முன்னின்ற செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்து

வரும் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது; இங்ஙனம் பாடும் நூலினது ஈற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல் மண்டலித்த லெனப்படும். இது தொண்ணூற்றுறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். பதிற்றந்தாதி நூற்றந்தாதி என்ற வகைகளில் இந்நூல் நூற்றந்தாதியாம். அதாவது—நூறு வெண்பாவினாலேனும் நூறு கட்டளைக் கவித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் கூறுவது. இத்திவ்யப்பிரபந்தம் நூறு பாசுரங்களுக்குமேல் அதிகமாக எட்டுப் பாசுரங்கள் கொண்டதாயினும் நூற்றந்தாதி யென்னத் தட்டில்லை; நூறு ஆயிரம் முதலிய பெரிய எண்களுக்குப் பத்தெட்டு குறையினும் மேற்படினும் அவை நூறு ஆயிரம் என்னத் தகுந்தவையேயாம். ஆயிரத்து நூற்றிரண்டு பாசுரங்கள்கொண்ட திருவாய்மொழியைத் ‘திருவாய்மொழி யாயிரம்’ என்றும், ஆயிரத்தெண்பத்தினாலு பாசுரங்கள்கொண்ட பெரிய திருமொழியைத் ‘திருமொழி யாயிரம்’ என்றும் அருளிச்செய்திருப்பது காண்க. யதிராஜ ஸப்ததி, வரவரமுரி சதகம் என்ற வடமொழி நூல்களிலும் அதிகமாக நாலேந்து ச்லோகங்களும் ஏழெட்டு ச்லோகங்களும் உள்ளமை காண்க. இங்ஙன அ்திகமாக இருப்பதுபோல் குறைவாயிருத்தலு முண்டு;—“வாணனாயிரச் தோள் துணித்த” என்று ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலு மருளிச் செய்கிறார்கள்; பரமசிவனது பிரார்த்தனைக்கிணங்கி எம்பெருமான் வாணனை நாலு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருளினனாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றமை அறியத்தக்கது. ‘நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தம்’ என்ற வ்யவஹாரத்தின் தத்துவமும் உய்த்துணரத்தக்கது.

இப்பிரபந்தத்தில் நூற்றெட்டுப் பாசுரங்கள் அமைந்ததற்கும், பாட்டுத்தோறும் இராமாநுசத் திருநாமம் தட்டாமல் அதுஸந்திக்கப்பட்டிருப்பதற்கும் பெரியோர் ஒரு காரணங் கூறுவர்,—எம்பெருமானார் திருவடிகளில் அன்பு பூண்டவர்கட்கு இப்பிரபந்தம் ஸாவித்ரிபோலே நித்யாநுஸந்தேயமாகவேனுமென்று பாட்டுத்தோறும் திருநாமத்தைவைத்து நூற்றெட்டுப் பாட்டாக அருளிச் செய்தார்—என்று. ப்ரபந்ந ஸாவித்ரி என்றும் ப்ரபந்ந காயத்ரி என்றும் இதனை நம்முதலிகள் வ்யபதேசித்துப் போருவர்கள்.

இப்பிரபந்தம் எம்பெருமானார் காலத்திலே அவதரித்ததாயினும், பெரியபெருமானால் அமுதனுக்கு அருளப்பாடிட்டு எம்பெருமானாரால் திருச்செவி சார்த்தப்பட்ட தாதலால் இது ஆழ்வார்களருளிச் செயல்களோடு சேர்த்து அதுஸந்திக்கலாயிற்று. திருக்கார்த்திகைக்குப் பின் ஆழ்வார் திவ்ய ப்ரபந்தங்கட்கு ஏற்பட்டுள்ள அநத்யயநம் இதற்கும் ஐக்கும்.

முதலாயிரம், பெரிய திருமொழி, திருவாய்மொழி, இயற்பா என்ற நான்கு ஆயிரங்களுள் நான்காவதான இயற்பாவில் சரமப் பிரபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் இந்த நூற்றந்தாதி. ப்ரணவார்த்தமான முதலாயிரத்தோடு நம்மாழ்வார் விஷயமான பாகவத சேஷத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் கண்ணிறுண்சிறுத்தாம்பைச் சேர்த்தாற்போல, கைங்கிரிபத்தில் களையறுப்பதான இயற்பாவுடனே இதனைச் சேர்த்து அதுஸந்திக்கை பொருத்தமுடைத்தேயாம்.

(திருவரங்கத்தமுதனார் வரலாறு.)

இவ்வமுதனார், ஒரு பங்குனித்திங்களில் ஹஸ்த நக்ஷத்ரத்தில் மூங்கிருதியில் திருவவதரித்து, திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் இருந்ததுவே காரணமாகப் பெரியகோயில் நம்பி என்று ப்ரலித்தராய் வாழ்ந்துவந்தார்.

[அஷ்டப்பிரபந்தம் செய்தருளினவரும் பட்டர் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து உய்ந்தவருமான “பிள்ளைப்பெருமானையங்கார்” என்பவர்க்கு இவர் திருத்தகப்பனார் என்று சிலரும், பாட்டனார் என்று சிலரும் சொல்லுவர்.]

இவர் ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்து மஹா நிபுணராய், தமக்குக் குலக்ரமமாகக் கிடைத்த ஸந்திதி புரோஹித வ்ருத்தியையும் புராணபடந கைங்கர்யத்தையும் பெற்று மிகவும் ராஜஸராய்ச் செருக்குடன் வாழ்ந்துவரும் நாளிலே, உலகங்களை வாழ்விக்கத் திருவனந்தாழ்வானது திருவவதாரமாய்த் திருவவதரித்த எம்பெருமானார் தமது இயற்கையின்னருளாலே இவரைத்திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றிக் கூரத்தாழ்வானுக்கு நியமிக்க, ஆழ்வானும் அவரை அதுவர்த்தித்து ஞானச்சுடர் கொளுத்தி எம்பெருமானார் திருவடிக்கீழ்க் கொணர்ந்து சேர்க்க, எம்பெருமானாரும் அவரைக் குளிரக் கடாஷித்தருளி ஆழ்வான் பக்கல்

ஆசிரியிக்கும்படி நியமிக்க, அப்படியே அவரும் ஆழ்வாளை ஆசிரியித்துத் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை ஐயந்திரிபறத் தெளிந்து ஆத்ம ஆத்மீயங்களை அந்த ஆசார்யன் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்துப் பரம ப்ரவணராயிருந்தார் இப்படியிருக்கையில், ஸ்வாசார்யருடைய உகப்புக்கு உறுப்பாகத் தூதர்க்கு ப்ராசார்யரான எம்பெருமானார் விஷயமாக ஒன்றிரண்டு பிரபந்தங்களைச் செய்து அவற்றை எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிற் கொணர்துவைக்க, எம்பெருமானாரும் அவற்றை அவிழ்த்துக் கடாஷிக்க, அவை தமது திருவுள்ளத்துக்கு இசைந்திராமையாலே அவற்றைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு அவரை நோக்கி, 'ஏதாவது பிரபந்தம் பாடவேணுமென்கிற விருப்பம் உமக்கிருக்குமாயில், உமக்கு உத்தேச்யரான ஆழ்வானுடையவும் நமக்கு உத்தேச்யரான ஆழ்வார்களுடையவும் உகந்தருளின நிலங்களினுடையவும் ஸம்பந்தம் தோற்றமாறு ஒரு பிரபந்தம் செய்யும்' என்று நியமித்தருள, இவரும் அப்படியே செய்கிறேனென்று அந்த நியமத்தை சிரஸாவஹித்து எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே மெய்யன்பர்க்கு நித்யாநுஸந்தேயமாம்படி பாட்டுக்கள் தோறும் இராமாநுசனென்னுந் திருநாமத்தையிட்டு நூற்றெட்டுப் பாட்டாக அருளிச்செய்து எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலேவந்து வணங்கி 'இதைக் கேட்டருளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்து அது மதிபெற்றுக் கூரத்தாழ்வான் முதலானோர் பேரோலக்கமாக இருக்கிற அங்குத்தானே இந்தப் பிரபந்தத்தை விண்ணப்பம் செய்ய, எம்பெருமானார் மற்றை முதலிகளோடும் திருச்செவி சார்த்தித்தலை அலுக்கிப் போரவுகந்தருளி, தம்திருவடிகளில் ஸம்பந்தமுடையார்க்கெல்லாம் அந்தப் பிரபந்தத்தை அன்று தொடங்கி என்றும் நித்யாநுஸந்தேயமாம்படி கற்பித்தருளியதுந் தவிர, அவரது வாக்கு அமுதவாக்காயிருந்தமையால் அவர்க்கு அமுதன் என்ற திருநாமத்தையும் பிரஸாதித்தருளி மிகவும் கடாஷித்தருளினார். ஆகையால் அதுமுதல் 'பெரியகோயில் நம்பி' என்ற திருநாமம் மாறித் திருவரங்கத்தமுதனார் என்ற திருநாமம் வழங்கத்தொடங்கிற்று. இப்பிரபந்தத்திற்கு ப்ரபந்ந காயத்ரி என்ற திருநாமமும் அன்றேதொடங்கி நிகழலாயிற்று.

இந்த விருத்தார்த்தம் சிறிது மாறுபாடாகவும் சொல்லப்படுவதுண்டு; எங்ஙனே யெனின்;-அமுதனார் எம்பெருமானுருடைய

நியமனம் பெற்று இப்பிரபந்தம் இட்டருள்வதாக அடையவளைந் தான் திருமதிலுக்கு இவ்வருகேயிருந்த ஒரு தென்னஞ்சோலைத் திருமண்டபத்தில் வீற்றிருந்து பட்டோலை கொண்டிருக்கும் போது, அவ்வளவில் எம்பெருமானார் அழகியமணவாளனது நியமந்தினால் ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் முதலிய அந்தரங்கசிஷ்யர்களோடு அவ்விடத்தே யெழுந்தருள அப்போது “செழுந்திரைப்பாற்கடல்” என்ற நூற்றைந்தாம்பாசரம் தலைக்கட்டி, இருப்பிடம் வைகுந்தமென்ற பாசரம் எழுதவேண்டிய தருணமாயிருந்ததென்றும், அது முதலான மூன்று பாசரங்களும் எம்பெருமானார் திருமுன்பே தொடுக்கப்பட்டனவென்றும், பிறகு அரங்கேற்றியானபின் ‘இந்த விசேஷத்துக்கு ஸ்மாரகமாக இப்பிரபந்தத்திற்கு மாத்திரம் சாற்றுப் பாசரங்கள் மூன்றாயிருக்கவேணும்’ என்று ஆழ்வான் நியமித்தருளினாரென்றும், ஆனதுபற்றியே மற்றைப் பிரபந்தங்கட்கு இரண்டு பாசரம் சாற்றாயிருப்பது போலல்லாமல் இதற்கு மூன்று பாசரம் சாற்றாக ஸம்பரதாயம் நிகழ்கின்றதென்றும் கோயில் கஸ்தூரி ஜீயர் பணிச்சுக் கேட்டிருக்கை.

ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் இத்திவ்யப்ரபந்தத்தின் வைபவம் மொழியைக்கடக்கும்பெரும்புகழுடைத்து. இந்த நூற்றந்தாதியை அறியக்கற்று வல்லாராகாதார் அவைஷணவர்களே யாவர். இஃதொன்றைமாத்திரம் கற்றாரேனும் * மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே. இத்தகைய வைபவம்வாய்ந்த இத்திவ்யப்ரபந்தத்திற்கு ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள் ஸங்க்ரஹமாக ஓர் உரையும்; பிள்ளைலோகம் ஜீயர் சிறிதுவிரிவாக ஒரு வியாக்கியானமும் இட்டருளினார். அவ்விரண்டையுந் தழுவி, இன்னும் ஆவச்யக விஷயங்களையும் ஊடேசேர்த்து அனைவர்க்கும் எளிதாம்படி அடியேனால் எழுதப்படுகிற திவ்யார்த்த தீபிகை என்னு மிவ்வுரையில் குற்றங்குறைகளைக்காணுது குணலேசத்தையே பெரியோர் கண்டு களிப்பாராக.

இங்ஙனம்,

உரையாசிரியன்,

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராயதாஸன்.

ஸ்ரீ:

திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச்செய்த

இராமா நுச நூற்றந்தா தியின்

தனியன்கள்.

வேதப்பிரான் பட்டர் அருளிச்செய்தவை.

(ஒருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா.)

முன்னே வினையகல மூங்கிற்குடி யமுதன்

பொன்னங் கழற்கமலப் போதிரண்மே—என்னுடைய

சென்னிக் கணியாகச் சேர்த்தினேன் தென்புலத்தார்க்

கேன்னுக் கடவுடையேன் யான்.

முன்னே	{ முன்னே செய்த	அணி ஆக	ஆபரணமாக
வினே	{ பாபங்க	சேர்த்தி	{ பொருந்தவைத்துக்
	{ ளெல்லாம்	னேன்	{ கொண்டேன் ;
அகல	ஒழிவதற்காக,		
மூங்கில் குடி	{ 'மூங்கிற்குடி'	யான்	{ இப்படி
அமுதன்	{ என்னுங்		{ அமுதனாருடைய
	{ குலத்திலே		{ திருவடிகளைச்
	{ தோன்றிய		{ சூடப்பெற்ற
	{ திருவரங்கத்தமுத		{ அடியேனீ
	{ னாருடைய		
பொன் அம்	{ பொன்போல்	தென்	{ தெற்குத் திக்கி
கழல்	{ அழகிய	புலத்தார்க்கு	{ லுள்ளாரான
கமலப்போது	{ பாதாவிந்தங்க		{ யமகிங்கரர்க்கு
இரண்டும்	{ ளிரண்டையும்	என்னுக்கு	ஏதுக்காக
என்னுடைய	{ எனது தலைக்கு	கடவு	{ ப்ராப்தி
சென்னிக்கு		உடையேன்	{ யுடையேன்?

* * * :—நெடுநாளாக நான் செய்து போந்த கருமங்கள்
நொலைந்து அக்கரும பலங்களின் அறுபவம் எனக்கு நேராம
லிருப்பதற்கு ஒரு மஹோபாயம் கண்டறிந்து அனுட்டித்தேன் ;
அதாவது, மூங்கிற்குடியென்ற மஹாகுலத்திலே தோன்றிய திருவ
ரங்கத்தமுதனாருடைய திருவடித் தாமரைகளை நான் கிரோபூஷண

மாக அணிந்துகொண்டேன் ; அதனால் எனது ஸகல கருமங்களும் தீயினில் தூசாயொழிந்தன. இனி யமனுக்காவது யமபடர்களுக்காவது என்னருகே வருவதற்கு யாதொரு ப்ரஸக்தியுமில்லை : என்றாயிற்று.

“முன்னே வினையகலச் சேர்த்தினேன்” என இயையும். [மூங்கிற்குடி.] வேயர்குலம், ஆஸூரிகுலம், கூரகுலம் என்பன போல மூங்கிற்குடி யென்று ஒரு குலமுண்டாம். அமுதன் = இவர்க்கு, பேரியகோயில்நம்பி என்பது பண்டு வழங்கிவந்த திருநாமம். இவர் இயற்றிய நூற்றந்தாதியைத் திருச்செவி சார்த்தி யருளிய எம்பெருமானார் இவருடைய வாக்கு அமுதவாக்கா யிரா நின்றதென்று உகந்தருளி அமுதன் என்று திருநாமம் ப்ரஸாதித் தருளினராம். கமலப்போது = தாமரைப்பூ. அணி = ஆபரணம். சேர்த்தினேன் = சேர்த்தேன் என்றபடி : இன்—சாரியை.

என்னுக்கு + கடவுடையேன் = என்னுக்கடவுடையேன் ; (கடைக்குறை) கெடுதல்விகாரப் புணர்ச்சி. என்னுக்கு = ஏதுக்காக என்கை ; “என்னுக்கவன் விட்டிங்குவந்தாய்” என்றார் குலசேகரப் பெருமானும். [கடவுடையேன்.] கடவு = ப்ராப்தி ; அதாவது—உரிமை. *

கட்டளைக் கலித்துறை.

நயந்தரு பேரீன்பமெல்லாம் பழுதென்று நண்ணினர்பால்
சயந்தரு கீர்த்தி யிராமானுசமுனி தாளிணைமேல்
உயர்ந்த குணத்துத் திருவரங்கத்தமு தோங்குமன்பால்
இயம்புங் கலித்துறையந்தாதி யோதலிசை நெஞ்சமே.

நெஞ்சமே மனமே !,

நயம் தரு { விஷயங்களால்
தாப்படுகிற

பேர் இன்பம் { சிறிதிற்பங்கள்
எல்லாம் } யாவும்

பழுது என்று { வயர்த்தங்கனென்று
(அவற்றை
விட்டொழிந்து)

நண்ணினர் { தம்மை
பால் } ஆசரயித்தவர்கள்
விஷயத்தில்

சயம் தரு { ஸம்ஸார ஜயத்தைப்
கீர்த்தி } பண்ணிக்
கொடுக்கும்
புகழுடையான

இராமானுச முனி } எம்பெருமானு
ருடைய

தான்	}	இரண்டு திருவடிகள்	}	இயம்பும்	}	அருளிச்செய்த
இணைமேல்		விஷயமாக,				
உயர்ந்த	}	சிறந்த	}	கலித்துறை	}	கட்டளைக்
குணத்து திரு		குணசாலியான		அந்தாதி		கலித்துறையின
அரங்கத்து		திருவரங்கத்				லமைந்த
அமுது		தமுதனார்				நூற்றந்தாதியை
ஒங்கும்	}	கொழுந்து	}	ஒத்	}	அத்யயநம்செய்ய
அன்பால்		விட்டோங்கிய		இசை		ஸம்மதித்திருக்கக்
		பக்தியினாலே				கடவை.

* * *—விஷயாந்தரங்களின் அநுபவத்தினாலுண்டாகும் சிற்றின்பங்கள் யாவும் அற்பங்களென்றும் ஹேயங்களென்றும் கருதி அருவருத்து அவற்றில் நசையற்றுத் தம்மைவந்து அடிபணிகின்ற மஹாநுபாவர்களுக்கு ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்தருளி மோக்ஷத்தைத் தந்தருள்பவராய் இப்பெரும்புகழ் பரவப் பெற்றவரான எம்பெருமானார் விஷயமாக, பகவத்பாகவத பக்தி முதலிய மஹாகுணங்கள் நிறைந்த திருவரங்கத்தமுதனார் பரம பக்தி தலையெடுத்துச் சொன்ன நூற்றந்தாதி யென்னும் திவ்யப்ரபந்தத்தை ஒதுவதற்கு நெஞ்சே ! நீ இசைந்திடாய் என்கிறார். நல்வழி தீவழிகளிற் பேர்தற்கு நெஞ்சே முதற்காரணமாதலால் அதனுடைய ஆதகூல்யம் பெறுதற்குப் பாரிக்கின்றாரென்க.

நயம்=விஷயாந்தரங்கள். “நாணமை நள்ளேன் நயம்” (முதல் திருவந்தாதி) என்றவிடத்து, நயம் என்பதற்கு விஷயாந்தரங்களென்று பொருள் அருளிச்செய்யப்பட்டிருத்தல் காண்க. பேரின்பம்—சிற்றின்ப மென்னவேண்டுமிடத்துப் பேரின்பமென்றது விபரீதலக்ஷணையாம். ‘நல்லபாம்பு’ என்னுமாபோலே. அன்றி, பேரின்பமுண்டென்று ப்ரமித்திருப்பார் கருத்தாலே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

“ஆயிழையார் கொங்கை தங்கும் அக்காதலன்றமுந்தி மாயு மென்னவியை வந்தெடுத்தானின்று” என்று இவ்வமுதனார் தாமும், “பிடிநகடிநெந டுகிசூவென யதீஸூரஸம்ஸ்யாஃ” [மதநகதரைந் நக்ஷிச்யந்தே யதீச்வரஸம்ச்ரயாஃ] என்று தூப்புல்பிள்ளையும், “காராடிஷொஷஹாரோதவடாஸிரிதாநா” [காமாதிதோஷஹரமாத்மபதாச்சரிதாநாம்] என்று பெரிய ஜீயரும் பணித்தவை இப்பாட்டின் முன்னடிகட்குச் சந்தையாக அதுஸந்தேயம்.

“...பழுதின்றி நண்ணினம்பால்” என்றும், “பழுதின்றி நண்ணினம்பால்” என்றும் பாடபேதங்களுண்டாம். சயம்=ஜயம்; “நாவலிட்டுழி தருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகள் மீதே” என்று மீசை முறுக்கிச் சொல்லப் பண்ணுகை.

[கலித்துறையந்தாதி-] “முதற்சீர்நான்கும் வெண்டளைபிறழ யாக், கடையொருசீரும் விளங்காயாகி, நேர்பதினே நிரைபதினே மென்றே தினர் கலித்துறை யோரடிக்கெழுத்தே” என்பது, கட்டளைக்கலித்துறை யிலக்கண முணர்த்தும். ஸூத்ரமாகும். கட்டளைக்கலித்துறையில் ஒவ்வோரடிக்கும் உரிய ஐந்துசீர்களுள் முதல் நான்கும் ஈரசைச்சீர்களும் ஐந்தாவது விளங்காய்ச்சீருமாக வெண்டளை பிறழாமல் வரும். வரவே, நேரசை முதலான அடி ஒற்றொழித்துப் பதினொழுத்துந், நிரையசை முதலான அடி ஒற்றொழித்துப் பதினொழுத்துமாகத் தானே அமையும். வெண்பாவுக்குப்போலக் கட்டளைக் கலித்துறைக்கு ஓரடியின் இறுதிச்சீரோடு அடுத்த அடியின் முதற்சீர் வெண்டளை தவறாது வரவேண்டுமென்ற நியதி இல்லை. அந்த நியதி கொள்ளின், நிரையசை முதற்கட்டளைக் கலித்துறையெல்லாம் காய்முன்றிரைவந்து கலித்தளையாய் வெண்டளைவழுவாமாறு காண்க. கலிநிலைத்துறை, கலிவிருத்தம், ஆசிரியவிருத்தம் என்பவை முதலிய சிலவற்றிற்குப் போலக் கட்டளைக் கலித்துறைக்கு நான்கு அடிகளும் அளவொத்து வரவேண்டுமென்னும் நியதியுமில்லை. வெண்பா ஆசிரியப்பா முதலிய சிலவற்றிற்போலவே அளவொவ்வாமலே வரலாம். கட்டளைக்கலித்துறை பெரும்பாலும் ஏகாரவீற்றதும், சிறுபான்மை ஓகாரவீற்றதும். இந்நூலில் எல்லாப்பாசரங்களும் ஏகாரவீற்றனவே. நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தத்தில், “கோலப்பகல்களிரென்றுகற்புய்ய” என்ற நாற்பதாம் பாசரமொன்றே ஓகாரவீற்றது. ஓகாரவீறாய் வருவதற்கு வேறு மேற்கோள் கிடைப்பரிது. ஏகார வுயிரீராகவன்றி மெய்யீராகவந்த கட்டளைக் கலித்துறைகளும் சான்றோர் செய்யுளிற் காணப்படுகின்றன.

இத்திவ்யப்பிரபந்தம் அந்தாதித்தொடையாற் பாடப்பட்ட பிரபந்தமாதலின் சொல் தொடர்நிலை பொருள் தொடர்நிலை யென்னும் இருவகையுள் சொல் தொடர்நிலையாம். [அந்தாதித் தொடை

யாவது—முன்னின்ற பாட்டின் இறுதி எழுத்தாயினும் அசையா யினும் சீராயினும் அடியாயினும் பின்வரும் பாட்டின் முதலாகப் பாடுவது.] இந்நூல் இறுதிச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யு ளின் ஆதியாக அமையும்படி மண்டலித்துப் பாடப்பட்டுள்ளமை யுங் காண்க. *
 *
 *

இதுவுமது.

சொல்லின் தொகைகொண் னேதடிப்போதுக்குத் தொண்டேசெய்யும்
 நல்லன்பரேத்து முன்னாமமெல்லா மேன்றன் நாவினுள்ளே
 அல்லும் பகலு மமரும்படிநல் கறுசமயம்
 வெல்லும்பரம விராமாநுச விதேன் விண்ணப்பமே.

அறு சமயம்	{ அப்ராமாணிகங் களான ஆறு மதங்களையும்	எத்தும்	துதிக்கிற
வெல்லும்	நிரவிர்த்தருளின	உன் நாமம்	{ தேவரீருடைய திரு எல்லாம் { நாமங்களெல்லாம்
பரம	ஆரியரான	என் தன் நாவின்	{ எனது நாவிலே உள்ளே }
இராமாநுச	எம்பெருமானாரே!	அல்லும் பகலும்	{ அஹோராத்திரமும்
உனது அடி போதுக்கு	{ தேவரீருடைய பாதார விந்தங்களிலே	அமரும்படி	{ பொருந்தி யிருக்கும்படி
தொண்டு	{ வாசிக கைங்கரியம் செய்யும் { பண்ணுகிற	நல்கு	{ க்ருபை செய்தருள வேணும்;
நல் அன்பர்	பரமபக்தர்கள்	இதுவே என்	{ இவ்வளவே அடி யேன் செய்யும் விண்ணப்பம் { விஜ்ஞாபனம்.

* * *—கூறுஞ்சமயங்களாறுங் குலையக் குவலயத்தே வந் தருளின ஸ்வாமிந்! தேவரீருடைய திருவடிவாரத்திலே சீலமில்லாச் சிறியேன்செய்யும் விண்ணப்பம் ஈதொன்றே; அது யாதெனில்; தேவரீரிடத்துப் பரமபக்தி பூண்டவர்கள் “தங்களன்பாரத் தமது சொல்லவத்தால் தலைத்தலைச் சிறந்து பூசிப்ப” என்ற கணக்கிலே தத்தம் சக்திக்கியன்றவாறாக சப்தராசிகளை யடுக்கி தேவரீருடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுவார்களன்றோ; அத்திருநாமங்

கள் இடைவிடாது என்ராவிலே திகழும்படி அதுகூறலித்தருள வேணும்; இஃதொன்றையய்க்து அடியேனுடைய பிரார்த்தனை— என்கிறார் ஒரு பக்த சிகாமணி.

தோகை 'என்பதற்கு ஸங்கியை என்று பொருள் கொள்ளு தலுமாம். எம்பெருமானார் விஷயமாக நூற்றெட்டுப் பாசரங்கள் பாடவேணுமென்று ஒரு தொகையை நெஞ்சிலேகொண்டு நல் லன்பரான அமுதனார் அருளிச்செய்த தேவரீருடைய நாமமாலே யாகிய நூற்றந்தாதிப் பிரபந்தமானது எப்போதும் என் ராவிலே பொருந்துமாறு அருளவேணும் என்றாராகவுங்கொள்க. “எங்கள் கதியே இராமானுச முனியே!, சங்கைகெடுத்தாண்ட தவராசா— பொங்குபுகழ், மங்கையர்கோனீந்த மறையாயிர மனைத்தும், தங்கு மனம் நீயெனக்குத் தா” என்றதுபோலவாம். *

[இம்முன்று தனியன்களே ஸகல தீவ்ய தேசங்களிலும் வழங்கு மவை; மற்றேற தனியன் மேனுட்டில் அநுஸந்திக்கப் படுகிறதாம்; அதா வது.]

இனியேன் குறைநமக் கெம்பெருமானார் திருநாமத்தால் முனிதந்த நூற்றெட்டேச் சாவித்திரியென்னு ளுண்பொருளைக் கலிதந்த செஞ்சொற் கலித்துறையந்தாதி பாடித்தந்தான் புனிதன் திருவரங்கத் தமுதாகிய புண்ணியனே.

(இதன் கருத்து:-) ஸர்வேச்வரன் ஆதியிலே ஸங்கல்பபூர்வக மாக உலகத்தைப் படைத்து முதலிலே சதுர்முகப்ரஹ்மாவுக்கு ஸாவித்ரியை உபதேசித்தான். இவ்வமுதனார் அந்த ஸாவித்ரியின் ஸாரார்த்தத்தை யெடுத்து இராமானுசன் என்னுந் திருநாமத்தோ டிணக்கிக் கட்டளைக் கலித்துறையிலே வைத்துத் தாம் அநுப வித்த அநுபவத்தின் பரீவாஹரூபமாக இந்நூற்றந்தாதியைப் பாடிப் பின்புள்ளாரான நமக்கும் உபகரித்தருளினார். இனி நமக்கு ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களில் ஒரு குறையுமில்லை என்பதாம். “திரு நாமத்தால்” என்ற விடத்து, திருப்பெயரால் என்று பாடமிருப் பின் வெண்டளைக்குச் சேரும்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

அமுதனார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

இ ரா மா நு ச நூ ற் ற ந் தா தி

உரையின் அவதாரிகை.

ஸகல சாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஸங்க்ரஹம் திருவஷ்டாக்ஷரம். அதனுடைய பரம தாத்பர்யமாயும், ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ப்ர பந்தங்களின் ஸாரார்த்தமாயும், பூமீதரகவிகளுடைய உக்தி யாலும் அதுஷ்டாநத்தாலும் ப்ரகாசிதமாயும், நம் பூருவாசார்யர் களின் உபதேச பரம்பரையாலே ப்ராப்தமாயும், சேதந்களனை வர்க்கும் இன்றியமையாத ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்களின் நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷமாயும், பரம ரஹஸ்யார்த்தமாயு மிருப்பது சரமபர்வ நிஷ்டை. அஃதிருக்கும்படியைத் திருவரங்கத்தமுத னார்க்கு எம்பெருமானார் தமது நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே கூரத் தாழ்வான் திருவடிகளிலே தம்மை ஆச்ரயிப்பித்தருளி அவர் முக மாக உபதேசித்தருளினார். அங்ஙனம் உபதேச ப்ராப்தமான அந்தச் சீரிய பொருளை இவ்வமுதனார் தாம் அநவரத பாவனை பண்ணி எம்பெருமானார் திருவடிகளை யுடைவிடாது ஸேவித்துக் கொண்டு போந்தாராய் அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்களைத் தமது பத்திப் பெருங்காதலுக்குப் போக்குவிடாகப் பேசி அதுப வித்தே தீரவேண்டும்படியான நிலைமை தனக்கு உண்டானமையா லும், சரமபர்வநிஷ்டையே சீரியதென்கிற பரமார்த்தத்தைச் சேத நர்கட்கு எளிதில் உணர்த்தவேணுமென்கிற க்ருபாமூலகமான கருத்தினாலும் தாம் எம்பெருமானாருடைய திவ்யகுண சேஷ்டி தாதிகளை ப்ரேமத்துக்குத் தகுதியாகப் பேசுகிற பாஷாங்களாலே

ஆரார்வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே ” என்றும் தாமே அருளிச் செய்தாரிறே. மாறன்—ஆழ்வார் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பால் குடித்தல் முதலிய லோகவியாபாரம் ஒன்றுமின்றி உலகநடைக்கு மாறாக இருந்ததனால், இவர்க்கு ‘மாறன்’ என்ற திருநாமமாயிற்று; வலிய வினைகட்கு மாறாக இருத்தலாலும், அந்ந் மதஸ்தர்களை படக்கி அவர்கட்கு சத்ருவாயிருத்தலாலும், பாண்டிய நாட்டில் தலைமையாகத் தோன்றியதனாலும் வந்தபெய ரென்றலுமுண்டு.

பல்கலையோர் தாம்மன்ன=நாநா சாஸ்த்ரங்களைக்கற்று வல்லவர்களான ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் முதலிய மஹான்கள் ப்ரதிஷ்டிதராகைக்காக என்றமாம். எம்பெருமானுருடைய சரணாவந்த ப்ராப்திக்கு ஸாதநம்=அவருடைய திருநாமஸங்கீர்த்தநமேயாம் என்பது இப்பாசுரத்தில் வெளியாயிற்று. ... (க)

கள்ளார்பொழில் தென்னரங்கள் * கமலப்பதங்கள் நெஞ்சில்
கோள்ளாமனிசரை நீங்கி குறையல் பிரானடிக்கீழ்
விள்ளாதவன்ப னிராமாநுசன் மிக்க சீலமல்லால்
உள்ளாதென்னெஞ்சு * ஒன்றறியே னெனக்குற்ற பேரியல்வே. (உ)

கள் ஆர் பொழில் தென் அரங்கள்	{	தேன் நிறைந்த சோலைகளை யுடைய தென் திருவாங்கத்திலே பள்ளிகொள்ளும் பெருமானுடைய
கமலம் பதங்கள்	{	தாமரைபோன்ற திருவடிகளை
நெஞ்சில் கொள்ளா	{	தமது நெஞ்சிலே வையாத
மனிசரை நீங்கி	{	மனிதர்களை விட்டொழித்து;
குறையல் பிரான் அடிக்கீழ் விள்ளாத அன்பன்	{	திருமங்கை மன்னனுடைய திருவடிகளிலே என்றும் விட்டுநீங்காத பக்தியை யுடையாரான

இராமாநுசன்	{	எம்பெருமானு ருடைய
மிக்க சீலம் அல்லால்	{	சிறந்த சீல குணத்தைத் தவிர
ஒன்று		வேறென்றையும்
என் நெஞ்சு உள்ளாது	{	எனது நெஞ்சானது நினைக்க மாட்டாது :

(இவ்வாறாக)

எனக்கு உற்ற பேர் இயல்வு	{	எனக்கு விரித்தித்த தொரு சிறந்த ஸ்வபாவத்திற்கு
ஒன்று அறியேன்	{	ஒரு காரணத்தையும் அறிகின்றிலேன்.

* * * :—“நெஞ்சே ! சொல்லுவோ மவன் நாமங்களே” என்றவுடனே எனது ஹ்ருதயமானது அவ்விராமா நுசனுடைய சிலத்தில் ஊன்றப்பெற்ற ஆச்சரியத்தை என்ன சொல்லுவேன் ! என்று விஸ்மயப்படுகிறார். ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரை களை நெஞ்சாலும் நினையாத பாவிகளோடு நெடுங்காலம் பழகிக் கிடந்த என் நெஞ்சானது இன்று அப்பாவிக்களோடு உறவை ஒழித்துவிட்டு, திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவடிகளையே அந வரதம் இறைஞ்சுமவரான எம்பெருமானுடைய சிறந்த சீலகுண மொன்றையே சிந்தியாரின்றது ; இப்படிப்பட்டதொரு பெருந் தன்மை எனக்கு நேர்ந்ததற்குக் காரணம் அவ்வெம்பெருமானு டைய நிர்ஹேதுக க்ருபாகடாக்ஷமேயொழிய வேறொன் றுண்டாக நானறிகின்றிலேன்.

உடையவர்க்கு நம்மாழ்வார் திருவடிகளில் பக்தியுள்ளபடியை முதற்பாட்டில் பேசினார் ; “ மாறன்பணித்த தமிழ்மறைக்கு மங் கையர்கோன் ஆறங்கக்கூற அவதரித்த ” என்றபடி அவ்வாழ்வா ருடைய தமிழ் வேதத்திற்கு அங்கமாக ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்தவரான திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளில் ப்ரா வண்யமுடைமையை இப்பாட்டில் பேசினாராய்த்து, திருமங்கை யாழ்வாருடைய திருவவதாரஸ்தலம்—திருக்குறையலூர் எனப்படும், “மண்ணியில் நீர்தேங்கும் குறையலூர் சீர்க்கலியன் தோன்றியலூர்” என்பது உபதேசரத்தினமாலே, “குறையல் பிரானடிக் கீழ் விள் ளாதவன்பன் ” என்ற விசேஷணம் வீறுபெறும்படி, திருவாலீ திருநகரியி லெழுந்தருளியிருக்கிற திருமங்கை மன்னனுடைய பாதாவிந்த பீடத்தின்கீழ் எம்பெருமானுடைய திருக்கோலம் ஏறியருளப் பண்ணப்பட்டிருக்கின்றமை உணரத்தக்கது.

கீலம்=மஹானாயிருப்பவன் மந்தமதிகளோடு புரையறக் கலந்து பரிமாறுங்குணம் சீலகுணமெனப்படும். எம்பெருமானார் மஹாநுபாவரா யிருந்துவைத்தும், தம்மை வெகு நீசராக நினைத் திருக்கிற இவ்வமுதனார் தம்மோடே கலந்து பரிமாறப்பெற்ற மஹாகுணத்திற்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற சொல் இது. உள்ளு நல்—சிந்தித்தல். ‘ பேரியல்வு ’ என்பதை ஆறும் வேற்றுமைத் தொகையாகவுங் கொள்ளலாம், முதல் வேற்றுமையாகவும் கொள்

ளலாம். “இது எனக்கு வலித்தித்த பெரிய கிராகு” என்னவுமாம். ஒன்று என்பது காகாகூநியாயத்தாலே கீழும்மேலும் அந்வயிக்கும்: மிக்க சீலமல்லால் ஒன்று உள்ளது; எனக்குற்ற பேரியல்வு ஒன்றறியேன்—என்று. (உ)

பேரியல்நெஞ்சே அடிபணிந்தே னுன்னை * பேய்ப்பிறவிப் பூரியரோளேள் சுற்றம் புலர்த்தி * பொருவருஞ்சீர் ஆரியன் செம்மை யிராமாநுசமுனிக் கன்புசெய்யும் சீரியபேறுடையார் * அடிக்கீழ் மூன்னைச் சேர்த்ததற்கே. (ங)

பேர் இயல் நெஞ்சே!	{ மிகவும் கம்பீரமான மனமே!	செம்மை	{ (ஆசிரிதரோடு) ருஜுவாகப் பரிமாறுந்தன்மை வாய்ந்தவருமான
உன்னை அடிபணிந்தேன்	{ உன்னை வணங்குகின்றேன்; (என்னை வணங்குவது எதற்காக என்னில்;)	இராமாநுசமுனிக்கு	{ எம்பெருமானார் திறத்தில்
பேய் பிறவி	{ ஆஸுரப் பிறப்பையுடையவர்களான	அன்பு செய்யும் சீரிய பேறு உடையார்	{ பக்தி பண்ணுவதையே பரம புருஷார்த்தமாக வுடையவர்களான கூரத்தாழ்வான் போல்வாருடைய
பூரியரோடு உள்ள	{ நீசர்களோடு (எனக்கு) இருந்த	அடிக்கீழ்	{ திருவடிகளின் கீழே
சுற்றம்	உறவை	என்னை	{ (பரம நீசனாயிருந்த) என்னை
புலர்த்தி	போக்கடித்து	சேர்த்ததற்கே	{ கொண்டு சேர்த்த மஹோபகாரத் திற்காகவே (உன்னை அடிபணிந்தேன்.)
பொருவு அரும் சீர்	{ ஒப்பற்ற குணங்களை யுடையவரும்		
ஆரியன்	{ சிறந்த அநுஷ்டான முடையவரும்		

* * *—“மந ஏவ மநுஷ்யானாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:” என்றபடி நன்மை தீமைகட்கு முதற்காரணம் நெஞ்சேயாதலால், “நெஞ்சே! சொல்லுவோ மவன்நாமங்களே” என்ற பாரிப்புக்கு அந்தநெஞ்சு உடன்பட்டுத் தமது கொள்கைக் கிணங்க ஒழுகப் பெற்ற ஸந்தோஷத்தினால் அந்தத் தமது நெஞ்சை நமஸ்கரிப்பதாகக் கூறுகின்றார் இதில். இங்ஙனே நெஞ்சைத் தம்மில் வேறுபடுத்திக் கூறுதல் கவிமரபில் வந்த ஒருவகைச் சமத்தகாரம். ஆஸுர

ப்ரக்ருதிகளான நீசர்களோடு எனக்கிருந்த ஸம்ஸர்க்கத்தைப் போக் கடித்து, ஒப்பற்ற குணசாலியான எம்பெருமானருடைய திருவடிகளில் ப்ராவண்யமாகிற பரம்புருஷார்த்தத்தைப் பெற்றுள்ள ஆழ்வான் போல்வாருடைய திருவடிகளின் கீழே என்னைக் கொண்டு சேர்த்த நெஞ்சே! இப்பெருநன்றிபுரிந்த உனக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்? “தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே” என்றாற்போல உன்னைத் தலையால் வணங்குவது தவிர வேறொரு கைம்மாறு நான் செய்யகில்லேன் என்றாராயிற்று. பூரியர்=இழி பிறப்பாளர். புலர்த்துதல்—உலரச்செய்தல்; அதாவது போக்கடித்தல் போருவு-ஒப்பு. ஆரியன்—“கத-வ்ஜாநாநு காஸிககத-வ்ஜாநாநாநு। திஷ்கி ப்ரக்யதாநாநு வது சூய-உதிஷ்யத:” [கர்த்தவ்யமாசரந் காமம் அகர்த்தவ்யமநாசரந்-திஷ்டதி ப்ரக்ருதாசாரே ஸது ஆர்யஇதி ஸ்ம்ருத:] செம்மையிராமாநுசமுனி=செம்மைக்குணமுடைய இராமாநுசமுனி என்றபடி: செம்மைக்குணமாவது வடமொழியில் ‘ஆர்ஜவம்’ எனப்படும். அதாகிறது-ருஜுவாயிருக்குந்தன்மை; இதற்குப் ப்ரதிகோடியான குணம்—கௌடில்யம் எனப்படும். ஒருவன் ஒருவனை நோக்கி ‘அப்பா! நீ எவ்வூர்?’ என்றால் ‘நான் தற்காலமிருப்பது இவ்வூர்’ என்று விடையளிப்பதும், ‘உன்பெயர் என்ன?’ என்றால், ‘என்பெயர் உண்டுவளர்தான்’ என்று விடையளிப்பதும் இவ்வாறாகக் கேட்பதற்கெல்லாம் கோணலாகவே விடையளிப்பது கௌடில்ய குணத்தின் காரியமாகும். உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்லுகையும் செய்கையும் செம்மைக்குணத்தின் காரியமாகும். சக்ரவர்த்தி திருமகனார் பஞ்சவடியில் எழுந்தருளி யிருந்தபோது சூர்ப்பணகைவந்து, “சூர-தஸ்யஸிம்ஹே ஷம் க்யம் ராக்ஷஸ வஸவிதம்। கிராமஸிநக்யத்யந்தே தக்ஷ ராஸ்யாநாஸிம்ஹே॥” [ஆகதஸ்த்வமிமம் தேசம் கதம் ராக்ஷஸஸேவிதம்—கிமாகமந்க்ருத்யம் தே தத்த்வமாக்யா துமாஹ்வி.] ராக்ஷஸர்கள் வந்தடைந்திருக்கிற இவ்விடத்திற்கு நீர் எவ்வாறு வந்தீர்? வந்த காரியமென்ன? என்றுகேட்க, அதற்குப் பெருமாள் கோணலான உத்தரம் கூறலாமாயினும் அவ்வன்கூறுது “ஆஸீத் தசரதோ நாம ராஜா” என்றுதொடங்கி நேரான உத்தரம் கூறினார். அவ்விடத்திலே வால்மீகி முனிவன் “ஃஜு-வாஸிதயா

வவ-ராவா-தாவவ-ரெ" [ருஜுபுத்திதயா ஸர்வம் ஆக்
யாது முபசக்ரமே] என்கிறான். இதுவாய்த்து ஆர்ஜவகுணம்.

"இராமாதுசனடிச் கன்புசெய்யுஞ் சீரிய பேறுடையார்"
என்றவிடத்து ஸ்ரீராமாதுஜ பக்தர்களெல்லாரையும் விவகரிக்கி
றார் என்றலும், கூரத்தாழ்வானை விசேஷித்துக் கருதுகின்றாரென்
றலும் ஒக்கும். (ந)

எண்ணெப்புலியி லோருபொரு ளாக்கி * மருள்குரந்த
முண்ணெப்பழைவினை வேரறுத்து * ஊழி முதல்வனையே
பண்ணப்பணித்த விராமாநுசன் பரன் பாதமுமென்
சென்னித்தரிக்க வைத்தான் * எனக்கேதுஞ் சிதைவில்லையே. (சு)

ஊழி	{ காலம் முதலிய ஸகல	மருள் சுரந்த	{ அஜ்ஞான
முதல்வ	{ பதார்த்தங்களுக்	முன்னை	{ மூலகங்களாய்
னையே	{ கும் காரண	பழைவினை	{ மிகவும்
	{ பூதஞான எம்	வேர் அறுத்து	{ அநாதிகளான
	{ பெருமானையே		{ (எனது)
			{ பாவங்களை
			{ வோற்றீர்க்கி
பன்ன	{ (எல்லாரும்	பாதமும்	{ தமது திருவடி
	{ விவேகித்து)		{ களையும்
	{ அருஸந்	என் சென்னி	{ எனது தலையிலே
	{ திக்கும்படி		
பணித்த	{ (ஸ்ரீபாஷ்ய	தரிக்க	{ நான் உகந்து
	{ முகத்தாலே)	வைத்தான்	{ தரிக்கும்படியாக
	{ அருளிச்செய்த		{ வைத்தருளினார்;
பரன்	{ ஸர்வோத்த்ரு		{ (இவ்வளவு
இராமா	{ வூடரான		{ மஹாப்ராஸாதம்
நுசன்	{ எம்பெருமானார்		{ பெற்றேறான
புலியில்	இந்தப்பூமியிலே		{ பின்பு)
எண்ண	{ (அபதார்த்தமாய்க்	எனக்கு	{ அடியேனுக்கு
ஒரு	{ கிடந்த) எண்ண		
பொருள்	{ ஒரு	ஏதும் சிதைவு	{ எவ்விதமான
ஆக்கி	{ பதார்த்தமாக்கி	இல்லை	{ ஹாரியும் இனி
			{ உண்டாக
			{ வழியில்லை.

* * *—எம்பெருமானாருடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்
திற்கு ஆளான நான் இனி ஒருநாளும் எவ்விதமான ஹாரியையும்
அடையமாட்டேன் என்கிறார்,—பதார்த்தகோடியில் சேராமல்

துச்ச (துஹி) னாயிருந்த எனது கருமங்களையெல்லாம் வேற ரீக்கி, தமது பாதாரவிந்தங்களையும் என் தலைமேலே வைத்தருளினார் எம்பெருமானார்; இப்பேறுபெற்ற எனக்கு இனி ஒருகுறையுமில்லை என்றாயிற்று.

மருள் சுரந்த—அஜ்ஞாந்தாலே செய்யப்பட்ட என்கை; மருளாலே சுரக்கப்பட்ட என்றவாறு. [ஊழிமுதல்வனையே பன்னப்பணித்த] ஊழிமுதல்வனான எம்பெருமானையே பரவும்படி அமுதனூராகிய தம்மைச் செய்தருளின—என்று அர்த்தமல்ல; பகவத்விமுகராயிருந்தவர்களையெல்லாம் உபதேசாதி முகத்தாலே பகவத் ப்ரவணரம்படி செய்தருளினவர் என்று பொதுப்படையாகச் சொன்னபடி. ஊழிமுதல்வன்—பிரளயகாலத்தில் முழுமுதற் கடவுளாயிருந்தவன் என்றமாம்

பரன் என்றதை இராமா நுசனுக்கு விசேஷண மாக்காமல் நிர்வஹிப்பதும் ஒருபுடையுண்டு; அதாவது—பரன் என்று பரமபுருஷனான எம்பெருமானைச் சொல்லிற்றாய், அவனுடைய திருவடிகளையும் என் சென்னித் தரிக்கவைத்தான் என்றதாகவுமாம். “பரன் பாதமேன சென்னித் தரிக்கவைத்தான்” என்றும் பாடமாம். (என=என்னுடைய.) (ச)

எனக்குற்ற செல்வ மிராமாநுசனென்று * இசையகில்லா மனக்குற்றமாந்தர் பழிக்கில்புகழ் * அவன் மன்னியசீர் தனக்குற்றவன்ப ரவன் திருநாமங்கள் சாற்றுமென்பா வினக்குற்றங் காணகில்லார் * பத்தியேய்ந்த வியல்விதேன்றே. (ஐ)

எனக்கு உற்ற செல்வம்	{ நமக்கு ப்ராப்தமான ஸம்பத்து	புகழ்	{ (அன்னவர் களுடைய பழிப்பே இதற்குப்) புகழாய்விடும்;
இராமாநுசன் என்று	{ எம்பெருமா னாரே' என்று	அவன்	{ அவ்வெம்பெருமா னுருடைய
இசைய கில்லா	{ அத்தவஸாயங் கொண்டிருக்க மாட்டாத	மன்னிய சீர் தனக்கு	{ நித்யவிர்த்தமான கல்யாண குணங்களுக்கு
மனக் குற்றம் மாந்தர்	{ அஷ்ட ஹ்ருதயர்களான மனிசர்	உற்ற	{ தகுதியான
பழிக்கில்	{ (இந்துஸைப்) பழிப்பார்தனாகில்		

அன்பர்	{ அன்பையுடையவர் களான மஹான்கள்	அவன்	{ அவ் விராமாநுச னுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுகின்ற என்னுடைய (இந்தப்) பாசா மாலைகளிலுள்ள குற்றங்களைக் காணமாட்டார் கள்.
பக்தி ஏய்ந்த இயல்விது என்று	{ (இந்தானது) பக்தியோடு கூடின பாவ்ருத்தியை யுடையதென்று (திருவுள்ளம் பற்றி)	{ திருநாமங்கள் சாற்றும் என் பா இனம் குற்றம் காண்கில்லார்	

* * * :—உலகத்தில் ஒரு பிரபந்தம் பிறந்தால் அதனைத் தூஷிப்பார் பலரும், பூஷிப்பார் சிலரும் ஏற்படுவது வழக்கம். உண்மையில் தோஷங்கள் இல்லாதிருந்தாலும் எதையாவது சொல்லித் தூஷித்தே திருவர்கள் குற்றங் குறைகள் இருந்துவிட்டால் தூஷகர்களின் உத்ஸாஹம் கேட்கவே வேண்டியதில்லை. அறிவிவியான நான் இபற்றும் இந்நூலில் தோஷங்கள் தான் மிகையாக இருக்கக்கூடும்; அவற்றைக்கண்டு எல்லாரும் இகழார்களோ என்று தாமே சங்கித்துக் கொண்டு, ஸமாதாநமும் தாமே கூறுகிறார் இதில்;—எம்பெருமானாரையே ஸர்வஸ்வமாகக் கொண்ட மஹாநுபாவர்கள் இந்நூலைக் கடாக்கிப்பர்களாகில் சொற்களிலுள்ள குற்றங் குறைகளில் அவர்கள் கண்வையாமல் “ஹா ஹா! பக்திப் பெருங்காதல் உள்ளடங்காமல் வெளிப்புறப்பட்ட சொல் தொடையன்றோ இது!” என்று உகப்பர்கள். ஏனெனில், அவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களில் மெய்யே ஈடுபட்டவர்களாதலால் அவருடைய திருநாமங்களைப் பேசப்பிறந்ததால் எத்தன்மைத்தாயினும் க்ரந்தகர்த்தாவின் ஹ்ருதய பரிபாக மொன்றையே கணிசித்து, “பித்தர் சொன்னவும் பேதையர் சொன்னவும் பத்தர் சொன்னவும் பன்னப்பெறுபவோ” என்று கொண்டு பக்தியை நோக்கி உகந்திடுவர்கள். எம்பெருமானாரிடத்து அத் தகைய பக்தி [அதாவது—‘இவரே நமக்கு ஸர்வஸ்வம்’ என்கிற அத்யவஸாயம்] இல்லாத கல்மஷபுத்திகளான மனிசர்கள், குணங்களை யறியமாட்டாதே கேவலம் தோஷைகதர்சிகளாகையாலே ஏதேனும் தோஷங்களை ஏறிட்டோ உள்ள தோஷங்களை எடுத்துரைத்தோ நிந்திப்பர்களாகில், அன்னவருடைய தூஷணம் நமக்கு பூஷணமேயா மித்தனை என்கிறார். “அலகை முலைகவைத்

தாம் கண்பாடிக்கண்பர், திலதமெனத் திரிவார்தம்மை—உலகர், பழிதூற்றில் துதியாகும்” என்றாரிதே அருளாளப் பெருமா ளெம் பெருமானாரும்.

இங்கே ஒரு சங்கை ;—‘பிறருடைய பழிப்பு நமக்கு அப்ர யோஜகம்’ என்று சொல்லவேண்டியிருக்க, அவர்களுடைய பழிப் புத்தானே நமக்குப் புகழாம் என்கைக்குக் கருத்தென் ? அவர் களது பழிப்பு இவர்க்கு எப்படி புகழாய் விடும் ? என்றுசிலர் சங்கிக்கக்கூடும். அவர்கள் தெளியச் சொல்லுகிறோம் ;—பழிப்பவர் கள் என்னவென்று பழிக்கின்றார்களென்னில் ;—அமுதனாராம் ஒருவர் ; அவர் இராமாநுச நூற்றந்தாதி என்றொரு பிரபந்தம் பாடினாராம் ; அதில் ஒவ்வொருபாட்டிலும் இராமாநுசன் இராமா நுசன் என்று சொன்னதையே சொல்லிக் கொண்டு கிடக்கிறார். தவிரவும், சாஸ்திரங்களில் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஐச்வரியம் முதலானவற்றை இகழ்ந்துரைக்கிறார் ; ஸகல புருஷார்த் தங்களும் தமக்கு ‘உடையவர்’ தானாம் ; எம்பெருமானைக்கூட அவர் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கமாட்டாராம். என்றிவைபோல்வன சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பழிப்பார்கள். வாஸ்தவத்தில் இவையெல்லாம் குணமேயாதலால் குணகீர்த்தநத்தில் சேர்ந்து புழிச்செய்யாய்ப்புடியக் குறையிலையென்க. எம்பெருமானைப் பழித்த சிசுபாலாதிகளும் பர்யாயேண குணகீர்த்தநம் பண்ணினார் களாகவன்றோ உயர்ந்துபோனது. “கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க் கப்பெற்றான் காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான், பற்றி யுரவிடை யாப்புமுண்டான்” என்று பாவிகள் ஏசுவதெல்லால் அன்புடை யார்க்கு குணகீர்த்தநமாகாநின்றதன்றோ. பெரிய திருமொழியில் “மானமருமென்றேக்கி” என்னுந் திருமொழியில் தூஷண பா மாகச்செல்லுகிற முன்னடிகளையும் பூஷணபரமாகச் செல்லுகிற பின்னடிகளையும் விவேகித்தறிக. “ஊரவர்கவ்வை எருவிட்டு” என்ற திருவாய்மொழியின் உட்கருத்தும் உய்த்துணரத்தக்கது. உத்தமாதிகாரிகளுடைய அத்பவஸாயமெல்லாம் ஸாமான்ய ஞானி களுக்கு இகழ்ச்சிக்கு உறுப்பாகுமென்பது ஸாரார்த்தம்.

“பத்தியேய்ந்த இயலிதென்றே” என்றும் பாடமுண்டாம். இது வத்தி நிறைந்த சொல்—என்றபடி. இயல்—சொல். (இ)

இயலும்பொருளு மிசையத் தோடுத்து * நன்கலிகளன்பால்
மயல்கொண்டு வாழ்த்து மிராமாநுசனை * மதியின்மையால்
பயிலும்கலிகளில் பத்தியில்லாத வென் பாலநெஞ்சால்
முயல்கின்றனன் * அவன்றன் பெருங்கீர்த்தி மொழிந்திடவே. (க)

நன் கலிகள்	{ விலகுகுணரான கலிகள்	கலிகளில்	பாடல்களிலே
அன்பால்	ப்ரீதியினாலே	பத்தி	} பக்தியற்றதான இல்லாத
இயலும்	{ சப்தமும் பொருளும் } அர்த்தமும்	என் பாலி	
இசைய	{ நன்கு பொருந்கும் படியாக	நெஞ்சால்	{ என்னுடைய பாபிஷ்டமான நெஞ்சினாலே
தொடுத்து	கவனம்பண்ணி	அவன் தன்	{ அவ்வெம்பெருமானு ருடைய
மயல்	{ வயாமோஹம் கொண்டு } தலையெடுத்து	பெரு கீர்த்தி	அளவற்றகீர்த்திகளை
வாழ்த்தும்		மொழிந்திட	பேசுவதாக
இராமா	{ எம்பெருமானாரை னுசனை }	மதி	{ புத்தி இல்லாமையினாலே நான் ப்ரவர்த்திக் கின்றேன்.
பயிலும்		முயல்	
	வருணிக்கின்ற	கின்றனன்	

* * *—“ பத்தியையந்த வியல்விதென்றே ” என்று கீழ்ப் பாட்டிற் சொன்னவிவர், அப்படிப்பட்ட பக்தி தமக்கு உண்டோ வென்று பார்த்தார் ; அவ்விஷயத்துக்குத்தக்க பக்தி தமக்கு இல்லை யென்றறிந்தார் ; ‘ அந்தோ ! நாமோ அவ்வெம்பெருமானாரைத் துதிக்க இழிந்தது ! ’ என்று தம்மைத்தாமே வெறுத்துக் கொள்ளு கிறார் இதில்.—இன்கவி பாடும் பரமகவிகளான சில மஹான்கள் சொல்லின்பமும் பொருளின்பமும் நன்கு பொருந்துமாறு கவி பண்ணி ஆந்தரமான அன்பினாலே வ்யாமோஹித்து இராமாநு சனை வாழ்த்தா நிற்பார்கள் ; அன்னவர்களுடைய பக்திபரீவாஹ ரூபமான கவிகளில் ஆதரமற்ற எனது பாலி நெஞ்சால் அவ்விரா மாநுசனுடைய பெருப்பெருந்த புகழ்களையெல்லாம் பேசுவதாக நான் முயற்சி செய்கின்றேனே ! இஃது என்ன புத்திகெட்ட தன்மை ! என்று வெறுத்துக்கொள்ளுகிறார்.

“ கவிகள் ...வாழ்த்து மிராமாநுசனை ” —கவிகளால் மங்களா ஶாஸனம் பண்ணப்படுகிற இராமாநுசனை என்றபடி. மயல் எனின

னும் மையல் எனினும் ஒக்கும்; வ்யாமோஹம்; அறிவு கேடு; மங்களாசாஸநம் பண்ணும்போது அறிவு கெட வேணுமிதே. அறிவு உள்ளபடியே கிடந்ததாகில் 'வாழி, பல்லாண்டு, ஜயவிஜயீ பவ' இத்யாதி சப்தங்கள் வெளிவர வொண்ணாதிதே. "மதியின் மையால்" என்றனிது நான்காமடியில் அந்வயிக்கக்கடவது. மதி-வடசொல். இன்மை=இல்லாமை. (சு)

மொழியைக்கடக்கும் பெரும்புகழான் * வஞ்சமுக் குறும்பாம்
குழியைக்கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வான் சரண்கூடியபின் *
பழியைக்கடத்து மிராமாநுசன் புகழ்பாடி அல்லா
வழியைக்கடத்தல் * எனக்கினி யாதும் வருத்தமன்றே. (எ)

மொழியை கடக்கும்	{ வாய்கொண்டு வருணிக்க முடியாற்படி வாசாமகோசா மான	கூடிய பின்	{ நான் ஆசிரயித்த பின்பு
பெரு புகழான்	{ பெரிய புகழை யுடையவரும்	பழியை கடத்தும்	{ ஸ்ரவபாப நிவர்த்தகரான
முக்குறும்பு ஆம் வஞ்சக் குழியை கடக்கும்	{ கல்விச்செருக்கு, செல்வச் செருக்கு, குலச்செருக்கு என்னும் மூவகைக் குறும்புகளாகிற படுகுழியைக்கடந் திருப்பவரும்	இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானு ருடைய
நம்	நமக்கு நாதருமான	புகழ் பாடி	நற்குணங்களைப்பாடி
கூரத்து ஆழ்வான்	{ கூரத்தாழ்வா னுடைய	அல்லா வழியை கடத்தல்	{ ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராத தீய வழிகளைத் தப்பிப் பிழைக்கை யானது
சரண்	திருவடிகளை	எனக்கு	அடியேனுக்கு
		இனி	{ இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம்
		யாதும் வருத்தம் அன்று	{ ஈஷத்தும் ப்ரயாஸ ஸாத்யமன்று; [எளிதேயாம்.]

* * * :—எம்பெருமானாரைத் துதிப்பதற்குத் தாம் யோக்
யதையற்றவர் என்று பின்வாங்கப்பார்த்த அமுதநூர், தமக்குள்ள
ஆழ்வான் திருவடி ஸம்பந்தத்தை நினைத்து இலிங்க இருக்கும்
போது எனக்கு அஸாத்யமானது ஒன்மயில்லையென்று துணிவு

கொள்ளுகிறார் இதில்—“வாவாஹமோவா ஹாஹா ஹாஹா ஹாஹா ஹாஹா” [வாசாமகோசா மஹாகுண தேசிகாச்சர்ய கராதிராத்] என்றபடி வாய்கொண்டு வருணிக்கமுடியாத பெரும் புகழ் படைத்தவரும், கல்வி, செல்வம், குலம் என்ற மூன்றுவகை ஸம்பத்தும் புஷ்கலமாயிருந்தும் அவற்றால் இறையும் அஹங்கார மடையாதவருமான கூரத்தாழ்வானுடைய சரணாவந்தங்களை ஆசிரயித்து க்ருதக்ருத்யனுன வெனக்கு எம்பெருமானாருடைய திருக்குணங்களைப் பாடுதலும் அதுவே காரணமாக அர்ச்சிராதிகதி யொழிந்த மற்ற கதிகளிற் போகாதபடி அவ்வழியேபோதலும் மிகவுமெளிதேயாம் என்றாராயிற்று.

நம் பூருவாசாரியர்கள் எல்லாருமே சிறந்த புகழுடையராயினும் ஆழ்வானுடைய புகழ் அத்யந்த விலகாநமென்பது ப்ரவீர்த் தமான விஷயம். நம் தர்சனத்துக்கு மஹாத்ரோஹியான நாலூரா னுக்குக் கொடிய நரகங்களைக் கொடுக்க வேணுமென்று பகவத்ஸந் நிதியிலே ப்ரார்த்திக்கவேண்டியிருக்க, பேரருளாளன் திருமூன்பே வரதராஜஸ்தவத்தை விண்ணப்பம் செய்து கண்டெரியும்படி வரம் வேண்டிக்கொள்ளீர் என்ற ஸ்வாசார்ய நியமனத்தையும் அதிக்ர மித்து “நான் பெற்றபேறு நாலூரானும் பெறவேணும்” என்று வரம் வேண்டிக்கொள்ளும்படி விசாலமான திருவுள்ளம்பெற்ற ஆழ்வானுடைய புகழை நாம் என்சொல்வோம்! “மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான்” என்று சொல்வது தவிர வேறு வாசக மில்லையெனும்.

[வஞ்சமுக்குறும்பாமித்யாதி.] “கூஹாஹாஹா வபொவிஷா யநஹாஹாஹா” [குலம் குபம் வயோ வித்யா தநஞ்ச மதயந்த யமும்] என்று செருக்கை விளைக்கக்கூடியவை ஐந்து கிடந்தாலும், கல்விச்செருக்கு, செல்வச்செருக்கு, குலச்செருக்கு என்ற இம் மூன்று அஹங்காரங்கள் மிகக்கொடியவை; இவற்றைக் கடத்தல் ஆர்க்கும் அரிது; இவற்றைக் கடந்தவர் என்னும் ஏற்றம் ஆழ்வா னொருவர்க்கே அஸாதாரண மென்பதாக எம்பெருமானார் காலத்தி லேயே ப்ரஹ்மித்தமாயிற்று. திருவாய்மொழியில் “பலாடியார்மூன் பருளிய பாம்பணையப்பன்” என்றவிடத்து ஈடு முப்பத்தாறாவிரத் தில் ஆழ்வான் விஷயமாக அருளிச் செய்யப்பட்டதொரு ஐதிஹ

யம் சூறிக்கொள்ளத்தகும். மற்றும் பல இதிலாணங்களும் பன்னி யுரைக்குங்காற் பாரதமாம். (எ)

வருத்தும் புறவிருள்மாற்ற * எம்பொய்கைப்பிரான் மறையின் குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ்தன் னையுங்கூட்டி * ஒன்றத் திரித்தன் றெரித்த திருவிளக்கைத் தன் திருவுள்ளத்தே யிருத்தும் பரமன் * இராமாநுசனேம் மிறையவனே. (அ)

வருத்தும்	{ வருத்தத்தை யுண்பெண்ணக் கூடிய		
புறம் இருள்	{ பாஹ்ய விஷயங்களைப் பற்றின அஜ்ஞானமாகிற இருளே	எரித்த திரு விளக்கை	{ ஜ்வலிக்கச்செய்த (முதல் திருவந் தாதியாகிற) திருவிளக்கை
மாற்ற	போக்குவதற்காக		
எம் பொய்கைப் பிரான்	{ நமது குலத் தலைவரான பொய்கை யாழ்வார்	தன் திரு உள்ளத்தே	{ தமது திருவுள்ளத் திலே
அன்று	முற்காலத்தில்	இருத்தும்	{ வைத்துக்கொண் டிராநின்ற
மறையின் குருத்தின் பொருளே யும் செந்தமிழ் தன்னையும் கூட்டி ஒன்ற திரித்து	{ வேதாந்தங்களிற் பதிந்துகிடக்கும் பொருள்களையும் செந்தமிழ்ச் சொற்களையும் கூட்டி இரண்டையும் ஒன்று சேர ஒரு திரியாக்கி	பரமன் இராமா நுசன்	{ மஹாவைபவ சாலியான எம்பெருமானார்
		எம் இறையவன்	{ நமக்கு ஸ்வாமி.

* * *—பகவத்பாகவத விஷயம் அந்தரங்க விஷயமென்றும், சப்தாதி விஷயங்கள் பாஹ்ய விஷயம் (அதாவது—புறவிஷயம்) என்றும் சொல்லப்படும். அந்த பாஹ்ய விஷயங்களைப்பற்றின அஜ்ஞானாத்காரமானது புறவிருள் எனப்படும்; [புறம்பான விஷயங்களைப்பற்றின இருள் புறவிருள்] அவ்விருளானது முதலிலே ணுகருபம்போல் தோற்றினாலும் பிறகு மிக்க வருத்தத்தை

விளைக்கக்கூடியது; அப்படிப்பட்ட கொடிய இருளை அகற்றுவதற் காகப் பொய்கையாழ்வார் “வையம் தகளியா வர்கடலே நெய் யாக வெய்யிகதிரோன் விளக்காக” என்று தொடங்கித் திருவந் தாதி திவ்யப்ரபந்தமென்னும் ஒரு விளக்கை ஏற்றியருளினார். அவ்விளக்குக்கு எதைத் திரியாக்கினார் என்றால், வேதாந்தங்களில் திரண்டு கிடக்கும் ஸாரப்பொருள்களையும் இனிய தமிழ்ச்சொற் களையும் ஒன்று சேர்த்துத் திரித்தார். அப்படிப்பட்ட திரு விளக்கை எம்பெருமானார் தமது திருவுள்ளத்தினுள்ளே எப்போ தும் அணையாதபடி ஸ்தாபித்தருளினார்; அவரே அடியேனுக்கு ஸ்வாமி என்றாராயிற்று.

இருளை மாற்றுவதற்கு விளக்கு வேண்டியதாதலாலும் பொய்கையாழ்வாருடைய திவ்யப்ரபந்தம் இருளை மாற்றுவதாதலா லும் அஃது ஒரு திருவிளக்காக ரூபிக்கப்பட்டதென்க. மறையின் குருத்து = மறையின் முடிவாகிய வேதாந்தம். அன்று = திருக்கோவ விடைகளியில் “நீயர் திருமகளும் நின்றாயால்” என்ற பாசுரத்தின் படி நெருக்குண்ட அக்காலத்திலே என்கை. பொய்கைப்பிரான் எரித்த திருவிளக்கைத் தம் திருவுள்ளத்தே இருத்தனையாவது— அவருடைய அருளிச்செயலை எப்போதும் சிந்தை செய்தல். (அ)

இறைவனைக்காணு மிதயத் திருள்கெட * ஞானமென்னும்

நிறைவிளக்கேற்றிய பூதத்திருவடி தாள்கள் * நெஞ்சத்

துறையவைத்தாளு மிராமாநுசன் புகழோதும் நல்லோர்

மறையினைக்காத்து * இந்தமண்ணகத்தே மன்ன வைப்பவரே. (க)

இறைவனை	{ ஸர்வ ஸ்வாமியான எம்பெருமானே	ஞானம்	{ ஞானமாகிற
காணும்	{ ஸாக்ஷாத் கரிப்பதற்கு உபகரணமான	என்னும்	{ பூர்ண தீபத்தை ப்ரகாசிப்பித்
இதயத்து	{ ஹருதயத்திலுள்ள	நிறை	{ தருளின
இருள்	{ அஜ்ஞாநமாகிற அந்தக் காரமானது	விளக்கு	{ இரண்டாம்
கெட	{ நசிக்கும்படியாக	ஏற்றிய	{ திருவந்தாதியை அருளிச்செய்த
		பூதத் திருவடி	{ பூதத்தாழ்வாருடைய
		தாள்கள்	{ திருவடிகளை
		நெஞ்சத்து *	{ தமது
			{ திருவுள்ளத்திலே

உறைய	{ சாச்வதமாக	நல்லோர்	{ விலகூண
வைத்து	{ ஸதாபித்து		{ புருஷர்கள்தாம்
ஆளும்	{ (அவற்றையே)	இந்த மண்	{ இப் பூண்டலத்
	{ அநுபவிக்கின்ற	அகத்தே	{ திலே
இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானு	மறையினே	வேதங்களை
	{ ருடைய	காத்து	ரக்ஷித்து
புகழ்	திவ்ய குணங்களை	மன்ன	{ என்மைக்கும்
ஒதும்	{ இடைவிடாது	வைப்பவர்	{ அழிவில்லாதபடி
	{ அநுஸந்திக்கின்ற		{ ப்ரதிஷ்டாபனம்
			{ பண்ண
			{ வல்லவர்கள்.

* * *—‘ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யர்’ என்னும் விருது இராமாநுசனுடையார்க்கே ஏற்குமென்கிறார்.—ஸ்ர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கு எல்லார்க்கும் உபகரணமாயிராநின்ற ஹ்ருதயமானது அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தாலே இருண்டு கெட்டுப்போகாதபடி பரஜ்ஞாநமாகிற பூர்ணதீபத்தை ஏற்றினவரான பூதத்தாழ்வாருடைய திருவடிகளைத் தமது திருவுள்ளத்திலே இடைவிடாது வைத்துக்கொண்டு அவற்றையே அநுபவிக்கும் எம்பெருமானுருடைய குணகீர்த்தநமே போது போக்காக இருக்கும் விலகூணர்யாரோ அவர்கள் தான் வேதத்தை நன்றாக ரக்ஷித்து இந்நிலவுலகத்தில் நிலைநிறுத்தவல்ல மஹான்கள் என்றராயிற்று.—“ஞானமென்னும் நிறைவிளக் கேற்றிய” என்ற விடத்து, “ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு” என்ற பூதத்தாழ்வார்தம்முடைய அருளிச்செயல் நினைக்கத்தக்கது. இதயம்=ஹ்ருதயம் என்ற வடசொல் விகாரம். பூதத்தாழ்வார் ஏற்றிய ஞானமென்னும் நிறைவிளக்காவது—இரண்டான் திருவந்தாதி யாகிற அவருடைய அருளிச்செயல். பூதத்திருவடி=திருவடியென்று இங்கே ஸ்வாமிக்கு வாசகம்; பூதத்தாரென்னும் ஸ்வாமி என்றபடி. “திருவடி தன் நாமம் மறந்தும்” “நமரும் பெறலடிகள்” “என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு” இத்த்யாதியான அருளிச்செயல் பிரயோகங்களைக் காண்க. [இந்த மண்ணகத்தே மறையினைக்காத்து மன்னவைப்பவர்] எம்பெருமானார் ஸம்பந்தம் பெறாத மற்றையோர்கள் “வேதம் ப்ரமாணமேயல்ல”

என்று சொல்லுவாரும், அதனைப் பிரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டும் அபார்த்தங்கள் பண்ணுவாருமாய் இருப்பதால் அவர்கள் யாவரும் வேதமார்க்க வித்வம்ஸிகள் ; இராமாநுசனுடையார் தாம் ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யர்கள் என்றபடி. ... (க)

மன்னியபேரிருள் மாண்டபின் * கோவலுள் மாமலராள்
தன்னொமோயனைக் கண்டமை காட்டும் * தமிழ்த்தலைவன்
பொன்னடிபோற்று மிராமாநுசற் கன்பு பூண்டவர்தாள்
சேன்னியிற்குடும் * திருவுடையா ரென்றுஞ் சீரியரே. (க௦)

மன்னிய	{ ஒருவராலும் பேர்க்க முடியாதபடி கிலைத்துமின்ற		
பேர் இருள்	{ (அஜ்ஞாநமாகிற) பெருத்த இருளானது	தமிழ் தலைவன்	{ தமிழ்க்குத் தலைவரான பேயாழ்வா ருடைய
மாண்டபின்	{ (முற்பட்ட ஆழ்வார்க ளிருவரும் ஏற்றின திருவிளக்காலே) நன்றாக நீங்கின பின்பு,	பொன் அடி போற்றும் இராமா நுசற்கு	{ அழகிய திருவடிகளை புகழுவவரான எம்பெருமானார் திறத்தில்
கோவலுள் ஆயனை	{ திருக்கோவலுரில் ஆயனரை	அன்பு பூண்டவர்	{ பக்தியையுடையவர் களினது
மா மலராள் தன்னொடும்	{ பிராட்டியோடு கூட	தான்	திருவடிகளை
கண்டமை	{ தாம் ஸேவித்த படியை	சென்னியில் குடும் திரு உடையார்	{ சிரோ பூஷணமாகக் கொள்ளுஞ் செல்வ முடையோர்தாம்
காட்டும்	{ (“ திருக் கண்டேன் ” இத்யாதி ப்ரபந்த முகத்தாலே) வெளியிட் டருளின	என்றும் சீரியர்	{ என்றைக்கும் ஸ்ரீமான்கள்.

* * * :—பொய்கையாழ்வாரும் பூதத்தாழ்வாரும் ஏற்றின
இரண்டு திருவிளக்குகளாலும் இருள் நீங்கலே, “ திருக்கண்டேன்

பொன்மேனி கண்டேன்” என்று திருக்கோவலுராயனாரைப் பிராட்டியோடுகூட ஸேவிக்கப் பெற்றார் பேயாழ்வார். தாம் அப்படி ஸேவித்ததாக மூன்றாந்திருவந்தாதி முகத்தால் வெளியிட்டருளின அவ்வாழ்வாருடைய திருவடிகளைத் துதிக்குமவரான எம் பெருமானார் திறத்தில் பக்தியையுடையவர்கள் யாரோ, அவர்களுடைய திருவடிகளைச் சிரோபூஷணமாகக் கொள்வதையே அழியாச் செல்வமாக நினைத்து ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களுடைய திருவடிகளைச் சிரமேற்கொள்ளுமவர்கள் தாம் நித்திய ஸ்ரீமான்கள் என்ற ராயிற்று. “அரசமர்ந்தானடிசூடுமரசையல்லால் அரசாகவெண்ணேன் மற்றரசுதானே” என்று குலசேகரப் பெருமாளுக்குப் ப்ரதம பர்வத்திலே உண்டான நிஷ்டை அமுதனுக்குச் சரமபர்வத்திலே உண்டானபடி [ப்ரதமபர்வமாவது பகவத்விஷயம். சரமபர்வமாவது பாகவத விஷயம்.]

[கோவலுள் ஆயனை.] திருக்கோவலுரோம்பெருமான் க்ருஷ்ணைவதாரத்திலிருந்த ஆச்ரித பாரதந்திரிய மடங்கலும் தோற்ற ஸேவை ஸாதிக்கும்படியைப் பற்ற ஆயன் என்று திருநாமம் பெற்றான்; “திருக்கோவலுராயனர்” என்று ப்ரவரித்தி. இப்பாட்டில் பேயாழ்வார் “தமிழ்த்தலைவன்” என்று சிறப்பித்துக்கூறப்பட்டார். சீரியர்=சீர்மையுடையோர்; சீர்மையாவது ஸ்ரீமானை யிருக்கை. (க0)

சீரியநான்மறைச் செம்பொருள் * செந்தமிழா லளித்த
பாரியலும்புகழ்ப் பாண்பெருமாள் * சரணும் பதுமத்
தாரியல்சென்னி யிராமாநுசன் தன்னைச் சார்ந்தவர்தம்
காரியவண்மை*என்னால் சொல்லொணுதிக் கடலிடத்தே. (கக)

சீரிய நால்
மறை செம்
பொருள் { சிறந்த
நால்வேதங்களி
லுள்ள செவ்விய
பொருள்களை

செம் தமிழால் { அழகிய தமிழ்ப்
பாசரங்களினால்

அளித்த அருளிச்செய்தவரும்

பார் இயலும்
புகழ் { பூமியெங்கும்
பொருந்தின
புகழை
யுடையவருமான

பாண்
பெருமாள் { திருப்பாணாழ்வா
ருடைய

சரண் ஆம் பதும் தார் இயல் செனனி	{ திருவடிகளாகிற தாமரைப் பூவாலே அலங்கரிக்கப் பட்ட திரு முடியை யுடையரான	{ காரியம் வண்மை	{ அநுஷ்டாந வைலக்ஷண்ய மானது
{ இராமாநுசன் தன்னை	{ எம்பெருமானாரை	{ இக்கடல் இடத்தி	{ கடல் சூழ்ந்த இப் பூமியில்
{ சார்ந்தவர் தம்	{ ஆச்ரயமாகப்பற்றி னவர்களுடைய	{ என்னால் சொல்ல ஒனாது	{ (இப்படிப்பட்ட வைபவமுடைய தென்று) என்னால் சொல்லித் தலைக்கட்ட முடியாததி.

* * *—எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை யெல்லாம் விசதமாகப் பேசுகையாலே சிறந்தவையான நால்வேதங் களில் பொதிந்து கிடக்கும் நற்பொருள்களை “அமலனதிபிரான்” என்னும் திவ்யப்ரபந்தத்தில் சுருக்கி அருளிச் செய்தவராய் நாடெங்கும் பரவின புகழையுடையரான திருப்பாணழ்வாருடைய சரணுரவிந்தங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுடியை யுடையவ ரான எம்பெருமானாரை அடிபணிந்தவருடைய ஆசார வைலக்ஷண்யமானது என் வாய்கொண்டு வர்ணிக்க முடியாதபடி மிகவும் சிறந்தது என்றாயிற்று.

சரண்=சரணமென்ற வடசொற் சிதைவு. பதும்=பத்ம மென்ற வடசொல் விகாரம். தார்=மாலைக்கும் பூவுக்கும் பெயர்; இங்கே பூவைச்சொல்லும். நான்காமடியில், “காரியல் வண்மை” என்ற பாடமும் உண்டு; கார் என்று மேகமாய், மேகங்கள் ஜல ஸ்தல விபாகம் பாராமல் நாடெங்கும் பரந்து தண்ணீரை வர்ஷித்து உபகரிக்குமாபோலே உலகமெல்லாம் திரிந்து ரஹஸ்யமான அர்த் தங்களைப்பொழிந்து நல்ல உபதேசங்களைச் செய்யுமவர்கள் இராமாநுசனடியார் என்றதாகிறது. ... (கக)

இடங்கொண்ட கீர்த்தி மழிசைக்கிறைவன் * இணையடிப்போ தடங்குமிதயத் திராமாநுசன் * அம்பொற்பாத மென்றுங் கடங்கொண்ட டிறைஞ்சும் திருமுனிவர்க்கன்றிக் காதல்செய்யாத் திடங்கொண்ட ஞானியர்க்கே * அடியேனன்பு செய்வதுவே. (கஉ)

இடம்	{	பூமியெங்கும்	கடம்	{	‘இதுவே நமக்கு
கொண்ட	{	வியாபித்த கீர்த்தி	கொண்டு	{	ஸ்வரூப’மென்கிற
கீர்த்தி	{	யை யுடையாரான	இறைஞ்சும்	{	புத்தியோடே
மழிசைக்கு	{	திருமழிசைப்	திரு	{	ஆச்ரயிக்கை
இறைவன்	{	பிரானுடைய		{	யாகிற
இணை	{	உபயபாதார		{	செல்வத்தை
அடி போது	{	விந்தங்கள்		{	யுடையாரான
அடங்கும்	{	குடிக்கொண்டிருக்கப்	முனிவர்க்கு	{	மஹான்களுக்குத்
	{	பெற்ற	அன்றி	{	தவிர
இதயத்து	{	திருவுள்ளத்தை	காதல் செய்யா	{	அன்பு பூண்டிராத
	{	யுடையாரான	திடம்	{	மிக்க உறுதியை
இராமாநுசன்	{	எம்பெருமானு	கொண்ட	{	யுடையாரான
	{	ருடைய	ஞானி	{	ஞானிகளுக்குத்
அம் பொன்	{	மிகவும் அழகிய	யர்க்கே	{	தான்
பாதம்	{	திருவடிகளை	அடியேன்	{	அடியேன்
என்றும்	{	எக்காலத்திலும்	அன்பு	{	பக்தனா
			செய்வது	{	யிருப்பேன்.

* * *—உலகமெங்கும் பரவின புகழையுடையாரான திருமழிசைப்பிரானுடைய பாதாரவிந்தங்கள் அடங்கியிருக்கப்பெற்ற திருவுள்ளத்தை யுடையாரான எம்பெருமானுருடைய திருவடித் தாமரைகளே ஸ்வரூப ப்ராப்தத்வ புத்தியோடே அநவரதம் ஆச்ரயிக்கின்ற மஹா பாகவதர்கட்குத் தவிர வேறொருவர்க்கும் விதேயப்படாத மாஞானிகளுக்கே அடியேன் அன்பனாயிருப்பன் என்கிறார். இப்பாட்டால், ‘ஹீராமாநுஜ பக்த பக்த பக்தன் அடியேன்’ என்றாராயிற்று.

கடங்கொண்டு=கடமையாகக்கொண்டு. (கஉ)

செய்யும் பசுந்துளவத் தொழின்மாலையும் * செந்தமிழ்ந் பெய்யும் மறைத்தமிழ்மாலையும் * பேராத சீரரங்கத் தையன் கழற்கணியும் பரன்தாளன்றி ஆதரியா மெய்யன் * இராமாநுசன் சரணாகதி வேறெனக்கே. (கங்)

செய்யும்	{	(தொண்டாடிப்	பசம் துளவம்	{	பசுமைதங்கிய
	{	பொடியாழ்வாரா		{	திருத்துழாய்
	{	கிற தம்மாலே)		{	மயமாய்
	{	செய்யப்பட்ட	தொழில்	{	வேலைப்பாடுகளை
	{	தாய்		{	யுடைத்தான்

மாலைபுயம்	பூமாலைகளையும்
செம்	தமிழில் { அழகிய தமிழ்ப் பாஷையிலே
பெய்யும்	{ உண்டாக்கப் பட்டதாய்
மறை	வேதஸத்ருசமான
தமிழ்	{ திருமாலை திருப்பள்ளி யெழுச்சி யெனகிற திவ்யப்ரபந்தங்க ளாகிற சொல் மாலைகளையும்
பேராசை	{ நித்யவரித்தமான கல்யாண குணங்களை புடையாரான ஸ்ரீரங்க நாதனுடைய திருவடிகளிலே சாத்தினவாரான
அரங்கத்து ஐயன்கழற்கு அணியும்	

பான்	{ தொண்டரடிப் பொடியாழ்வா ராகிற பெரியவருடைய
தான்	{ திருவடிகளைத் தவிர மற்றொன்றையும் விரும்பாத
மெய்யன்	ஸத்யசீலரான
இராமா நுசன்	{ எம்பெருமானு ருடைய
சரணே	திருவடிகளை
எனக்கு	அடியேனுக்கு
வேறு கதி	{ விலகாணமான ப்ராயஸவஸ்துவாம்.

* * *—தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளை யன்றி மற்றொன்றில் ஆதரம் அற்றிருக்கிற எம்பெருமானார் திருவடிகளை நமக்கு சரணமென்கிறார் இதில்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளில் இரண்டு மாலைகளைச்செய்து ஸமர்ப்பித்தனரென்று சாடுக்தியாகச் சொல்லுகிறார் அமுதனார். “துளபத்தொண்டாய் தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி” என்றும், “தொடையெத்த துளபமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி” என்றும் தாமே அருளிச்செய்தபடிக்குப் பொருந்தத் திருத் துழாய் மாலைகளையும், திருமாலை திருப்பள்ளியெழுச்சி யென்கிற திவ்யப்ரபந்தங்களாகிற சொல்மாலைகளையும் அரங்கத்தையன் கழல்களிலே ஸமர்ப்பித்தவரிதே தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்.

“துளபத்தேழில் மாலையும்” என்றும் சிலர் பாடங்கூறுவர்; துளபத்து—துளவியினாலாகிய, எழில் மாலை—அழகிய மாலை என்றபடி. இப்பாடம் அழகியதேயாயினும் வியாக்கியானத்தில் ஆதரிக்கப்பட்ட பாடமன்றாதலால் உபேக்ஷிக்கத் தக்கதென்க. (கங்)

கதிக்குப்பதறி * வெங்கானமுங் கல்லுங் கடலுமெல்லாங்
கோதிக்கத் தவஞ்செய்யுங் கொள்கையற்றேன் * கொல்லி
[காவலன்சொல்
பதிக்குங்கலைக் கவிபாடும்பெரியவர் பாதங்களே
துதிக்கும்பரமன் * இராமாநுசு எனன்னைச் சோர்விலனே. (கசு)

கொல்லி காவலன்	{ குலசேகரப் பெருமானாலே அருளிச்செய்யப் பட்டதாய்	என்னை சோர்விலன்	{ என்னைவிட்டு நீங்குகிறாநிலை; (ஆதலால்)
கலை சொல் பதிக்கும்	{ சாஸ்திரச் சொற்கள் அமையப் பெற்றதான	கதிக்கு பதறி	{ ப்ராப்ய லாபத்துக் காக விரைந்து
கவி	{ பெருமாள் திருமொழிப் பாசாங்களை	வெம் கானமும் கல்லும்	{ அத்துவுண்ணுமான காடுகளிலும் மலைகளிலும்
பாடும் பெரியவர்	{ பாடுகின்ற பெரியோர்களது	கடலும்	{ கடல்களிலும் (நின்றுகொண்டு)
பாதங்களே	திருவடிகளையே	எல்லாம் கொதிக்க	{ எல்லா அவயவங்களும் கொதிக்கும் படியாக
துதிக்கும்	{ ஸ்தோத்ரம் செய்பவராய்	தவம் செய்யும் கொள்கை	{ தபஸ்ஸு பண்ணும் ஸ்வபாவத்தை
பரமன்	உத்க்ருஷ்டரான	அற்றேன்	விட்டொழித்தேன்.
இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்		

* * *—ஸகல சாஸ்த்ரங்களின் ஸாரப்பொருள்களையும் திரட்டி ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள் அருளிச்செய்த பெருமாள் திருமொழி யென்னுந் திவ்யப்பரந்தத்தை அநுஸந்திக்கின்ற பெரியவர்களது திருவடிகளையே போற்று மியல்வினரான எம்பெருமானார் வந்து தாமே என்னை ஸ்வீகரித்தாராதலால் இனி ஒருநாளும் அவர் அடியேனைக் கைவிடமாட்டார்; ஆனபின்பு நமக்கு ப்ராப்யம் வேறு ஒன்று மில்லாமையாலே, வநபர்வத ஸமுத்ர தீரங்களில் நின்று க்ருரமாகச் செய்யும் தவங்களில் இனி எனக்கு அர்வய மில்லை யென்றாராயிற்று.

“ எல்லாங் கொதிக்கத் தவஞ்செய்யுங் கொள்கை ” என்ற தற்கு—இவனுடைய தவத்தின் கொடுமையைக் கண்டு கானமும்

கல்லும் கடலும் பரிதபிக்கும்படியாக அந்தந்த ஸ்தலங்களிலே நின்று தபஸ்ஸுபண்ணும் ஸ்வபாவம் என்று பொருள் கூறுவாரு முளர்.

சோர்வு இலன் = பிரிவிலன் என்றபடி. (கச)

சோராதகாதல் பெருஞ்சுழிப்பால் * தோல்லைமலை யொன்றும் பாராதவனைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும் * பான்மையன்றாள் பேராத வுள்ளத் திராமாநுசன்றன் பிறங்கியசீர் சாராமனிசரைச் சேரேன் * எனக்கென்ன தாழ்வினியே? (கரு)

சோராத காதல் பெரு சுழிப்பால்	{ ஒருநாளும் குறைவுபடாத ப்ரேமத்தில் பெருஞ்சுழிப் படுகையாலே	தாள் பேராத உள்ளது	{ திருவடிகள் விட்டகலாத திருவுள்ளத்தை யுடையாரான
தோல்லை மலை ஒன்றும் பாராது	{ நித்யான எம்பெருமான் படியைச் சிறிதும் நிரூபியாமல்	இராமாநுசன் தன்	{ எம்பெருமானா ருடைய
அவனை	{ அவ்வெம்பெரு மானை நோக்கி	பிறங்கிய சீர்	{ மிக்க திருக் குணங்களை
பல்லாண்டு என்று காப்பிடும் பான்மையன்	{ பல்லாண்டு பல்லாண் டென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகை யையே நித்யஸ்வபாவமாக வுடையாரான பெரியாழ்வா ருடைய	சாரா	{ தங்களுக்கு அநுபாவ்யமாகக் கொள்ளாத
		மனிசரை	மருவ்யர்களை
		சேரேன்	பற்றமாட்டேன் ;
		இனி	{ இப்படிப்பட்ட உறுதி பிறந்தபின்பு
		எனக்கு என்ன தாழ்வு	{ அடியேனுக்கு என்னகுறை?

* * *—பாண்டியராஜனுடைய பண்டித ஸபையில் எழுந் தருளி “ எம்பெருமானே பரதத்துவம் ” என்று ஸ்தாபனம் செய்து கிழியறுத்துவிட்ட காலத்து, அப்பாண்டியன் தம்மை யானைமே லேற்றி ஊர்வலம் வருவிக்கையில் தம் வைபவத்தைக் காணவந்து ஆகாசத்திலே கருடாருடனாய் நின்ற திருமலைச் சேவித்து அப் பெருமானிடத்துள்ள பெருங்காதலாலே ரக்ஷயபூதரான தம்மை யும் ரக்ஷகனான அவனையும் மறந்து, தம்மை ரக்ஷகராகவும் அவனை

ரக்ஷ்யனாகவு மெண்ணி அவனுக்குப் “ பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல் லாயிரத்தான் ” டென்று தொடங்கி மங்களாசாஸனம் செய் தருளின பெரியாழ்வாருடைய திருவடிகளையே அநவரதம் தியா னித்தருளும் எம்பெருமானார் குணங்களைச் சிந்திக்கவில்லாத மனிச ரோடு நான் ஸஹவாஸம் செய்யமாட்டேன் ; இந்நினைவு பிறந்த பின் இனி எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை—என்றாயிற்று.

முன்னிரண்டடிகளில் குறிக்கப்பட்டுள்ள சரிதையின் விரிவு பெரியாழ்வார் வைபவத்திற் காணத்தக்கது.

பிறங்கியசீர் = அளவற்ற குணங்கள் என்னவுமாம் ; ப்ரகாச மான குணங்கள் என்னவுமாம். (கரு)

தாழ்வொன்றில்லா மறைதாழ்ந்து * தலமுழுதுங் கலியே ஆள்கின்றநாள் வந்தளித்தவன் காண்மின் * அரங்கர்மௌலி குழ்கின்ற மாலையைச் சூடிக்கொடுத்தவன் தோல்வருளால் வாழ்கின்றவள்ளல் * இராமாநுசு எனன்னும் மாமுனியே. (ககூ)

அரங்கர்	ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய	தாழ்வு ஒன்று	ஒருகுறையு
மௌலி	திருமுடியிலே	இல்லா மறை	மில்லாதிருந்த
குழ்கின்ற	சாத்தக்கடவதான		வேதமானது
மாலையை	பூமாலையை	தாழ்ந்து	{ (குத்ருஷ்டிகளாலே)
			இழிவுபெற
சூடி	{ தனது	தலம்	{
கொடுத்தவன்	{ திருக்குழலிலே	முழுதும்	{ பூமியெங்கும்
	{ அணிந்து		
	{ வாவிதமாக்கிக்	கலியே	{ கலியே ஸாம்ராஜ்யம்
	{ கொடுத்தவளான	ஆள்கின்ற	{ பண்ணுகிற
	{ ஆண்டாளுடைய	நாள்	{ காலத்திலே
தொல்	{ அய்யாஜமான	வந்து	{ இங்கே
அருளால்	{ அருளாலே		{ வந்தவதரித்து
வாழ்கின்ற	வாழ்பவரும்		
வள்ளல்	உதாரருமான		
இராமாநுசன்	{ ஸ்ரீராமாநுஜ	அளித்தவன்	{ (அந்தவேதத்தை
என்னும்	{ முனியானவர்	காண்மின்	{ உத்தரிப்பித்து
மா முனி	{ (எப்படிப்பட்டவ		{ உலகத்தை)
	{ ரென்றால்)		{ ரக்ஷித்தருளி
			{ னவர்.

* * * :—ப்ரமாணங்களிற் சிறந்து உத்துங்கமாயிருந்த வேத ழானது பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் தாழ்வுபெற்றுக் கலிபுருஷனே

செங்கோல் செலுத்திக் கிடந்த காலத்திலே வந்து திருவவதரித் தருளி அக்கலியைக்கெடுத்து வேதத்தை நிலைநிறுத்தின மஹாநு பாவர் காண்மின் எம்பெருமானார்.

அரங்கர்மௌலி சூழ்கின்ற மாலையைச் சூடிக்கொடுத்த வர லாறு ஆண்டாள் வைபவத்திற் காணத்தக்கது. சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாருடைய பரமக்ருபைக்குப் பாத்ரபூதர் எம்பெருமானார் என்றதாயிற்றுப் பின்னடிகளால். (கசு)

முனியார்துயரங்கள் முந்திலும் * இன்பங்கள் மொய்த்திடினுங் கனியார்மனம் கண்ணமங்கை நின்றானே * கலைபரவும் தனியானையைத் தண்டமிழ்செய்த நீலன்றனக் குலகி லினியானே * எங்க ளிராமாநுசனே வந்தேய்தினரே. (கஎ)

கலை பரவும் தனி ஆனையை	{ ஸகல சாஸ்த்ரங் கனாலும் சூதிக்கப்படுகிற அத்விதியமான மத்தகஜம் போன்ற	இனியானே	{ ப்ரேம முடையவராய்
		எங்கள்	{ எங்களுக்குத் தலைவரான
கண்ணமங்கை நின்றானே	{ திருக்கண்ண மங்கையிலே நிற்கும் பத்தராவிப் பெருமானைக் குறித்து	இராமா நுசனே	{ எம்பெருமானாரை
உலகில்	இவ்வுலகில்	வந்து எய்தினர்	{ வந்துபணிந்த மஹான்கள்
தண் தமிழ் செய்த	{ ஸம்ஸார தாபஹரமான திவ்ய ப்ரபந்தத்தைச் செய்தருளின	துயரங்கள் முந்திலும் முனியார்	{ தாபத்ரயம் செறிந்தாலும் வருத்தப்பட மாட்டார்கள் ;
நீலன் தனக்கு	{ திருமங்கையாழ்வார் பக்கல்	இன்பங்கள் மொய்த்திடி னும் மனம் கனியார்	{ ஸுகங்கள் செறிந்தாலும் களிப்படைய மாட்டார்கள்.

* * * :—ஸகல சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யனுன எம்பெருமானைத் தம்முடைய திவ்யப்ரபந்தங்களிலே அமைத்துப் பாடின திருமங்கை யாழ்வார்க்கு அந்தரங்க பக்தரான எம்பெருமானாரை ஆசிரயித்த மஹான்கள் ஸுகதுக்கங்கள் மேலிடுங்காலத்தில் மற்ற ஸம்ஸாரி

களைப்போல் ஹர்ஷ சோகங்களை யடையாமல் எவ்வித விகாரமும் அற்றிருப்பார்கள் ; நீங்களும் ஹர்ஷ சோகங்களில் கலங்கவேண்டா என்றபடி.

“துயரங்கள் முந்திலும் முனியார், இன்பங்கள் மொய்த்திடினும் மனங்கனியார்” = “களிப்புங் கவர்வுமற்று” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தபடியே நிர்விகாரராயிருப்பவர்கள் என்கை. ஒரு காலணு கையில் கிடைத்துவிட்டால் தலை நாறிப்போவதும், ஒற்றைக்காசை இழந்துவிட்டால் நிலைகலங்கிப் போவதுமாயிதே ஸம்ஸாரிகளின் படியிருப்பது ; ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்கள் அப்படி இருக்கமாட்டார்கள் ; ஸுகம் வந்தகாலத்தும் துக்கம் வந்தகாலத்தும் ஒருபடிப்பட்ட மனநிலையை யுடையராகவே யிருப்பார்கள் என்றவாறு.

கண்ணமங்கை நின்றானே = திருக்கண்ண மங்கையைச் சொன்னது மற்றுள்ள எல்லாத் திருப்பதிகட்கும் உபலக்ஷணம் ; பல திருப்பதிகளிலும் புக்குக் கவிபாடின கலியன் என்றபடி. நீலன் = திருமங்கையாழ்வாருடைய திருநாமங்களில் ஒன்று. ... (கஎ)

எய்தற்கரிய மறைகளை * ஆயிர மின்தமிழாற்

செய்தற்குலகில் வருஞ் சடகோபனை * சிந்தையுள்ளே

பெய்தற்கிசையும் பெரியவர் சீரை யுயிர்களெல்லாம்

உய்தற் குதவும் * இராமாநுசனெம் முறுதுணையே.

(கஅ)

எய்தற்கு } அதிகரிக்க முடியாத
அரிய } (அளவற்ற)
மறைகளை } வேதங்களை

இன் தமிழ் } இனியதமிழாலாகிய
ஆயிரத்தால் } ஆயிரம்
பாசுரங்களினால்

செய்தற்கு } அருளிச்
செய்வதற்காக

உலகில் வரும் } இவ்வுலகில்
வந்தவதரித்த

சடகோபனை நம்மாழ்வாரை

சிந்தை } தமது ஹ்ருதயத்தி
உள்ளே } னுள்ளே

பெய்தற்கு } த்யானிப்பதற்கு
இசையும் } இணங்கின

பெரியவர் } ஸ்ரீமதுராகவிக
ருடைய

சீரை } ஜ்ஞாநாதி
குணங்களை

உயிர்கள் } ஸகலாத்மாக்களும்
எல்லாம் } உஜ்ஜீவிக்குமாறு
உய்தற்கு } உபகரித்தருளா
உதவும் } நிற்றிக்

இராமாநுசன் எம்பெருமானார்

எம் உறு } எமக்கு
துணை } உற்றதுணை,

* * *—எம்பெருமானார் தாம் நமக்கு உற்றதுணை. அவர் எப்படிப்பட்டவரென்னில், ஸ்ரீ மதுரகவிகளுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைப் பரக்க உபந்யஸித்தருளி ஸகலாத்மாக்களையும் உஜ்ஜீவிக்கச் செய்பவர்; அந்த மதுரகவிகள் எப்படிப்பட்டவர்;— நம்மாழ்வாரையே ஸர்வகாலமும் ஹ்ருதயத்திலே வைத்துச் சிந்திப்பவர். அவ்வாழ்வார் எப்படிப்பட்டவர்?—அந்தங்களாலையாலே அத்யயநம் செய்வதற்கு அரியவைபாண வேதங்களிற் பொதிந்து கிடக்கும் ஸாரப்பொருள்களை இனிய தமிழ்ப் பாசுரங்களாலே வெளியிட்டருள் வதற்காக இந்நிலத்தே திருவவதரித்தவர்.

வேதத் தமிழ்செய்த மாறன்சடகோபனையே வாழ்த்தும் ஸ்ரீ மதுரகவிகளின் பக்தரான எம்பெருமானார் நமக்கு உற்றதுணையென்றாராயிற்று. இப்பாட்டில் ஸ்ரீமதுரகவிகள் பெரியவர் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டமை நோக்கத்தக்கது. “புவியு மிருவிசும் பும் நின்னகத்த, நீ யென் செவியின் வழிபுகுந்து என்னுள்ளாய் அவிவின்றி, யான் பெரியன் நீ பெரிபை பென்பதனை யாரறிவார், ஊன்பருகு நேமியாயுள்ளு” [பெரிய திருவந்தாதி] என்று பெரிதான பரப்ரஹ்மத்தை உள்ளடக்கின பெரியவரையும் [—நம்மாழ்வாரையும்] உள்ளடக்கின பெரியவரிடே மதுரகவிகள். (கஅ)

உறுபெருஞ் செல்வமுந் தந்தையுந் தாயும் * உயர்குருவும்
வேறிதருபூமகள் நாதனும் * மாறன் விளங்கியசீர்
நெறிதருஞ் செந்தமிழாரணமே யென்றிந் நீணிலத்தோர்
அறிதரநின்ற * இராமாநுச னெனக் காரமுதே. (கக)

உறு பெரு	}	சிறந்த பெரிய
செல்வமும்		ஸம்பத்தும்
தந்தையும்	}	மாதா பிதாக்களும்
தாயும்		
உயர்குருவும்		ஸதாசார்யனும்
வேறி தரு பூமகள் நாதனும்	{	மணம் மிக்க பூவைப்
		பிறப்பிடமாக
		வுடைய பெரிய
		பிராட்டியாருக்
		குக் கொழுநனை
		ஸர்வேச்வரனும்
		(ஆகிய எல்லாம்)

மாறன்	{	நம்மாழ்வார் (தமக்கு)
விளங்கிய சீர்		பாகாசித்த பகவத்
நெறி தரும்		குணங்களின்
செம் தமிழ்		அடைவே
ஆரணமே		அருளிச்செய்த
என்று		செந்தமிழ்
		வேதமே யென்று

இநீள் நிலத்தோர் அறிதரநின்ற	{	இப்பெரிய	{	இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்
		வுலகிலுள்ளார்		எனக்கு	
		யாவரும்		ஆர் அமுது	
		அறியும்படி நின்ற		பரமபோக்யர்.	

* * *—எம்பெருமானார் தாம் நமக்குப் பரமபோக்யர்; அவர் எப்படிப்பட்டவரென்னில்;—‘நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய் மொழிதான் நமக்கு ஸர்வஸ்வம்’ என்கிற அத்யவஸாய முடையவர். அன்னவர் திறத்து அடியேன் அந்நிய போக்பத்வ புத்தியை யுடையேன் என்றாராயிற்று.

“மாதா பிதா யுவதய:” என்ற ச்லோகத்தினால் ஆளவந்தார் நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளையே ஸர்வஸ்வமாகக் கொண்டபடி சொல்லிற்று; இப்பாட்டால், எம்பெருமானார் நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸர்வஸ்வமாகக் கொண்டபடி சொல்லுகிறது.

மாறன் விளங்கிய கீர்நெறிதரும் செந்தமிழாரணம்—திருவாய் மொழியில் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு திவ்யகுணத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்; அது வெளியிட்டவாறு என்னென்னில், எம்பெருமான் ஆழ்வார்க்கு எந்தக் கரமமாகக் குணங்களை அதுபவிப்பித்தானோ அந்தக் கரமமாகவே இவர் வெளியிட்டாரென்க. (கக)

ஆரப்பொழில் தென்குருகைப்பிரான் * அமுதத் திருவாய்
ஈரத்தமிழி னிசையுணர்ந்தோர்கட்கு * இனியவர்தஞ்
சீரைப்பயின்றுய்யுஞ் சீலங்கோள் நாதமுனியை நெஞ்சால்
வாரிப்பருகும் * இராமாநுசனென்றன் மாநிதியே. (உ௦)

ஆரம் பொழில்	{	சந்தனச் சோலைகளை யுடைய	ஈரம் தமிழின் இசை	{	ஈரச்சொல்லாகிய திருவாய்மொழி யின் இசையை
தென் குருகை		அழகிய திருக்குரு கூடிலே (அவதரித்த)	உணர்ந்தோர் கட்கு		அறிந்தவர்களுக்கு
பிரான்	{	மஹோபகாரகரான ஆழ்வாருடைய	இனியவர் தம்	{	இஷ்டராயிருப்பவர் களுடைய
அமுதம் திருவாய்		பரமபோக்யமான திருப்பவளத்தில் பிறந்த	சீரை பயின்று		குணங்களை அப்பயித்து

உய்யும் சீலம் { ஸத்தை பெறும்
கொள் { சீலத்தை
யுடையரான

நாதமுனியை நாதமுனிகளை

நெஞ்சால் { தம் திருவுள்ளத்
தாலே

வாரி பருகும் { அபிவிவேசத்தோடு
அனுபவிக்கின்ற

இராமாநுசன் எம்பெருமானார்

என் தன் மா { எனக்கு அகூயமான
ரிதியே } ரிதி.

* * *—எம்பெருமானார்தாம் நமக்கு அகூயமான தனம் ; அவர் எப்படிப்பட்டவர்?—ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளை ஹ்ருதயத்திலே வைத்துப் பாடப் பேரமத்துடனே சிந்திப்பவர். அந்த நாதமுனிகள் எப்படிப்பட்டவர்?—நம்மாழ்வாருடைய அதிமதுரமான திருவாய் மொழியை (மூநம்) காரம் முதலிய ஸகல லக்ஷணங்களோடும் அறிந்தவர்கள் விஷயத்தில் ப்ரீதியையுடையார் யாரோ, அவர்களுடைய குணங்களை யநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிப்பவர். ... (உ௦)

ரிதியைப்பொழியும் முகிலேன்று * நீசர்தம் வாசல்பற்றித்
துதிகற்றலகிற் றவள்கின்றிலே னினி * தூய்நெறிசேர்
எதிகட்கிறைவன் யமுனைத் துறைவ னிணையடியாம்
கதிபேற்றுடைய * இராமாநுசு னென்னைக் காத்தனனே. (உ௧)

தூய் நெறி { பரிசுத்தமான அனுட்
சேர் { டானமுடைய
எதிகட்கு { யதிகளுந்கு

இறைவன் தலைவரான

யமுனைத் { ஆளவந்தாருடைய
துறைவன் }

இணை அடி { உபய பாதங்களாகிற்
ஆம் கதி { ப்ராப்யத்தை

பெற்று பெற்று (அதனாலே)

உடைய { உலகத்தாரர்கெல்
லாம் ஸவாமியா
(யிருக்கிற

இராமாநுசன் எம்பெருமானார்

எனனை { என்னை ரக்ஷித்
காத்தனன் { தருளினார் ;
(ஆனபின்பு)

இனி இனிமேல்,—

ரிதியை { “ரிதிகளை வர்ஷிக்
பொழியும் { கிற மேகமே !”
முகில் என்று என்று

துதி கற்று { ஸ்தோத்ரங்களைப்
பண்ணிக்கொண்டு

உலகில் இவ்வுலகத்தில்

நீசர் தம் { நீசராயிருப்பவ
ருடைய

வாசல் பற்றி வாசலைப்பற்றியின்றி

துவன் { வருந்தமாட்டேன்,
கின்றிலேன் }

* * *—நேற்று வரையிலும் நான் கண்டபேர்களுடைய வாரிற்
கடைகளிலும் போய் நின்று வாயைக்காட்டி வயிற்றைக்காட்டி

“மஹாநிதிகளைப் பொழிகின்ற மேகமே!” என்று பொய்யான நரஸ்துதிகளைச் செய்து துவண்டேன்; இன்று முதல் எந்நாளும் இனி நான் அவ்வாறு துவளமாட்டேன்; ஒரு நீசனுடைய வாசலையும் பற்றமாட்டேன்.

அமுதனாரே! இன்று உமக்கு வந்த அதிசயம் என்ன?; இன்று உமக்குச் செல்வம் விஞ்சியதோ? எத்தாலே நீர் இங்ஙனே மார்பு தட்டிச் சொல்லுகிறீர்?

இன்று நான் எம்பெருமானுடைய ஸம்ரக்ஷணைக்கு ஆளாய் விட்டேன்; அவரோ, எதிகளுக்குத் தலைவரான ஆளவந்தாருடைய ஸம்ரக்ஷணையைப் பெற்று உய்ந்தவர். அன்னவராலே ஸம்ரக்ஷிக் கப் பெற்றேனொன்பின்பு இனிநான் ஏதுக்காக ஒருநீசன் வாசலைப் பற்றித் துவளவேண்டும்!; துவள்கின்றிலேனினி. (உக)

கார்த்திகையானும் கரிமுகத்தானும் * கனலும் முக்கண் மூர்த்தியும் மோடியும் வெப்பும் முதுகிட்டு * மூவலகும் பூத்தவனேயென்று போற்றிட வாணன் பிழைபொறுத்த தீர்த்தனையேத்தும் * இராமாநுசு னென்றன் சேமவைப்பே. (உஉ)

கார்த்திகை { ஸுப்ராஹ்மண்ய
யானும் { னும்
கரிமுகத்தானும் கணபதியும்
கனலும் { (அவர்களுக்குத்
ஆணையாய் வந்த)
அக்கியும்
முக்கண் { சிவனும்
மூர்த்தியும் {
மோடியும் தூர்க்கையும்
வெப்பும் ஜ்வரதேவதையும்
முதுகு இட்டு { முதுகாட்டி ஒடிப்
போனபின்பு(அந்
யகதியான பாண
ஸுரனானவன்)

மூ உலகும் { “மூன்று உலகங்
களையும் திரு
நாபிக் கமலத்
திலே உண்டாக்
கின பெரு
மானே!” (என்
னைக் காத்தருள்)
என்று போற்ற
வாணன் { (அந்த) பாணஸுர
பிழை னுடைய
பொறுத்த அபராதத்தை
கூமித்தருளின
தீர்த்தனை { பாவநாளை
ஸர்வேச்வரனை
ஏத்தும் நித்யம் துதிக்கின்ற
இராமாநுசன் எம்பெருமானார்
என் தன் { எனக்கு ஆபத்தநம்.

* * *—“வெஸய-ஓ ஸங்கராஜிஹொரொமுஃ ஹாலுரா தயா,” [ஐச்வர்யம் சங்கராதிச்சேத் ஆரோக்யம் பாஸ்கராத் ததா-சிவன் பக்கல் செல்வம்பெற விரும்பவேண்டும்; ஸூர்யன் பக்கல் ஆரோக்யம் பெற விரும்பவேண்டும்] என்று ஸாமான்யமாகச் சிலர் சொல்லுவதுண்டே; அதனைக்கொண்டு ஒருவன் அமுதனாரை நோக்கி ‘ஓய்! நீர் எம்பெருமானாரைப் பற்றினால் உம்முடைய தாரித்ரியம் நீங்குமோ? சிவனைப் பற்றினாலன்றோ செல்வம் மிகும்’ என்றுகூற; அந்தச் சிவன்பட்ட பரிபவங்களை விளக்கும் ஒரு இதிஹாஸத்தைப் பாக்கப்பேசிக் கொண்டு, ‘எம்பெருமானார்தாம் எனக்கு ஆபத்தனம்’ என்கிற திண்ணிய அத்யவஸாயத்தை உறுத்திக் கூறுகின்றார் இதில்.

பலிசக்ரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்தவனான பாணஸூரன் ஒரு காலத்தில் சிவபிரானது நடனத்தைக்கண்டு அதற்குத் தனது இரண்டுகைகளால் மத்தளாந்தட்ட, சிவபெருமான் அருள்கூர்ந்து அவனுக்கு ஆயிரம் கைகளையும் நெருப்பும்திளையும் அளவிறந்த வலிமையையும் மிக்க செல்வத்தையும் தான் தனது பரிவாரங்களோடு அவன் மாளிகை வாசலிற் காவல்செய்திருத்தல் முதலிய வரங்களையுந் தந்தருளினன்; அந்த பாணஸூரனுடைய பெண்ணாகிய உஷையென்பவள், ஒரு நாள் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியதாகக் கணக்கண்டு, முன் பார்வதி அருளியிருந்தபடி அவனிடத்தில் மிக்க ஆசைபற்றியவளாய்த் தன் உயிர்த்தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து, அவள் மூலமாய் அந்தப் புருஷன் க்ருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் ப்ரத்யும்னனது புத்திரனுமாகிய அரிருத்தனைன்று அறிந்துகொண்டு, ‘அவனைப் பெறுதற்கு உபாயம் செய்யவேண்டும்’ என்று அத்தோழியை வேண்ட, அவள் தன் யோகவித்தை மஹிமையினால் த்வாரகைக்குச் சென்று அரிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உஷை அவனோடு போகங்களை அதுபவித்துவர, இச்செய்தியைக் காவலாளராலறிந்த அந்த பாணஸூரன் தன் சேனையுடன் அரிருத்தனை எதிர்த்து மாயையினுற் பொருது நாகாஸ்தரத்தினுற் கட்டிப் போட்டிருக்க, த்வாரகையிலே அரிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்களெல்லாரும் கலங்கியிருந்தபோது, நாரதமா முனிவனால்

இவ்வரலாறு சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான், பெரியதிருவடியை நினைத்தருளி, உடனேவந்துகின்ற அக்கருடாழ்வானது தோளின்மேல் ஏறிக்கொண்டு பலராமன் முதலானோடுகூட பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்துக்கு எழுந்தருளும்போதே, அப்பட்டணத்தின் ஸமீபத்திற் காவல் செய்துகொண்டிருந்த சிவபிரானது ப்ரமதகணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களையெல்லாம் அழித்து பின்பு சிவபெருமானால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளு மூன்றளதாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுத் தன்னோடு யுத்தஞ் செய்ய, தானும் ஒரு ஜ்வரத்தையுண்டாக்கி இதன் சக்தியினாலே அதனைத் தூத்திவிட்ட பின்பு, சிவபிரானது அநுசாராகையாற்பாணஸூரனது கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த அக்ரிதேவர் ஐவரும் தன்னோடு எதிர்த்துவர, அவர்களையும் த்வம்ஸம்பண்ணி, பாணஸூரனோடு போர்செய்யத் தொடங்க அவனுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவபெருமானும் ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலிய பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போரிட கண்ணன் தான் ஜ்ரும்பணஸ்க்ரத்தைப் பிரயோகித்துச் சிவனை ஒன்றுஞ் செய்யாமற் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டு சோர்வடைந்துபோம்படி செய்து, ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் ஹுங்காரங்களால் ஒறுத்து ஒட்டி, பின்னர், அனைகமாயிரஞ் சூரியர்க்குச் சமனான ஸுதர்சநாழ்வானை யெடுத்துப் பிரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரந்தோள்களையும் தாரைதாரையாய் உதிரமொழுக அறுத்து அவனுயிரையுஞ் சிதைப்பதாக விருக்கையில் பரமசிவன் அருகில்வந்து வணங்கிப் பலவாறு பிரார்த்தித்ததனால் அவ்வாணனை நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருளி, பின்பு அவன் தன்னைத் தொழுது அநிருத்தாழ்வானுக்கு உஷையச் சிறப்பாக மணம்புரிவிக்க, கண்ணபிரான் திருவுள்ள முகந்து த்வாரகைக்கு மீண்டெழுந்தருளினன் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. (உஉ)

வைப்பாய வான்பொருளென்று * நல்லன்பர் மனத்தகத்தே
எப்போதும் வைக்கு மிராமாங்களை * இருநிலத்தில்
ஒப்பாரிலாத வுறுவினையேன் வஞ்ச நஞ்சில்வைத்து
முப்போதும் வாழ்த்துவன் * என்னுமிதுவவன் மொய்புகழ்க்கே?

நல் அன்பர் { விலக்ஷண பக்தி
புடையவர்கள்

வைப்பு { “ எம்பெருமானார்
ஆய வான்
பொருள்
என்று { தாம் நமக்கு
ஆபத்ராக்ஷகமான
அக்ஷய தநம் ”
என்று கொண்டு

மனத்தகத்தே { தங்கள்
ஹ்ருதயத்திலே

எப்போதும் { எப்போதும்
வைக்கும் { த்யாநிப்பதற்கு
விஷயமான

இராமா
நுசுனை { எம்பெருமானாரை

இரு நிலத்தில் { இந்தப் பெரிய
வுலகத்திலே

ஒப்பார் { ஒப்பற்ற
இலாத
உறுவின்
யேன் { மஹாபாபியான
அடியேன்

வஞ்சம் { (என்னுடைய)
நெஞ்சில் { க்ருத்ரிமமான
வைத்து { நெஞ்சிலே
வைத்து

முப்போதும் { ஸர்வகாலமும் ஏத்தா
வாழ்த்துவன் { நின்றேன் ;

இது { மிகப்பெரிய அவரை
நீசனாகிய நான்
வாழ்த்துகை
யாகிற இது

அவன் { அவ்வெம்பெருமா
னருடைய

மொய்
புகழ்க்கு { சிறந்த கீர்த்திக்கு

என் ஆம் { என்னொருமோ ?
[அவத்யமாமே?.]

* * * —“ வளவேழுலகின் முதலாய ” என்ற திருவாய்மொழி யில் ஆழ்வார் கைச்யாநுஸந்தாநம் பண்ணினது போல, இப் பாட்டில் இவ்வமுதனாரும் கைச்யாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிறார்.

எம்பெருமானார் எப்படிப்பட்டவர்?—அவர்தம்மையே நிதி யாகப்பற்றின விலக்ஷணபக்தியுத்தரான ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலான மஹாபுருஷர்களாலே சிந்தைசெய்யப்படுபவர். அப்படிப் பட்ட விலக்ஷண பக்தி எனக்குண்டோ? இல்லை; கள்ளங்கவடு பொருந்திய நெஞ்சையுடையேன் நான்; என்னைப்போன்ற மஹா பாபி எவ்வுலகிலுமில்லை; நானா அவ்வெம்பெருமானாரைத் துதிப்ப தற்கு அர்ஹன்!; ஸர்வாத்மநா அடியேன் அநர்ஹன். அப்படி யிருந்தும் என்னை நான்மறந்து அவரை வாழ்த்தத் தலைப்பட் டேனே; அவருடைய சிறந்த கீர்த்திக்கு என்னுடைய வாழ்த்து அவத்யகரமாகுமே! ஐயோ! அரியாயம் பண்ணிவிட்டேனே!! என்று அலமருகின்றார். இங்ஙனே பேசுவதும் ஒருவகை ஸ்தோத்ர ப்ரணாமி என்றுகொள்க. (உரு)

மொய்த்தவெந் தீவினையால் பல்லுடல்தொறும் ழுத்து* அதனால்
எய்த்தொழிந்தேன் முனநாள்களெல்லாம்* இன்று கண்யோர்ந்தேன்
பொய்த்தவம் போற்றும் புலைச்சமயங்கள் நிலத்தவியக்
கைத்தமெய்ஞ்ஞானத்து * இராமாநுசு எனென்னும் கார்தன்னையே.

முன நாள்கள் { கீழ்க்கழிந்த அநாதி
எல்லாம் { காலமெல்லாம்

பல் உடல் { பலபல சரீரங்கள்
தொறும் { தொறும்

மொய்த்த
மெய் தீ
வினையால்
மூத்து { ஆத்மாவை
மொய்த்துக்
கொண்டிருக்கிற
அதிஞ்ஞான
கர்மத்தாலே
கிழத்தனம்
வருமளவும்
வாஸஞ்செய்து

அதனால் அத்தாலே

எய்த்து { மிக்க பரிதாப
ஒழிந்தேன் { மடைந்தேன் ;

பொய் தவம் { கபடமான அநுஷ்ட
போற்றும் { டாநங்களை நடத்
புலைச் சமயங்கள் { திப் போருகிற
நீச மதஸ்தர்கள்

நிலத்து அவிய { இந்நில வலகத்திலே
வேரற்
றொழியும்படி

கைத்த நிரலித்தருளின

மெய் { உண்மைஞான
ஞானத்து { முடையான

இராமாநுசன் { எம்பெருமானாகிற
என்னும் கார் தன்னையே { காளமேகத்தை

இன்று கண்டு { இன்று அடியேன்
ஸேவிக்கப்பெற்று

உயர்ந்தேன் சிறந்தவனானேன்.

* * *—நெடுநாளாக ஸம்ஸாரத்திலிருந்து பலபல கருமங்
களைப்பண்ணி, அக்கருமங்களின் பலனாகப் பலபல பிறவிகளிற்
பிறந்து படாதனப்பட்டு இப்படியாகவே அநேக பர்யாயம் அவஸந்
நனாய்க் கிடந்தேன் நான் ; இப்பொழுது, பரம உதாரரான எம்
பெருமானார் இப்பூமியிலவதரித்துப் பல துர்மதங்களை வேரறுத்
தொழித்ததுபோல எனது கருமங்களையும் வேரறுத்தொழித்துத்
தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தம்மைக்காட்டியருளக்,
கண்டு கிருதார்த்தனானேனென்கிறார்.

பொய்த்தவம் போற்றும் புலைச்சமயங்கள் = ராவண ஸர்யா
ஸம், காலநேமிஜபம் முதலியவைபோலே மதாந்தரஸ்தர்கள் க்ருத்
ரிமமான ஆசாரங்களை அனுட்டிப்பார்களென்க. மெய்ஞ்ஞானத்
திராமாநுசன்—“ யதார்த்தம் ஸர்வவிஜ்ஞாநம் ” என்று ஸ்தாபித்
தருளினவரிதே எம்பெருமானார். (உச)

காரேய் கருணை யிராமாநுச * இக்கடலிடத்தில்
ஆரே யழிபவர் நின்னருளின்தன்மை * அல்லலுக்கு
நேரேயுறைவிடம் நான்வந்து நீயென்னை யுற்றபினுள்
சீரே யுயிர்க்குயிராய் * அடியேற்சினு தித்திக்குமே (உற)

கார் ஏய் { மேகத்தையொத்த
கருணை { கருணையை
இராமாநுச ! { யுடைய எம்
பெருமானாரே !

நான் { அடியேன்
அல்லலுக்கு { னுக்கங்களுக்கு
நேரே { நேரே
உறைவு { வாஸஸ்தானமா
இடம் { யிருப்பவன் ;

என்னை { இப்படிப்பட்ட
அடியேனை

நீ வந்து { தேவரீர் தாமாகவே
உற்றபின் { ஸ்வீகரித்
தருளினபின்பு

உன் சீரே { தேவரீருடைய
கல்யாண
குணங்களே

உயிர்க்கு { ஆக்மாவுக்கு
உயிர் ஆய் { தாரகமாய்

அடியேற்கு { அடியேனுக்கு

இன்று { இன்று ரவியா
திக்கிக்கும் { நின்றது ;

நின் அருளின் { தேவரீருடைய
தன்மை { க்ருபையினை
ஸ்வபாவத்தை

இ கடல் { கடல்குழந்த இப்
இடத்தில் { பூ மண்டலத்தில்

ஆரே { அறியக் கூடியவர்கள்
அறிபவர் { ஆருமில்லை.

* * * :—ஜலஸ்தலனிபாகம் பாராமல் ஸர்வத்ர ஸமமாக வர்
ஷிக்கின்ற மேகம்போலே, தாழ்ந்தோர் உயர்ந்தோர் என்னும் வாசி
யாராமல் எல்லாந்திறத்தும் அருள் புரிகின்ற எம்பெருமானாரே !
மிகக்கொடிய னுக்கங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமான என்னை தேவ
ரீர் தாமே வந்து விஷயீகரித்தபின்பு தேவரீருடைய திருக்கல்யாண
குணங்களே எனக்குப் பரமபோக்யமாய் ஆத்மதாரகமுமாய்
விட்டது. தேவரீர் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யர் என்னுமிடத்தை
இவ்வுலகில் உள்ளபடியே ஒருவருமறியார்கள். (உற)

திக்குற்றகீர்த்தி யிராமாநுசனை * என் செய்வினையாம்
மெய்க்குற்றம்நீக்கி விளங்கிய மேகத்தை * மேவும்நல்லோர்
எக்குற்றவாள ரேதுபிறப் பேதியல்வாக நின்றோர்
அக்குற்ற மப்பிறப்பு * அவ்லியல்வே நம்மையாட்கொள்ளுமே.

என் செய் { என்னாலே
வினை ஆம் { செய்யப்பட்ட
வினையாகிற்

மெய் குற்றம் { நிலைநின்ற
நீக்கி { தோஷங்களைப்
போக்கி

விளங்கிய	{ (இவனுடைய தோஷங்களைப் போக்கப் பெற்றோ மென்னும், மகிழ்ச்சியாலே) உஜ்வலரான	எது பிறப்பு	{ யாதொரு ஜன்மத்தை யுடையதாகவும்
மேகத்தை	பரம உதாரராய்	எது இயல்வு ஆக	{ யாதொரு சரிதையை யுடையதாகவும்
திக்கு உற்ற கீர்த்தி	{ திசைகள்தோறும் விரிந்த புகழை யுடையரான	நின்றோர்	{ முன்பு நின்றார்களோ,
இராமாநுசனை	எம்பெருமானாரை	அக் குற்றம்	அந்தக் குற்றமும்
மேவும்	{ பொருந்தி யிருக்கின்ற	அப் பிறப்பு	அந்த ஜன்மமும்
நல்லோர்	விலக்ஷணர்கள்	அ இயல்வே	அந்த சரிதையுமே
எக் குற்றவாளர்	{ யாதொரு குற்றத்தை யுடையதாகவும்	நம்மை	நம்மை
		ஆள் கொள்ளும்	{ அடிமைப்படுத்திக் கொள்ளவற்று.

* * *—என் பாவங்களைப் போக்கிப் பெரும்புகழ்படைத்த பரமோதாரரான எம்பெருமானாரை அடிபணிந்தவர்கள், அடிபணிவதற்கு முன்பு யாதொரு குற்றத்தை யுடையதாகவும் யாதொரு ஜன்மத்தை யுடையதாகவும் யாதொரு நடத்தையை யுடையதாகவும் இருந்தார்களோ, அந்தக் குற்றமே அந்த ஜன்மமே அந்த நடத்தையே நம்மை ஆட்படுத்திக்கொள்ளா நின்றது—என்கிற விதற்குக் கருத்து என்னென்னில்; ‘இவ்விதமான இழிதொழிலும் இழிகுலமும் அறிவின்மையுமான இவற்றையுடைய நாமும் இவர்களைப்போல் எம்பெருமானாரை அடிபணிந்து உஜ்ஜீவிக் கலாம்’ என்று நம்போலியர்க்கு ஒரு தைரியத்தை உண்டாக்குவதற்காகவே அந்த மஹான்கள் அப்படி ஜ்ஞாநவ்ருத்த வம்சங்களால் நிஹீநராயிருந்து காட்டினார்கள் என்கிற அத்யவஸாய விசேஷத்தைக் காட்டுவதே இப்பாட்டின் கருத்து. அவர்களுடைய ஜாதி முதலியவை ஏதாயினும் அவர்களெல்லாரும் அப்படியே நமக்கு உத்தேசியர்கள் என்று காட்டியவாறுமாம். (உசு)

கொள்ளக் குறைவற்றிலங்கி * கொழுந்துவிட் டோங்கியவன்
வள்ளற்றனத்தினால் வல்வினையேன் மனம் நீபுகுந்தாய் *
வெள்ளைச் சுடர்விழுமன்பெருமேன்மைக் கிழுக்கிதேன்று
தள்ளுற்றிரங்கும் * இராமாநுசுவென் தனி நெஞ்சமே. (உஎ)

இராமாநுச { எம்பெருமானாரே,
கொள்ள { கொள்ளக்கொள்ளக்
குறைவு { குறையாமல்
அற்று { தானே
இலங்கி { வளங்கி

கொழுந்து { மேன்மேலும்
விட்டு { இளகிப் பதித்து
ஒங்கிய { வளர்ந்
திருப்பதான

உன் { தேவரீருடைய
வள்ளல் { ஓளதாரிய
தனத்தினால் { குணத்தாலே

வல் { மஹாபாபியான
வினையேன் { எனது
மனம் { நெஞ்சிலே

நீபுகுந்தாய் { (தேவரீருடைய
பெருமை
பாராதே) வந்து
புகுந்தருளிற்று;

இது { (வலிவீட்டன்
சண்டாள
க்ருஹத்தில் புகுந்
தாற்போலே)
புகுந்தவிது,

வெள்ளை { பரிசுத்தமாய்

சுடர் விடும் { விளங்காநின்றான்

உன் பெரு { தேவரீருடைய
மேன்மைக்கு { ப்ரபாவத்திற்கு

இழுக்கு { அவத்யாவஹம்
என்று { என்று

என் தனி { எனது துணையற்ற
நெஞ்சம் { நெஞ்சானது

தள்ளுற்று { தளர்ந்து ஈடுபடா
இரங்கும் { கின்றது.

* * *—ஸ்வாமிர்! தேவரீருடைய பெருமையையும் அடியே
னுடைய சிறுமையையும் சிறிதும் பாராமல் “இவன் நம் அடியார்
விஷயத்திலே சபலனாயிருப்பானெருவன்” என்கிற இவ்வள
வையேகொண்டு பாபிஷ்டமான என் ஹ்ருதயத்திலே தேவரீர்
புகுந்தருளிற்று; வலிவீட்டன் சண்டாளர் மனையிற் புகுந்தாற்
போல் தேவரீர் என் நெஞ்சில் புகுந்த விது, தேவரீருடைய பரிசுத்
தமாய் விளங்கும் மஹிமைக்கு என்ன அவத்யத்தை வினைத்
திடுமோ வென்று அஞ்சாநின்றேன். (உஎ)

நெஞ்சில்கறைகொண்ட கஞ்சனைக் காய்ந்தநிலன் * நங்கள்
பஞ்சித்திருவடிப் பின்னைதன் காதலன் * பாதமகண்ணா
வஞ்சர்க்கரிய விராமாநுசன் புகழன்றி யென்வாய்
கொஞ்சிப் பரவகில்லாது * என்னவாழ்வின்னு கூடியதே (உஅ)

நெஞ்சில் கறை கொண்ட கஞ்சனை	{ நெஞ்சிலே கல்மஷத்தை புடையனாயிருந்த கம்ஸனை	பாதம் நண்ணு	{ திருவடிகளை ஆச்சரியபாத
காய்ந்த	முடித்த	வஞ்சர்க்கு	{ ஆத்மாபஹாரக் கள்வர்களுக்கு
கிமலன்	{ ஹேயப் பரத்ய நீகனாய்,	அரிய	துர்லபரான
நங்கன்	{ ஆச்ரிதர்பக்கல் அபிமான முடையனாய் பஞ்சபோல் மெல்லிய திருவடிகளை புடையனான	இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானு ருடைய
பஞ்சி		புகழ் அன்றி	{ குணங்களை யொழிய (மற்றொன்றை)
திருவடி		என் வாய்	என் வாக்கானது
பின்னைதன்	{ நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனான கண்ண பிரானுடைய	கொஞ்சி	{ குலாவி பாவகில்லாது
காதலன்		இன்று	{ இன்று (எனக்கு) நேர்ந்த வாழ்வு
		என்ன	ஆச்சரியமானது.

* * *—நேற்றுவரை அபதார்த்தமாய்க் கிடந்த அடியேன் இன்று ஸத்தை பெற்று வாழ்ந்த அதிசயம் சொல்லி முடியுமோ? இன்று உமக்குவந்த அதிசயம் என்னவென்று கேட்கிறீர்களோ? எம்பெருமானுருடைய குண கீர்த்தந்தத்தில் நேற்றுவரை உதாலீந மாய்க் கிடந்த என் வாயானது இன்று அவருடைய திவ்ய கீர்த்தி களையன்றி வேறொன்றையும் அது ஸந்திக்கமாட்டேனென்று அது தன்னிலே ஊன்றிக் கிடக்கிறதே, இதைவிட அதிசயமுண்டோ? என்கிறார்.

எம்பெருமானார் எப்படிப் பட்டவரென்றால், எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியுடையவர்களுக்கு கன்றி மற்றையோர்க்கு அடைய முடியாதவர்; பகவத் பக்தர்களுக்குப் பரமஸுபர் என்றபடி.

நெஞ்சில் கறைகொண்ட கஞ்சன் = தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகிபுத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்து வளர்தல் முதலிய வரலாறுகளை நாரதன் சொல்லக்கேட்டது முதற்கொண்டு கம்ஸன் கண்ணபிரானிடத்துப் பூர்ணமான மாத்ஸர்யம் பாராட்டிப் பல வகைகளினால் அப்பெருமானை வதைக்க வழிதேடிக்கிடந்தா னென்பதும், கடைசியாக வில்லிமூர் வென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கண்

ணனை மதுரைக்கு வரவழைத்துக் கொல்லப் பார்க்கையில் கம்ஸ ஸபையிலே கண்ணபிரான் வேகமாக எழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத் தின் மேலேறி அவனது கிரீடம் சுழன்று கீழேவிழும்படி அவ னைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டனன் என்பதும் இங்கு அறியத் தக்கன.

நங்கள் பஞ்சித்திருவடிப் பின்னைதன் காதலன் = நமக்குப் புருஷகாரம் செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டவனும் பரம ஸுகுமாரமான திருவடிகளை யுடைபவளுமான நப்பின்னைப்பிராட் டிக்கு நாதன் என்றபடி.

ஆக, கஞ்சனைக்கொன்ற பின்னைமணானை திருமால் பக்கல் பத்தியற்ற பாவிக்குத் துர்ப்பரான எம்பெருமானருடைய புகழையே இன்று வாய்வெருவப்பெற்ற அடியேன் ஒர்ப்பற்ற வாழ்ச்சி பெற்றே நென்றாராயிற்று. (உஅ)

கூட்டும் விதியென்று கூடுங்கோலோ? * தேன்தருகைப்பிரான் பாட்டேன்னும் வேதப்பசுந்தமிழ் தன்னைத் * தன்பத்தியென்னும் வீட்டின்கண்வைத்த விராமாநுசன்புகழ் மெய்யுணர்ந்தோ ரீட்டங்கள் தன்னை * என்னாட்டங்கள் கண்டின்ப மெய்திடவே.

தென்
குருகை } நம்மாழ்வாருடைய
பிரான் }

பாட்டு
என்னும் } பாசுரங்கள் என்று
 } ப்ரவிர்த்தமாய்

வேதம் வேதரூபமாய்

பசும் தமிழ் { செந்தமிழாயிருக்கிற
தன்னை { திருவாய்
 { மொழியை

தன் பத்தி { தம்முடைய
என்னும் { பத்தியாகிற
வீட்டின் { மாளிகையிலே
கண் வைத்த { ஸ்தாபித்தருளிய

இராமாநுசன் { எம்பெருமானா
 { ருடைய

புகழ் கல்யாண குணங்களை

மெய் { உள்ளபடி
உணர்ந்தோர் { அறிந்திருக்கு
 { மவர்களுடைய

ஈட்டங்கள் { கோவட்டிகளை
தன்னை }

என் { என்
நாட்டங்கள் { கண்களானவை
கண்டு { ஸேவித்து

இன்பம் { ஸுகிச்சும்படியாக
எய்திட }

கூட்டும் விதி { அமைக்கவல்ல
 { (அவருடைய)
 { கருபையானது

என்று கூடும் { என்னைக்கு
கொல் { வாய்க்குமோ?

* * *—எம்மாழ்வா ரருளிச்செய்த தமிழ் வேதத்தைப் பத்தி யுடன் பரவும் எம்பெருமானுருடைய திருக்கல்யாண குணங்களை உள்ளபடி உணர்ந்து ஈடுபட்டிருக்கும் மஹான்களுடைய கோஷ்டிகளை அடியேன் ஸேவித்து ஆநந்திக்கும்படியான பாக்கியம் என் றைக்கு வாய்க்குமோ என்கிறார்.

கூட்டும் விதி என்று கூடுங்கோல்=விதியாவது அத்ருஷ்டம் ; எம்பெருமானுருடைய திருவருள்தான் இங்கு விதியெனப்படு கின்றதென்க. கூட்டும் விதி=என்று கூடியும் இப்பேற்றை நமக் குச் சேர்விப்பதான அவருடைய க்ருபை என்றபடி.

தன்பத்தி யென்னும் வீட்டின்கண் வைத்த = விடையுயர்ந்த மாணிக்கத்தைச் செப்பிலே வைத்துக்கொண்டிருப்பாரைப்போலே அநர்க்கமான அருளிச்செயலைத் தம்முடைய பக்தியாகிற உயர்ந்த மாளிகையிலே வைத்துப் பேணிக்கொண்டிருப்பதன் உடையவர் என்றபடி. நாட்டம்—கண். (உக)

இன்பந்தரு பெருவீவேந் தெய்திலென் ? * எண்ணிறந்த துன்பந்தரு நிரயம்பல சூழிலென் ? * தோல்லுலகில் மன்பல்லுயிர்கட் கிறையவன் மாயனென மொழிந்த அன்பனனகன் * இராமாநுசனென்னே யாண்டனனே. (ரு0)

தொல் { அநாதியான
உலகில் { இவ்வுலகத்தில்
மன்பல் { நித்யமான எல்லா
உயிர்கட்கு { ஆத்மாக்களுக்கும்
இறையவன் { சேஷியாவான்
மாயன் { விஷ்ணுவே
என { என்று (ஸ்ரீபாவ்ய
மொழிந்த { முகத்தாலே)
அன்பன் { அருளிச்செய்த
பரமகாருணிகராய்
அனகன் { நித்தோஷரான
இராமாநுசன் { எம்பெருமானார்

என்னை { என்னை
ஆண்டனன் { அடிமைகொண்
டருளி. னார் ;
(ஆனபின்பு)
இன்பம் தரு { ஆந்தாவஹமான
பெருவீடு { மோகும்வந்து
வந்து எய்தில் { வலித்தித்தா
என் { லென்ன ?
அளவற்ற
அண் இறந்த { அக்கங்களைத்
துன்பம் தரு { தருகிற பல
பல நிரயம் { நரகங்கள் வந்து
சூழில் என் { சூழ்ந்து
கொண்டால்தான்
என்ன ?

* * *—“ இராமாநுசன் புகழ் மெய்யுணர்ந்தோ ரீட்டங்கள் தன்னை என் நாட்டங்கள் கண்டு இன்பமெய்திட—கூட்டும் விதி என்று கூடுங்கொலோ ” என்று ஆசம்வலித்த அமுதனாரை நோக்கிச் சிலர்—‘ வாரீர்! இவ்வளவுதானோ உமக்கு வேண்டியது? இனி பரமபத ப்ராப்தி முதலானவையொன்றும் உமக்கு அபேக்ஷித மல்லவோ? ’ என்று கேட்க; எம்பெருமானார் என்னை அடிமை கொண்டருள்பெற்றபின்பு எனக்கு மோகூதம் கிடைத்தாலென்ன? பலபல நரகங்கள் தான் நேர்ந்தாலென்ன? எனக்கு எது பரம ப்ராப்யமோ அது கிடைத்துவிட்டது! என்று சரக்கறப் பேசுகிறார்.

நிரயம்—வடசொல். அனகன்—கூநவயி என்ற வடசொல் விகாரம்: ஹேய ப்ரதிபதர் என்றபடி. (௩௦)

ஆண்டுகள்நாள் திங்களாய் * நிகழ்காலமெல்லாம்மனமே !
நாண்டேபல்யோனிகள் தோறுழல்வோம் * இன்றோ ரெண்ணின்றியே
காண்டகு தோளண்ணல் தென்னத்தியூரர் கழலினைக்கீழ்ப்
பூண்ட வன்பாளன் * இராமாநுசனைப் பொருந்தினமே. (௩௧)

மனமே நெஞ்சே !,
நாள் ஆய் நாள்களாகவும்
திங்கள் ஆய் மாதங்களாகவும்
ஆண்டுகள் ஆய் வருஷங்களாகவும்
(இப்படி)

நிகழ் காலம் { நடந்துசெல்லுகிற
எல்லாம் { ஸர்வ
காலங்களிலும்
நாண்டு பல் { திரண்டு பலவகைப்
யோனிகள் { பட்ட யோனிகள்
தோறு { தோறும்
உழல்வோம் தட்டித்திரிந்த நாம்,

இன்று ஓர் { இன்று ஒரு நினைவு
எண் { மில்லாதிருக்கச்
இன்றியே { செய்தே (அகஸ்
மாத்தாக)
காண் தரு { கண்ணோக் காணத்
தோள் அண் { தக்க தோள்களை
ணல் தென் { யுடைய ஸ்வாமி
அத்தியூரர் { யான பேரருளான
கழல் இணை { னுடைய திருவடி
கீழ் பூண்ட { களில் அன்பு
அன்பு ஆளன் { பூண்ட எம்பெரு
இராமாநுசனை { மாளுரைச் சேரப்
பொருந்தினம் { பெற்றோம்.
(என்ன பாக்கியம் !.)

* * *—நெஞ்சே ! இன்றளவும் நமக்குக் கழிந்த காலங்கள் கணக்கிட முடியா; வருஷக் கணக்காகவும் மாதக்கணக்காகவும் நாட் கணக்காகவும் கழிந்து செல்லுகின்ற காலமெல்லாம் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து தடுமாறித் திரிந்த நாம் இன்று ஒரு நினை

வின்றியே அகஸ்மாத்தாக எம்பெருமானாரை அடிபணியப் பெற்றோமே! நம்முடைய அத்ருஷ்டம் எப்படிப்பட்டது! கண்டாயே! என்று தம் திருவுள்ளத்தோடே உசாவுகின்றார்.

ஈண்டு பல் யோனிகள்தோறு = ஈண்டுதல்—திரளுதல்; திரண்டு பலவகைப்பட்ட யோனிகளென்றால்—தனித்தனியே எண்ணி இத்தனையென்று சொல்லமுடியாத வளவன்றிக்கே திரள்திரளாகவும் எண்ணிச் சொல்லமுடியாதபடி பலவகைப்பட்ட யோனிகள் என்றதாகிறது. உழல்வோம் = இறந்தகாலப்பொருள் இங்கு விவக்ஷிதம். இன்றளவும் தட்டித்திரிந்த நாம் என்றபடி. ... (நக)

பொருந்தியதேசம் பொறையுந்திறலும் புகழும் * நல்ல திருந்தியஞானமுஞ் செல்வமுஞ் சேரும் * சேறுகலியால் வருந்திய ஞாலத்தை வண்மையினால் வந்தேத்தேளித்த அருந்தவன் * எங்க ளிராமாநுசனை யடைபவர்க்கே. (நஉ)

செறு கலியால்	{ (தரும நெறியைத்) திரஸ்கரிக்கின்ற கலியினாலே	அடைப வர்க்கு	{ ஆச்ரயிக்கு மவர்களுக்கு
வருந்திய	துக்கப்பட்ட	பொருந்திய	{ ஸ்வரூபாநு ரூபமான தேசம் { தேஜஸ்ஸும்
ஞாலத்தை	பூமியை	பொறையும்	கூமரகுணமும்
வண்மை	{ தமது கிர்ஹேதுக யினால் வந்து { க்ருபையாலே எடுத்து வந்து உத்தரித்து அளித்த ரக்ஷித்தவரும்	திறலும்	{ ஜிதேந்த்ரியத்வ மாகிற பலமும்
அரும் தவன்	{ சாணகதி யெனகிற அரிய தபஸஸை அநுஷ்ட டித்தவரும்	புகழும்	கீர்த்தியும்
எங்கள்	{ எமக்கு ஸ்வாமியுமான	நல்ல திருந்திய ஞானமும்	{ பரம விலகூணமான அறிவும்
இராமாநுசனை	எம்பெருமானாரை	செல்வமும்	{ பக்தியாகிற ஸம்பத்தும்
		சேரும்	தானே வந்துசேரும்.

* * * —“ இராமாநுசனைப் பொருந்தினமே ” என்று அகங்களித்துக் கூறின அமுதனாரை நோக்கிச் சிலர், ‘ உம்மைப்போலே நாங்களும் இராமாநுசனைப் பொருந்துவோ மென்று பார்த்தால் உமக்குப்போலே எமக்கு ஆத்மகுணலேசமும் இல்லையே! எங்க

ளுக்கு அவரைப்பொருந்த அதிகாரமில்லையே!' என்று சொல்லி வருந்த; அவர்களைநோக்கி அருளிச் செய்கின்றார்—கலிகலூஷ நிவர்த்தகரான நம்மிராமாநுசரை ஆச்சரியப்பவர்களுக்கு ஸ்வ ரூபாநுரூபமான மதிப்பும், * கனிப்புங்கவர்வு மற்றிருக்கையா கிற கூடமாகுணமும், ஜிதேந்த்ரியத்வமாகிற மிடுக்கும், குணசாலிக னென்கிற கீர்த்தியும், தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் தெளிந்த ஞானமும், பக்தியாகிற மஹாஸம்பத்தும் ஆகிய இவை யெல்லாம் தன்னடையே வந்து சேரும் என்றாராயிற்று. ஆகையால் நீங்களுந் மயங்காது வந்து ஆச்சரியிக்கலா மென்றவாறு. (ந.உ)

அடையார்கமலத் தலர்மகள் கேள்வன் * கையாழியென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்சண்மே * ஒண்சார்ங்கவிலும் புடையார் புரிசங்கமு மிந்தப்பூதலம் காப்பதற்கென்று * இடையே யிராமாநுச முனியாயின விந்நிலத்தே. (ந.ந)

அடை ஆர் கமலத்து அலர் மகள் கேள்வன்	{ தளங்கள் நெருங்கிய தாமரைப்பூலிற் பிறந்த பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபனான எம்பெருமா னுடைய	புடை ஆர் புரி சங்கமும்	{ ஒரு பக்கத்துக்குத் தானே ஆபரணமாகப் போரும்படியான அழகிய ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யமும் (ஆக இப் பஞ்சாபுதாழ் வார்கள்)
கை	{ திருக்கையிலே (விளங்காவின்ற)	இந்த பூதலம் காப்பதற்கு என்று	{ இந்தப் பூமியை ரக்ஷிக்கக்கூக
ஆழி என்னும் படையோடு	{ திருவாழியென்கிற தில்லாயுத்த தோடே	இந்நிலத்து இராமாநுச முனி இடையே ஆயின	{ இப்பூமண்டலத்திலே எம்பெருமானார் பக்கவிலே ஆயினர்.
நாந்தகமும்	நந்தகவானும்		
படர் தண்டும்	{ ரக்ஷணத்தொழிலிலே பாந்திராவின்ற கதையும		
ஒண் சார்ங்கம் வில்லும்	{ அழகிய ஸ்ரீ சார்ங்க மென்கிறவில்லும்		

* * *—சீழ்ப்பாட்டில், எம்பெருமானாரை ஆச்சரியிக்கவே நற் குணங்களெல்லாம் தன்னடையே வந்து சேரும் என்றார்; அத

னைச் செவியேற்ற சிலர்—“ஜிதேந்திரியத்வம் முதலான அரிய பெரிய பேறுகள் திருவாழி முதலான திவ்யாயுதங்களின் அதுகா ஹத்தாலன்றோ உண்டாகவேண்டும்; மதுஷ்யார்களில் ஒருவரான எம்பெருமானாரை ஆசிரயித்தமாததிரத்தால் உவை உண்டாய் விடுமோ?” என்று சங்கிக்க, அந்த ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்களும் லோகரக்ஷணர்த்தமாக எம்பெருமானார் பக்கலிலேவந்து குடி கொண்டனர் காண்மின்—என்கிறார் இப்பாட்டில்.

“அடையார்கமலத் தலர்மகள்கேள்வன் கையாழி யென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்டும் ஒண்சார்ங்களிலும் புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்று இந்நிலத்தே இராமாநுச முனியிடையே ஆயின” என்று அந்நவயித்தவாறு. ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்கள் இவர்பக்கலிலே ஆகையாவது—இவருடைய நினைவைக் கடாக்கித்துநின்று இவர் அதிகரித்த காரியத்திற்குத் துணைசெய்கையாம் அம்பரீஷனுக்குத் திருவாழியாழ்வான் ஸஹகரித்ததுபோல.

இப்பாட்டை மற்றொரு கையாகவும் அந்நவயிக்க இடமுண்டு:—“அடையார் + புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப்பூதலங் காப்பதற்கென்று இந்நிலத்திடையே இராமாநுசமுனியாயின” என்று. இப்பக்கத்தில் ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்களே இந்நிலவுலகைக் காக்க எம்பெருமானாராக வந்து திருவவதரித்தார்க ளென்றதாகிறது.

இங்கே சில பூர்வபக்ஷ ஸமாதாநங்கள்.

இப்பாட்டினால், எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாழ்வார்களுடைய திருவவதாரமென்று விளங்கா நின்றமையால் திருவனந்தாழ்வா னுடைய அவதாரமென்று சொல்வது ப்ராமாணிகமன்றென்று சிலர் ஆகாஹங்கொண்டு பேசுவர்கள்.

இப்பாட்டினால் ஏற்பட்ட அர்த்தமென்னவென்று ஆராய் வோம். மணவாளமா முனிகளும் பிள்ளைலோகஞ்சீயரு மருளிச் செய்த வியாக்கியானங்களில் அடையார்கமல மென்று தொடக்கி, புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப்பூதலங் காப்பதற்கென்று இந்நிலத்தே இராமாநுச முனியிடையே ஆயின என்று அந்நவயித்து, பஞ்சாயுதாழ்

வார்கள் லோகரக்ஷணர்த்தமாக எம்பெருமானார்க்கு ஸஹகாரிகளாக வந்து அமைந்தார்கள்—என்கிற அர்த்தமே முற்பட அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. ‘பஞ்சாயுதங்கள் எம்பெருமானாராக வந்து அவதரித்தன’ என்று ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகன் அர்த்தம் செய்து கொண்டதாக யதிராஜ ஸப்ததியினால் விளங்கினபடியால் அதுவும் ஒரு அர்த்தமாக இருக்கலாம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அதனைப் பக்ஷாந்தரமாக உரைத்தருளினார். “மற்றைப் பக்ஷத்தில்” என்ற ஜ்யருரைவாக்கியம் நோக்கத்தக்கது. “இத்தால் இவருடைய விரோதி நிரஸந ஸாமர்த்தியத்தைப்பற்ற ஸ்ரீபஞ்சாயுதாவதாரமென்று ப்ரபாவகதநம் பண்ணினாராயத்து” என்ற அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தியும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

‘எம்பெருமானார் சேஷாவதாரமென்று பலபடிகளாலும் பல ஸூக்திகளாலும் ப்ரவரித்தமாயிருக்க, பஞ்சாயுதாவதாரமென்று அமுதனார் அருளிச்செய்கிறாரே! இதுவென் என்று சிலர் திகைக்கக்கூடுமென்று திருவுள்ளம்பற்றிய மணவாள மாமுனிகள் மேற்குறித்த ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்யலாயினர் என்னுமிடம் உய்த்துணரத்தக்கது.

மாமுனிகள் கூறியபடியேதான் கொள்ளவேணுமென்று எமக்கு நிர்ப்பந்தமில்லாமையால், பக்ஷாந்தரமாக அவர் கூறிய பொருளே எமக்கு முக்கிய கல்பமாமென்று கூறத் தலைப்படுவாரு முண்டு. அதிலும் எமக்கொரு ஸைமந்தம் இல்லை. ‘எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாவதாரம்’ என்று சொல்வதே இப்பாட்டின் முக்கியமான கருத்தாக இருக்கட்டும்; அதனால் என்ன ஹாநி விளைந்திடும?

இங்கே ஒன்று கேட்கவேண்டிற்றுண்டு;—எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாவதாரர் என்கிற ஒரு வார்த்தையை மாத்திரமே சொல்லலாம்; சேஷாவதாரர் இய்யாதி வார்த்தைகளைச் சொல்லவே கூடாது என்று கருத்தா? அல்லது பஞ்சாயுதாவதாரத்துக்கை முக்கியமாகச் சொல்லி மற்றவற்றை அமுக்கியமாகச் சொல்லவேணுமென்று கருத்தா? என்று. ப்ரதிபக்ஷிகளின் வசநவ்யக்திகளை ஆராய்மிடத்து, பஞ்சாயுதாவதாரர் என்பதற்குமேல் வேறொன்றும் சொல்லக்கூடாதென்பதே அபிரிவேச விஜ்ஞர்பிதமாக விளங்கு

கின்றது இங்ஙனையாகில், ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீஸூக்தியே இவர்களுக்கு முந்துமுன்னம் தூஷணீயமாகத்தேறும். ஏனெனில்;—“வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே” என்றருளிச்செய்த தேசிகன் தாமே அந்த யதிராஜ ஸப்ததயில் தானே “நாநாபூதை” இச்யாதி [முப்பத்திரண்டாம்] ச்லோகத்தில் “விஷ்ணுநோ யதிவதி ராஹுபெரு ஸாராஸிபுணம்” [விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத் வேத்ரஸபாஸ் த்ரிதண்ட =ஸேனை முதலியார் எம்பெருமானாராக அவதரித்தார்; (அவருடைய) திருப்பிரம்பு த்ரிதண்டமாக அவ தரித்தது] என்றும் அருளிச்செய்து வைத்தாரிநே. சேஷாவதாரத் வத்தை அமுதனார் அருளிச்செய்யவில்லையே யென்னில், ஸேநே சாவதாரத்வத்தை அமுதனார் அருளிச்செய்யவில்லையே என்போம்.

இனி, பஞ்சாயுதாவதாரத்வத்தை முக்கியமாகச் சொல்லி மற்றவற்றை அமூக்கியமாகச் சொல்லலாம் என்பதும் ஸமஞ்ஜஸ மன்று; உடையவர் திருவடிகளில் ஸாக்ஷாத் தாக ஆச்ரயித்திருந்த ஆசிரியர்களும் பின்புள்ளாரான பல பெரியோர்களும் ஒருமிடறாக அருளிச்செய்ததே முக்கிய கல்பமாகக் கொள்ளவெக்கும். சேஷாவதாரத்வத்தையே பல ஆசிரியர்கள் ஆதரித்து அருளிச்செய்திருக்கின்றன ரென்பதை ஸப்ரமாணமாக உபபாதிக்க வல்லோம்.

திருமலை அனந்தாழ்வானருளிச்செய்த ஸ்ரீவேங்கடாசலேதி ஹாஸமாலா என்கிற நூலில்—

“ஸ்ரீபத்வதிஃ.....நிஜநொஹுகிங்கரம் தலுஹிதநநம்
யாணீதவெகவதீயத் ஸவத்ரிவினொகம் ஸாரகூத்
ஐதி நயபுஜ. ஸவாநநொ ஹவதா நிபுதூஃ.....
சூரூநாகூதெரு கெஸவயஜநஸுநயதயா பூரூஹிஹிவ.

ஸூ || கருஷெஷஷு ப்ரபாதெஷுஹை வஸுநிசாநாய
உஷாஸிவஸெஷுஷாபாதெ விம்ஹாஷெ வஸிதரிவ
மதெ வெஷாராஸிம் ஜமாங்கெ | சூரூநாதாராயிரஹெ
ஹரிதகும்பெணம் கெஸவாஷுஜிஜாமூரக ஸ்ரீஜகூம்
ஹிதவாயுபாடியியாணிதம் செஷ சூவிவஹிவ ||”

என்றருளிச்செய்துள்ள கத்ய பத்யங்களைக் காண்க. [எம்பெருமான் தனது அத்தாணிச் சேவகனும் படுக்கையுமான திருவனந்தாழ்வானை நோக்கி 'நீ நிலவுலகத்திற் சென்று பிறந்து எவ்வுயிரையும் ஸம்ரக்ஷிக்கக்கடவை' என்று நியமித்தருள, அந்த நியமந்தைச் சிரமேற்கொண்ட ஆகிசேஷன் அப்படியே திருவாதிரையில் கேசவ ஸாமயாஜிகளுக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தமை மேற்குறித்த ஸ்ரீஸூக்தியில் கூறப்பட்டுள்ளது.]

வடுகநமசி அருளிச்செய்த ச்லோக ஞபமான யதிராஜவைபவ க்ரந்தத்தில்

“வெஷாஹலிஷாஹஸ்யேநாய வாஹுஜாஹாஹஜாதாவநு
தெஜா செஷாஸாகம் கௌவயஜ்ஜெஷுா தெஜோநியி:
கூஸிஷிஹாவிராவீசு ||

என்றுளது. [வேதாந்த விர்த்தாந்தங்களை ஸமர்த்தம் செய்வதற்காகவும் துர்மதங்களைத் தொலைப்பதற்காகவும் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சபூதராய் தேஜோநிதியான ஒருமஹான் கேசவ ஸாமயாஜிகளின் தேவியாரிடத்தில் அவதரித்தார் என்கிறது இதில்.] இந்த க்ரந்தம் ஸ்ரீதேசிகன் வைபவத்தோடு சேர்த்து ஸ்ரீபரகால மடாதிபதி ஸ்வாமியால் அச்சிடப்பட்டதும் பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களில் ஸம்வாதப்ரமாணமாக உதாஹரிக்கப் பட்டதுமாம்.

எம்பெருமானுடைய பூர்ணகடாசூத பாத்ரராய் அவர்திறத்துத் தேவுமற்றறியாதே ஈடுபட்டிருந்த மஹாப்ராஜ்ஞான கருடவாஹந பண்டிதர் பணித்த திவ்யஸூரிசரித மென்னும் மஹாகவ்யத்தில் பதினொழுவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாதுஜவைபவம் சொல்லப் புகுந்தவிடத்து,

“ஊஜஜ்ஜ வவூராவஹாய் செஷுஷாயீ

யஷு-பவம் த்ரிஷுவநவநிதம் ஜமாஃ.”

[திருவனந்தாழ்வான் தனது உரகவுடலை விட்டுடாழிந்து இராமா நுச முனியான் திருவுருவத்தை யடைந்தான்] என்றும்,

“சூஷோஹ தவ வஸவியொஷிதாஷுஷாசு

செஷாஸாஜநிவிநு க்ருதாவதாராசு.”

[உமது பக்கத்திலிருப்பவரும் லோகஸம்ரசுஷணர்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சமாக வந்து திருவவதரித்தவருமான இந்த மஹானிடத்தில் நான் அஞ்சுகின்றேன் (—யாதவப்ரகாசனை நோக்கிப் ப்ரஹ்மரசுஷஸ்ஸின் வார்த்தையாமிது) என்றும் உள்ள ச்லோகங்கள் நோக்கத்தக்கன.

இந்த திவ்யஸூரிசரிதகாரர், அமுதனூர் நூற்றந்தாதி அருளிச்செய்திருப்பது தெரியாமல் தானே ஏதோ ஸ்வதந்த்ரமாகச் சொல்லினிட்டார் என்பதும் ஏலாது. அந்தக் காவ்யத்திலேயே பதினெட்டாம் ஸர்க்கத்தில்—

“ஸ்ரீராமாஜிதகவிராஹ ரஜிஹுத்யோ
தஹிஷ்யோ யதிவதிவெஹவா நுஸந்யூ |
சுஹாஜிஷ்யுயிரா ஹவாபுஸஸம்
மாயாநாஜித்யுதயுவா யுதம் ஸதெந.”

51.

[திருவரங்கத்தமுதனூர் அமுதப் பெருக்கான தமிழ்மொழியாலே எம்பெருமானுடைய வைபவங்களைப் பேசுகிற நூற்றந்தாதிப் பிரபந்தத்தை அருளிச் செய்தார்] என்று அவர்தாமே சொல்லி வைத்திருக்கும்படியைக் காண்மின். இராமாதுச நூற்றந்தாதியில் அவர்க்கு அளவற்ற ப்ராவண்யமுள்ளமை அடுத்த ச்லோகத்தில் நன்கு புலப்படும்.

இப்படியே எம்பெருமானுடைய சேஷாவதாரத்வத்தை வெளியிட்டருளின மற்றும் பலபல ஆசிரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை எடுத்துக் காட்டப்புகின் விரிவு பெரிதுடைத்தாம். வடவாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தில் முந்நூறு நானூறு வருஷங்களுக்கு முன்புப் ப்ரவரித்த பண்டிதர்களாயிருந்து பலநூல்களை இட்டவர்களான ஸுரபுரம் வெங்கடாசாரியர், அரசாணிபாலை வெங்கடாசாரியர் முதலானாரும் இவ்வழியையே ஆதரித்துப் பேசியுள்ளார். எங்ஙனேயெனில்;—ஸுரபுரம் வெங்கடாசாரியர் இயற்றின யதிராஜ தண்டகத்தில் “நரவேஷாய சேஷாயகுரவே பரவேதிநே” என்று மங்கள ச்லோகத்திலும், “தோஷாதிதூராய சேஷாவதாராய” என்று முடிவிலும் சேஷாவதாரத்வமே சொல்லப்பட்டது.

அரசாணிபாலை வெங்கடாத்வரி இயற்றிய விச்வகுணதர்சத்
தில் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் வர்ணநப்ரகாணத்தில்—

“நாரிாநுஜாய மூரவெ நரவெஷஹஜெ

ஸெஷாய யடுதகலயெகலயெ ப்ருணாஜி.”

[மதுஷ்யாவதாரமெடுத்த ஆதிசேஷனையும் கலியைக் கெடுத்தவராயு
முள்ள எம்பெருமானாரைத் தொழுகின்றேன்] என்று சொல்லப்
பட்டது. முன்னோர்கள் ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாகச் சொல்லிக்
கொண்டு வந்ததை அடியொற்றி இவர்களெல்லாரும் இப்படி
சேஷாவதாரமென்று தம் தம் நூல்களிற் கூறினார்களேயன்றித்
தாந்தோன்றியாக ஆரும் நவீந கல்பனை செய்தாரல்லர்.

த்ருதீய ப்ரஹ்மதந்த்ர பரகால ஸ்வாமி இயற்றியதாகப் பர
காலமடத்து ஸ்வாமிகளாலும் மற்றும் பல முநித்ரய ஸம்ப்ரதா
யஸ்தர்களாலும் அச்சிடுவிக்கப்பட்டுள்ள மூவாயிரப்படி குருபரம்
பரா ப்ரபாவ நூலிலும் சேஷாவதாரத்வ ஸ்தாபகங்களான வசனங்
களும் ச்லோகங்களும் மிகுதியாக உள்ளனவேயன்றி வேறில்லை.

ஸ்ரீதேசிகனை யடிபணிந்து உய்ந்து போந்த ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வ
தந்த்ரஸ்வாமி பணித்ததாக ப்ரவரித்தமாயுள்ள திவ்யஸூரி
ஸ்தோத்ரத்தில்—

“வெஞ்ஞாடி-பாஸம்ஹவம் விவெஷா^ண டிஸ-நவ்யாவநொ^ணதுக்யு
துணீரஜிணயெ ஸெஷஜி-தி-^ண நாரிாநுஜம் ஹஜெ.” 16.

[எம்பெருமானுடைய தர்சநத்தை ஸ்தாபித்தருள சித்திரைத் திரு
வாதிரையில் தொண்டை நாட்டில் அவதரித்த ஆதிசேஷ மூர்த்தி
யாகிய ஸ்ரீராமாநுஜனைத் தொழுகின்றேன்] என்று சொல்லப்
பட்டுள்ளது.

தேசிகப்ரபந்தங்களில் ஒன்றான பிரபந்தசாரத்தின் வியாக்கி
யானத்திலும், ராமாநுஜ தயாபாத்ரத் தனியன் வியாக்கியானங்கள்
பலவற்றிலும் ப்ராஸங்கிகமாக உடையவருடைய சேஷாவதாரத்
வத்தை நன்கு நிலைநாட்டி யெழுதியுள்ளார்கள். இனி, “மற்றிவை
தான் என்னுலே கேட்டிரே ஏழைகள் என்னுரைக்கேன்?—பன்னி
யுரைக்குங்கால் பாரதமாம்” என்று கையொழிய வேண்டிற்றாயிரா

ரின்றது. இங்ஙனே கென்னுசார்ய வடவாசார்ய உபய ஸம்பந்தாய நூல்களும் சேஷாவதாரத்வத்தை ஒருமிடறாக உரைக்கின்றன வென்பதை உற்றுநோக்கில் * முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பா மற் றேட்டி பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசுவதே பாங்கு.

“கூறனோ ஶ்யஸிம் ராபுவம்.....கௌ கஸூரிஷ்விஷுதி.

[அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம்கலௌ கச்சித் பவிஷ்யதி]

என்கிற வசநத்தை எடுத்துங்காட்டுகிறார்களென்று சொல்லி அதற்கு அந்யதாஸித்தி உண்டென்கிறார்கள். அந்யதாஸித்தமாய் ஸுவ்யக்தமாயுள்ள பலப்ரமாணங்களைக் கீழேயெடுத்துக் காட்டினோமுகு “கலௌ கச்சித் பவிஷ்யதி” என்கிற வசநத்திற் போராடவிரும்புதல் வீண். பெருக்காற்றின்கரையிலேயிருந்து வைத்துக் கிணறுவெட்ட முயல்வேண்டாவிடே ஆயினும், “நம் முடைய ஸ்ரீ பாஷ்யநாரரை கச்சித்” ஆக்குவதற்கு நமக்கு ஸம்மத மில்லை” என்றவர்கட்குச் சிறிது சொல்லவேண்டியிரா ரின்றது. கஸூரிஷ்—கஸூந—கொவி. [கச்சித்—கச்சந—கோபி] என்பவை நிஹீகரைக் குறிக்குஞ் சொற்கள் என்று கருத்துப்போலும். உருவையமறைத்துவைத்துச் சொல்லுமிடங்களிலும் ஒரு வைலக்ஷணயந் தோற்றச்சொல்ல நினைக்குமிடங்களிலும் கச்சித் இத்யாதி பதங்களை யே பெரியோர் பிரயோகிக்கக்கண்டோம் ;

“கூரீஷ்யிவஸநஜீயாஷு கஸூரிஷ்விஷுதகெவஸரீ.”

[காமாத் அதிவஸந ஜீயாத் கச்சித் அப்புதகேஸரீ]

“கூரீஷ்யிஷ்விஷுதகெவஸரீ வஸந ஜீயாத் கச்சித் அப்புதகேஸரீ.”

[காமப்பாத்யம் குரும் வந்தே கமலாக்ருஹமேதிநம்]

“கூரீஷ்யிஷ்விஷுதகெவஸரீ வஸந ஜீயாத் கச்சித் அப்புதகேஸரீ.”

[காமீ கச்சித் கரகமலயோரஞ்ஜலிம் யாசமாந:]

“ஜயதிகிதவம் கொவி கௌரார ஹரீ.”

[ஜயதி கிதவ: கோபி கௌமாரஹரீ]

என்றிப்புடைகளிலே ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்யக் காண்கிறோம். தேசிகன் எம்பெருமானை கச்சித்தாகச் சொல்லி இழித்துவிட்டா ரென்று எண்ணக்கூடுமோ? அந்த கச்சித் ப்ரயோகத்திற்கும்

இந்த கச்சித் ப்ரயோகத்திற்கும் வாசியுண்டென்று சிலர் சொல்ல வுங்கடும்; இந்த நூற்றந்தாதியிலே “நல்லார்பாவு மிராமாநுசன்” என்ற எண்பதார்பாட்டின் வியாக்கியானத்திலு—

“சுநனஃ ப்ரயஜிராஹிவம் மகக்ஷணஸூ ததஃவரம்।

வயவஹுஸூதீயஸூ கவுள ராஜாநுஜஃஸூதஃ.”

[அநந்தஃ ப்ரதமம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்து ததஃபரம்—பலபத்ரஸ் த்ருதீ யஸ்து கலளராமாநுஜஃ ஸ்ம்ருதஃ] என்றே பாடமாக உதாஹரித் திருக்கக் காண்கையாலே இந்த கச்சித் வாக்யார்த்த ப்ரயாஸம் வ்யர்த்தமேயாம். எவ்விதமாகப் பாடமிருந்தாலும் இந்த ச்லை கமே கல்பிதமென்றாலும் இதில் எமகதொரு அபிரிவிவசமும் ஆந் ரஹமுமில்லை. ஸம்ப்ரதிபந்நங்களான ப்ரமாணங்கள் இவ்வேயாக லன்றோ வருந்கவேண்டுமது—நிற்க.

“திருவேங்கட முடையான் ஸந்திதியில் நடந்த சரித்திரம்” என்று ஒரு வரலாற்றை உதாஹரித்துக்காட்டி அதுவிஷயமாகச் சில தூஷணங்களும் ஸ்வச்சந்தாக எழுதியுள்ள பூர்வபக்ஷிகளுக் கும், உண்மையான இதிறாஸமின்னதென்றறியகில்லாக உலகத் தார்க்கும் உண்மையுணர்க்கப்புதுவோம். திருமலை அனந்தாழ்வா னருளிச்செய்த (ஸர்ஸக்ருக) இதிறாஸமாலையில் அவ்வரலாறு விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது; எங்ஙனையெனில்;—(சுருங்கச்சொல் லுவோம்.)

பண்டு திருவேங்கடமுடையான் தன்பக்கல் பரமபக்த சிகா மணியாயிருந்த தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு ஒரு காரணர்த் தமாகத் தனது திருவாழி திருச்சங்குகளைத் தந்தருளி, இப்படி ஆச்ரித பக்ஷபாதத்தாலே தனது திவ்யாயுதங்களையும் தந்து உப கரிக்கும் ஒளதார்யகுணம் உலகில் பரவுதற்காகச் சிறிதுகாலம் ஸுகர்சநபாஞ்சஜநப் சூர்யனாகவே இருந்திட்டான். அக்காலம் கலியின் கொடுமையால் வர்ணாச்ரம் தர்மங்கள் குலைந்து தேவால யங்களும் சீர்கெட்டுப் பாஷண்டிகள் கலையெடுக்கும் காலமாயிருந் தது. திருமலையில் அர்ச்சகர்களாயிருந்த வைகாநஸர்கள் எம் பெருமானுக்கு முறைப்படி உபசாரங்கள் பண்ணாமல் அச்ரத்தை காட்டியிருந்த காரணத்தினால் தேசாதிபதியான யாதவராஜனால்

அடிக்கடி தண்டிக்கப்பட்டு அங்கு வாழ்கில்லாமல் வெளிநாடு சென்றனர்; வருத்தர்களாயிருந்த அர்ச்சகர்கள் இங்ஙனம் ஒருவ ரொருவராக வெளியேற, ப்ரபலர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் அங்கு இலராக, விரல் நுழைக்க இடம் தேடிக்கொண்டிருந்த சைவர்கள் சிலர் இதுவே நல்ல ஸமயமென்று கொண்டு அந்த யாதவமன்னன் பக்கல்சென்று அவனுடைய ப்ரீதியைச் சிறிது சிறிதாக ஸம்பாதித்து ஒருநாள் அவனிடம் சொன்னார்கள்—திரு மலையில் ஸ்வாமி புஷ்கரணியின் தென்கரையில் திகழும் தேவன் முருகக்கடவுள்தான்; அவர்கட்கு நமரஸ்வாமியென்றும் பெயர் வழங்குவதுண்டாகையால் அந்தநாமைக்கேசத்தையிட்டு ஸ்வாமி புஷ்கரணியென்று அக்டடாகும் வழங்கப்பெற்றது ஸ்ரீ வேங்க டாசல மாஹாத்மியாம் கூறவந்த வாமத புராணப் பகுதியில் இரண் டாவது அத்யாயத்தில்—ஸுப்ரஹ்மண்யன் வேங்கடமலையில் ஒரு குளத்தின் கரையில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தானென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலாலும் அப்பெருமான் முருகக்கடவுளே. அவர்க்கு அஸாதாரண ஆபுதங்களான பாசமும் அங்குசமும் தவநிலைக்கு உரியவையல்லாமையால் தரிக்கப்படவில்லை. இன்னும் பல ஹேதுக்களாலும் அம்மலை சைவ சேஷத்ரமேயாம். இப்போது தான் சிறிது காலமாகச் சில வைணவர்கள் கூடிப் புராணர்த்தங் களை மனம்போனபடி சொல்லி அப்பெருமான் விஷ்ணுவேயென் றுரைத்து ராஜாவை வாப்படுத்திக்கொண்டு சில வைஷ்ணவ விக்ர ஹங்களையும் கோவிலில் ஸ்தாபித்து உதஸவங்களை நடத்தத் தொடங்கினார்கள். உண்மையில் இது சைவசேஷத்ரமாகையால் சைவ விதிப்படி இனி இக்கோவிற்கு காரியங்கள் நடைபெறுமாறு மஹாப்ரபு செங்கோல செலுத்தவேணும்—என்றார்கள்.

இதைக்கேட்ட அஸ்வரசன் இந்த சைவர்கள் சொல்லுவ தெல்லாம் அநுபவ விருந்தமாயிருக்கின்றதை; ஆராயாமல் நாம் எதையும் ஸாஹஸமாகச் செய்துவிடக்கூடாது; தக்கபடி ஆராய்ச்சி செய்யவேணும் என்றெண்ணி யிருந்தான். அக்காலத்தில் அங்கு நிபுணர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் யாருமில்லாமையால் ஸாமாந் யராயிருந்த சிலர் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் மிக்க சிஷ்யஸம் பத்துடனே எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார்க்கு இச்செய்

தியை அறிவித்தனர். இச்செய்தியையறிந்த உடையவர் கடுகடையாகத் திருப்பதிக்கெழுந்தருளி ஸம்சயாக்ரார்த்தனயிருந்த அரசனை நோக்கி, “சைவர்களால் உனது நெஞ்சில் உண்டாக்கப்பட்ட சங்காகளங்கத்தை நீக்கி உன்னைத் தெளிவிப்பதற்காகவே நெடுநூரத்தில் நின்றும் இங்கே வந்தோம்; உனக்குப் பரிபூர்ணத்துருப்தி உண்டாகும்படி யாம் தெளிவாகச் சொல்லவல்லோம்; கேளாய் கொற்றவனே!” என்று தொடங்கினவாறே அவ்வரசன், முன்பு கொக்கரித்த சைவர்களையும் வரவழைத்துப் பெரிய ஸபையாக்கி சைவ வைஷ்ணவர்களுக்கு வாதயுத்தம் நடக்குமாறு நியமித்துத் தான் தடஸ்தனயிருக்க, வெகுதூலம்வரை வாதப்போர் நடந்ததில் சைவர்களுடைய துவாதங்களை யெல்லாம் எம்பெருமானார் ப்ராமானிகமாகக் கண்டித்து வெற்றிபெற்று விளங்கினார். [இந்த வாதப்ப்ரதிவாதங்களின் விவரணம் ஷட ஸ்ரீ வேங்கடாசல இதி ஹாஸ மாலையில் அறுபத்தைந்து பக்கம் நிறையப் பெரிய வாக் யார்த்த ஸரணியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன; அங்கே கண்டு கொள்வது.]

எம்பெருமானுருடைய அற்புதமான உபபாதங்களைக்கேட்ட மன்னவன் கலக்கம்நீங்கி மிக்க தெளிவுபெற்று, திருவேங்கடமலை விஷ்ணுசேஷத்ரமே யென்றும் அங்குள்ள பெருமான் திருமாலே யென்றும் ஐயந்திரிபற அறதியிட்டு “இந்த ஸ்ரீராமாநுஜர் ஸாமான்ய புருஷரல்லர்; அவதார புருஷனேயாவர்; இவர் மனம் வைத்தால் அதிமாநுஷமான காரியங்களையும் செய்து ஸர்வஜனங்களுக்கும் திண்ணிய கம்பிக்கை உண்டாகும்படி செய்யவும் வல்லர்; அங்கன் செய்ய இவரை வேண்டிக்கொள்வோம்” என்றெண்ணி, “ஸ்வாமிர்! யோகீச்வரரே!! தேவரீர் நிரூபித்துக்காட்டிய சாஸ்தார்த்தங்களைக் கேட்டுப் பரமாத்மனைநீதன்; திருமாலே திருமலைக்கு இறைவர் என்று நன்கு துணிந்தேன்; ஸம்சய லேசமுமில்லாமல் சிக்கனக் தெளிவுபெற்றேன்; ஆயினும், மஹா புருஷராயும் அதிமாநுஷ சேஷத்தராயுமிராவின்ற தேவரீர், பண்டிதரோடு பாமரரோடு வாசியற எல்லாரும் தெளியுமாறு ஸமாதாநோபாயம் ஏதாவது செய்தருளக்கூடுமேல் நன்று” என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதனைக்கேட்ட எம்பெருமானார் ‘புராணப் பொருள்களைப் பலவாறாக எடுத்து உபந்யஸித்துக்காட்

டினவளவிலும் இவ்வரசனுடைய மனம் பரிபூர்ண த்ருப்தியை அடையவில்லை போலும்; அதிமா துஷ்மானதொரு கார்யம்செய்து காட்டவேணு மென்கிறான்; ஆயிரக; இங்ஙனேசெய்வோம்;—ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் பதினேராவது அத்யாயத்தில் எம் பெருமான்தானே சோதிவாய் திறந்துப் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தருளியிருக்கிறபடியே கலியுகத்தில் விமாத மண்டபாதிகளைப்போல் சங்கு சக்கரங்களையும் பக்தர்கள் செய்து ஸமர்ப்பித்தால் ஸ்வீகரித்தே தீருவதுதலால், நாம் செய்து ஸமர்ப்பிக்கும் திவ்யாயுதங்களையும் எம்பெருமான் ஸ்வீகரிக்கக்கூடேடி;ப்ரார்த்தித்தாகிலும் ஸ்வீகரிக் கச் செய்துவிடுவோம்; இல்லையேல் மஹத்தான அநர்த்தம் நேரிடும் போலிருக்கிறதே! இவ்வரிய செயலினால் தான் அனைவரும் விச்வ விக்வேணும் என்று திருவுள்ளத்திற் சிந்தித்து, அப்படியேசெய்திடுவதென்ற அறுதியிட்டு, மன்னவனை நோக்கி, “நான் எம் பெருமானுக்கு அஸாதாரண சிஹ்ரங்களான திருவாழி திருச் சங்குகளைச் செய்வித்துக் கொண்டு பகவத்ஸந்நிதியிலே வைத்திடுகிறேன்; இந்த சைவர்கள் தாமும் தங்கள் தெய்வத்துக்குரிய பாசம் அங்குசம்முதலிய ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொண்டு வைத்திடுக; எந்த ஆயுதங்களை எம்பெருமான் எடுத்து அணிந்து கொள்கிறானோ பார்ப்போம்” என்றருளிச் செய்தார்.

இந்நகர்க்கேட்ட அரசன் மகிழ்ச்சிகொண்டு ‘இப்படியாகில் இது சிறந்த உபாயமே; பிறகு ஒருவர்க்கும் ஆசைப்படும் இருக்கப் ப்ரஸத்தியில்லையன்றோ; நல்லது; அப்படியே இருவகுப்பினரும் செய்யக்கடவது’ என்று சொல்ல; உபயவாதிகளும் தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தின் அஸாதாரண ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொண்டு ஒருநாள் அவ்வரசனுடனே திருமலைக்குவந்து இரவில் திருவேங்கட முடையானுடைய ஸந்நிதி கர்ப்பக்ருஹத்தினுள்ளே அவற்றை வைத்துவிட்டுக் கதவுகளைப்பூட்டி மன்னவன் கையால் அரக்கிலச்சினை செய்வித்துக் காலையளவும் கோவிலைச் சுற்றிக் காவலிருந்துகொண்டு தங்களுக்கே வெற்றியுண்டாம்படி தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தைச் சிந்தைசெய்து கொண்டிருந்தனர்.

எம்பெருமானார் தமது யோகமஹிமையினால் உள்ளேபுக்கு எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரித்து “பரமபுருஷ! முன்பு நீ

வாயோலைசெய்து கொடுத்த ப்ரதிஜ்ஞையின்படியே உனது அஸா தாரணசிறந்தவர்களைப் பேணி அணிந்துகொண்டு அடியோங்களைக் காத்தருளவேணும்” என்று பிரார்த்தித்து அப்படியே திருவாழி திருச்சங்குகளை அணிந்துகொள்வித்து க்ருதக்ருதயராயினர்.

பிறகு பொழுது விடிந்தவாறே யாதவ மன்னவன் நித்யா நுஷ்டாநங்களை முடித்துக்கொண்டு உபயவா திகளுடனும் ஸந்நிதிக் குச்சென்று திருக்காப்பு நீக்குவித்துப் பெருமானே ஸேவிக்குமள வில் பாச அங்குசாதி ஆயுதங்களை அப்பால் தள்ளிவிட்டுத் திரு வாழி திருச்சங்குகளை யணிந்துகொண்டு பரமபோக்யமாக ஸேவை ஸாதிக்கக்கண்டு மிகவும் ஆச்சர்யப்பட்டு எம்பெருமானார் பக்கல் அளவுகடந்த ப்ரதிபத்தியை வஹித்து அவரையே சரணமடைந்து க்ருதார்த்தனாகி, குக்ஸிதவாதம்பண்ணிக் கொக்கரித்துக்கிடந்த சைவர்களையும் தண்டித்து ராஜ்யத்தில் நின்றும் துரத்திவிட்டு இனிது வாழ்த்தான்—என்கிறவிதவே அவ்விடத்து இதிஹாஸம். இந்த வ்ருத்தாந்தங்களை நேரில் ஸாக்ஷாத்தரித்தவரான அனந் தாழ்வான் மிக விரித்து கத்ய ரூபமாகவும் பத்ய ரூபமாகவும் ப்ர பந்தீகரித்து அருளிச்செய்து வைத்திருக்கும்போது தடுமாறுவ தென்றோ?

திருமலையில் சைவவைஷ்ணவ விவாதமும் அதற்கு அடியான ஸந்தேஹமும் உண்டாவதற்கு ப்ரஸத்தியே யில்லாமலிருக்க இவ் வளவு கதையும் கட்டுக்கதையாகவே எழுதிவைக்கப்பட்டதென்று கருதிப் பூர்வபக்ஷிகள் எழுதியுள்ளவை, ப்ரமாண சரணராயிருப் பார்க்குப் பரிதாப ஜநகமேயாம்.

ஸ்ரீ விடுகநம்பியும் தாம் அருளிச்செய்த யதிராஜ வைபவத் தில் (90, 91, 92 ஆகிய) மூன்றுச்சிலாகங்களில் இந்த இதிஹா ஸத்தை ஸம்ஸேஷ்பமாக உரைத்தருளினர். “ஹக்ராதூதஹுக்ஷணஸம் ஷஹக்ரஃ ஸ்ரீஸ்ரீதிவாவஸி” என்று—பரமபக்தனாயிருந்த தொண் டைமான் சக்ரவர்த்திக்குத் திருவாழி திருச்சங்குகளைத் திருவேங் கடமுடையான் தந்தருளிவிட்டான், அதனால்தான் ஒரு கால விசேஷத்தில் ஸந்தேஹமும் விவாதமும் நேர்ந்தது என்று ஸ்பஷ்ட மாகக் கூறியிருக்கிறார். இக்கதை ஸ்ரீ வேங்கடாசல மாஹாத் மியத்தில் பாக்கக் காணத்தக்கது;—தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி

கூத்தரிய ஜாதியானுயினும் தவ்வொழுக்கத்திற் சிறந்து முனிவரை யொக்கும் பெருமைவாய்ந்து திருவேங்கடமுடையான் பக்கல் பக்தி மேலிட்டு அப்பெருமானை எப்பொழுதும் ஸேவித்துக்கொண்டு திருமலையிலேயே வலித்து வருவதையுணர்ந்த பகையரசர்கள் அவனது நாட்டைக் கைக்கொள்ள, தொண்டைமான் அதனைத் திருவேங்கட முடையான் ஸநிதியில் விண்ணப்பஞ்செய்து வணங்கி நிற்க, பெருமான் தனது சங்கு சக்கரங்களைக் கொடுத்து 'இவற்றைக்கொண்டு நீ பகையரசரைத் தவறாது வென்றிடுக' என்று சொல்லியருள, தொண்டைமான் அங்ஙனமே பகை வென்ற அரக பெற்றனன் என்பதும், பின்பு அவனது வேண்டு கோளால் அத்திருவாயுதங்களை அங்கு விக்ரஹ ரூபத்தில் வெளிப் படையாகக் கைக்கொள்ளாதிருந்தனன் என்பதும், ஆனது பற்றியே சைவர்களுடைய தூர்வாதங்களுக்கு அவகாசமுண்டா யிற்று என்பதும் இனியாகிலும் உள்ளத்திற் பதியவேணும்.

திருவரங்கத் தமுதனுருடைய \$ திருக்குமாரரான திவ்யகவி பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் பாடிய திருவேங்கடத் தந்தாதியில் 48, 53-ஆம் பாட்டுக்களிலும் இக்கதை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. “சங்கோடு அணியாழி நீங்கி நின்றாள் வேங்கடேசனை யாதரித்தே” என்றும், “முனித் தொண்டைமான் கையிற் சங்காழி நல்கி” என்றும் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டுள்ளமை காண்க.

இந்த வரலாற்றைத் தெரிந்துகொள்ளாதே பிறர் எழுதியுள்ள தூஷணங்கள் அதுவாதத்திற்கும் அநர்ஹமானவையென்று விட்டிடோம்.

இந்த சரித்திரத்தைக்கொண்டே சேஷாவதாரத்வத்தை ஸ்தா பிப்பார் ஆருமில்லை. திருமலையில் சேஷரூபத்துடன் கோமுகை வழியாய் துழைந்தாரென்று பலரும் பகரக் கேட்டிருப்போமாகி லும், இதிஹாஸமலை, யதிராஜ வைபவம், ஆரூபிரப்படி குரு பரம்பரா ப்ரபாவம், ராமாதுஜார்ய திவ்ய சரிதை முதலிய நூல்களில் அங்ஙனம் எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை. “ஹவாநு ராரிநு ஜஹி: ஸ்யொமஜெஹிநூ ஸ்ரீநிவாஸ ருபஸ்யுபு” என்று— எம்பெருமானார் தமது யோகசக்தி ப்ரபாவத்தால் திருவேங்கட

முடையானை அணுகினதாகத்தான் இதிஹாஸமாலேபிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மற்ற நூல்களில் அதுவுமில்லை. ஆகையால் இந்த இதிஹாஸத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு உடையவருடைய சேஷாவதாரத்வத்தை யாரோ ஸாதிப்பதாகத் தாமாசுவே நினைத்துக்கொண்டார்கள் போலும். அந்தக் கதையே அஸம்பாவிதமென்று பூர்வ பாகவிகள் எழுதியுள்ளமையால் அது முற்றிலும் யதார்த்தமே யென்பதை மாத்திரம் இங்கு முதலிக்க முன்வந்தோமேயன்றி இந்த வரலாற்றை சேஷாவதாரத்வஸ்தாபகப்ரமாணமாக நிரூபித்தோமல்லோம். நித்ய ஸூரிகளிலே ஆரேணுமொருவருடைய அம்சமாகத் திருவவதரித்தவர் எந்த வீடியையுங்கொண்டு வியாபரிக்க வல்லர் என்பது கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களின் கொள்கை.

இதற்குமேல், “மைஸூரில் நடந்த சரித்திரத்தையும் விசாரிப்போம்” என்று தொடங்கி, “அனைமாயிரங் கணக்கான ராசாஸர்களையும் அஸுரர்களையும் ஒவ்வொன்றே நாசம் செய்தவைகளான ஐந்து ஆயுதங்களும் சேர்ந்த ஒரு அவதாரத்துக்கு ஆயிரம் வாதிகளுக்கு ஏககாலத்தில் பதில் சொல்லுவது அஸாத்யமான காரியமாகுமோ? இதற்கு ஆதிசேஷராகவே வரவேண்டுமோ? ஸ்ரீசகரத்துக்கு ஸஹஸ்ரராம் என்று திருநாமம் இல்லையோ? ஆயிரம் நுனிகளையுடையதாலால் ஒவ்வொரு நுனியும் ஒவ்வொரு முகமாயிருந்து பதில் சொல்லி யிருக்கலாம்”, என்று எழுதியிருப்பவர்க்கு என்ன சொல்லவல்லோம். இனி ஒருகால் எம்பெருமானாரை நேரில் ஸேவித்தே இதனைக் கேட்கவேணும். “தேவரீர் திருவாழி யாழ்வானுடைய ரூபத்தைக்கொண்டு தூர்வாதிகளுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்திருக்கலாமே, ஏதுக்காக சேஷரூபமெடுத்தது?” என்று கேட்போம். நடந்த சரித்திரத்தை முன்னோர்கள் எழுதிவைத்திருக்க யார்மேல் ஆபத்தி கொடுப்பது? ‘பெருமாள் தசரதற்குப் பிள்ளையாகப்பிறந்து இராவணனைக் கொன்றார்’ என்று ஒருவர் சொன்னால், ‘அவர் தசரதற்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கவேண்டா; ஸர்வ சக்தரான அவர் தம்முடைய திருவாழியை அனுப்பிய காரியம் நடத்தவல்லர்; அப்படியேதான் நடத்தியிருக்கவேணும்’ என்று மற்றொருவர் சொல்

வதைப்போலிருக்கிறது இக்கூற்று. விரலுக்குத்தக்க மோதிரம் பண்ணுவதோ, மோதிரத்துக்குத் தகுதியாக விரலைச்சிவுவதோ.

பஞ்சாயுதாழ்வாருக்கு அபாரமான சக்தியுண்டென்பதைப் பற்றி ப்ரமாணங்கள் காட்டிப் பரிச்ரமப்படுவதும் வீண். சக்தி இல்லையென்று யாரும் சொல்லவரவில்லை, பெரிய திருவடிக்கும் அளவற்ற சக்தியுண்டு. அவற்றை யெல்லாம் எடுத்துரைப்பது காடுபாய்ந்த உபயாஸமெனப்படும். ஆயிரம் அரங்கினால் ஆயிரம் வாதிகளுக்கு உடையவர் உத்தரம் அருளிச்செய்தா ரென்று இதுவரையில் யாரேனுமொருவர் எழுதிவைத்திருப்பின் இவர்கள் சொல்வது சிறிதாகிலும் ஏற்கும். அரம் என்பதற்கு துணியென்று பொருள்கூறத் தலைப்பட்டது அற்புதங்களினும் அரிய அற்புதம். “லவணமென்றால் எனக்குத் தெரியாதோ? எருமைச்சாணியன்றோ” என்றவட்கு இவர்கள் உபாத்தியாயர் போலும். சும^௨ [அக்ரம்] என்பது அரமெனத்திரிந்ததென்று கூறவும் துணிவார்கள் போலும்.

வடுகநம்பிகள் அருளிச்செய்த ஸ்ரீராமாநுஜ—அஷ்டோத் தர சதநாம ஸ்தோத்ரத்தில்—

“ஸ்ரீஹதமு^௧வ^௨டு^௩ணை^௪ஸ^௫ஃ விஷுவய^௬நரக்ஷ^௭ஃ |
வள^௮பூ^௯ஹஸ^{௧௦}ஸ^{௧௧}பா^{௧௨}ஸ^{௧௩}ஃ ஸௌ^{௧௪}ர^{௧௫}வ^{௧௬}பூ^{௧௭}ஃ.”

[ஸ்ரீபக்தக்ராமபூர்ணேச விஷ்ணுவர்த்தநரக்ஷகம்—
பௌத்தத்தவாந்த ஸஹஸ்ராம்சு: சேஷரூப ப்ரதர்சகம்.]

என்ற இருபத்துமூன்றாம் ச்லோகத்தை ஸேவித்தாகிலும் தெளிவு பெறலாமே. இற்றைக்கும் தொண்டனூரில் எம்பெருமானார் திருக்கோலம் ஸேவை ஸாதிக்கிறபடியைக் கேட்டுணர்ந்தாகிலும் தெளிவுபெற விரகுண்டு.

இந்த சரித்திரத்தைப்பற்றி யாம் இங்கு இவ்வளவு எழுதிற் றும் ‘சரித்திரத்தின் உண்மை இது’ என்று காட்டுதற்காகவே யன்றி, இதைக்கொண்டு எம்பெருமானாருடைய சேஷாவதாரத் வத்தை ஸ்தாபிக்கவல்ல கிடீர்.

“பிற்பட்டவர்களுடைய வார்த்தை * அடையார்கமலத்தென்கிற அமுதனார் பாசரத்துக்கு விருத்தமாக இருந்தால் பூர்வர்கள் செய்திருக்கும் வித்தாந்தத்துக்கு விருத்தமாதலால் அபவித்தாந்தமென்னும் தோஷத்துக்கு உள்ளாகும்” என்றதும் ஆசார்யாபசாரத்திலே பர்யவஸித்ததாகும். “விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத் வேதர்ஸாரஸ் தீரிதண்டஃ” என்ற ஸ்ரீதேசிகனுடைய யதிராஜஸப்ததிச் ச்லோகார்த்தம் அபவித்தாந்தமென்று ஸ்தாபிதமாமிஹே. “தேசிகன் எம்பெருமானாரை விஷ்வக்ஸேநராக உத்ப்ரேக்ஷித்திருக்கலாம்” என்றதும் முகமஸ்தீதி பாஷணமேயாம். அந்தச் ச்லோகத்தில் உத்ப்ரேக்ஷாலிங்கம் ஒன்றுமில்லாமையை விவேகிகள் கண்டறிவார்கள். * அடையார் கமலமென்கிற இப்பாசரந்தான் உத்ப்ரேக்ஷையா யிருக்கலாகாதோ? என்று கேட்போமாகில் வாய்திறக்கவுண்டோ வழி.

இனி, உத்ப்ரேக்ஷையென்றால் என்னவென்று விமர்சித்தல் நன்று. வாஸ்தவார்த்தமல்லாமல் கவியின் புத்திசமத்தாரத்தாலே ஏறிட்டுச் சொல்வதுதான் உத்ப்ரேக்ஷையென்று பூர்வபக்ஷிகளின் கருத்தாகக் காண்கிறது. அப்படியாகில், ஸங்கல்ப ஸூத்ரமோதயத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் தமது வரலாறு அருளிச்செய்யு மிடத்தில் “வண்ணாஹரெஸூஜநிஷ்ட யஜாதநெகி—உத்ப்ரேக்ஷயெவ வுயஜநெருவவதிஹ்நி” என்று தம்மைப் பண்டிதர்கள் திருமலைமால் திருமணியின் திருவவதாரமாக உத்ப்ரேக்ஷிப்பார்களென்று அருளிச் செய்துள்ளமையால் அதனை அயதார்த்தமென்றிசைய வேண்டிற்றாகும். ஆகையாலே உத்ப்ரேக்ஷா சப்தார்த்தத்தைப் பூர்வபக்ஷிகள் நிஷ்கர்ஷிக்கவல்லரல்லர். ஆனபின்பு “தேசிகன் உடையவரை விஷ்வக்ஸேநராக உத்ப்ரேக்ஷித்திருக்கலாம்” என்றது அவிம்ருஷ்ட ரமணீயம்.

“சுப்யயுக்திவஸ்யநயகெவவஹ்யயெ வஹவிராயு
யெஷுராரொ” [அப்ருதக் ப்ரதிபந்நயந்மயத்தை: வஸ்ருதே
பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:] என்ற யதிராஜ ஸப்ததிச் ச்லோகத்தை உதாஹரித்து “இதன் அர்த்தமாவது” என்று தொடங்கிப் பூர்வபக்ஷிகள் எழுதியிருக்கும் பொருள் பண்டிதர்களால் ஆரா

யத்தக்கது. வவ்ருதே [வவ்ருதே] என்றது ஊவெப்யொம [பாவேப்ரயோக] மீயன்றி கர்த்தரிப்ரயோகமன்று. கோரமாதவஞ் செய்தாலும் கர்த்தரிப்ரயோகமாக நிர்வஹிக்க வழியில்லை. “முராரே பஞ்சபிராயுதை அப்ருதக்ப்ரதிபந்யந்மயத்வை வவ்ருதே” என்று அந்வயித்து பாவேப்ரயோகரீதியில் பொருளுரைக்க வேண்டியிருக்க அங்ஙன முரையது “ஒன்றப் சேர்ந்து எந்த பாஷ்ய காரர் ரூபத்தையடைந்த பகவானுடைய ஐந்து ஆயுதங்களுடைய அம்சங்களாலும் வ்ருத்தியை யடைந்தாரோ” என்று பொருளுரைத்திருப்பது ஒருபடியாலும் பொருத்த முடைத்தன்று. ஸாஹிதீவ்யுத்பத்தியின் ஸளஷ்ட்டவத்தை விளக்கின வீறு வியக்கத்தக்கது. வவ்ருதே என்பதற்கு ‘வ்ருத்தியடைந்தாரோ’ என்று பொருள்கூறு மிவர்கள் ச்லோகத்தின் கருத்தை எங்ஙனே உபபாதிக்க வல்லர்களோ, அறியோம். (வ்யூஹி) வ்ருத்திக்ரியை பஞ்சாயுதநிஷ்ட மீயன்றி யதீந்த்ரநிஷ்டமன்று. ஒரு ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்யாதா இப்படி கர்த்தரிப்ரயோகமாக உரைத்திருப்பதை வழிகாட்டியாகக் கூறமுற்படுபவர்கள் “கூருவ்ய ஜாக்யுதேந யஷ்டிப்யதே.” என்கிற நியாயத்தை நினைப்பூட்டினார்களாமத் தனை. மற்றொரு மணிப்ரவான வ்யாக்யாதா கர்மணிப்ரயோக ரீதியில் பொருளுரைத்துவிட்டு “இது பாவேப்ரயோகம்” என்று உபஸம்ஹரித்தார் ஹன! ஹ்யபாஸு வெஹிவிஜயமஃ. இது கிடக்க.

ஆக இவ்வளவும் சர்ச்சிக்கப்பட்டுவந்த இவ்விஷயத்தில் ஸாரமாகச் சொல்லவேண்டிற்றொன்றுண்டு. எம்பெருமானார் சேஷாவதாரராயினும் விஷ்வக்ஸேநாவதாரராயினும் மற்றும் யாரேனும் மொரு நித்யஸூரியின் அவதாரமாயினும் அதில் நமக்கு விப்ரதிபத்திலேசமுயில்லை. ஸ்ரீதேசிகனைப்பற்றி ஸ்ரீநயனாராசார்யர் “வேங்கடேசாவதாரோயம் தத்கண்டாம்சோதவா பவேத்-யதீந்த்ராம்சோதவேத்யேவம் விதர்க்யாயாஸ்து மங்களம்.” என்ற ச்லோகத்தால் “இவர் திருவேங்கட முடையானுடைய அவதாரமோ! திருமலைமால் திருமணியின் அவதாரமோ! எம்பெருமானுடைய அவதாரமோ! என்றிப்படி பலவாறாக உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுவர் தேசிகன்” என்று ஒரு நிஷ்கர்ஷ மில்லாததுபோல் அருளிச் செய்திருக்கச்

செய்தேயும் சரித்திரநூல் மூலமாகத் திருமணியவதார மென்னு
மிடமே நிர்த்தாரிக்கப்பட்டிரா நின்றது. ஸுஸ்பஷ்டமாய் சங்கால
வலேசத்துக்கும் இடமில்லாமலே திருமணியவதாரராக அறுதி
யிடப்பட்டுள்ள தேசிகனை “ஸ்ரீவெங்கடாஹுயீஸவணாஸாய
ஜஹாதநெ । வெடாஜா ஹாய-வய-பாய வெங்கடேஸாயஜி-
ஷ்டு.” என்று சொல்லி ஏத்தலாமாயிருக்க அப்படி ஏத்தாது
விதர்க்கமேயுள்ளதாக விளம்புகின்றார் நயனராசார்யர். “விதர்க்யா
யாஸ்து மங்களம்” என்ற அந்த ச்லோகத்தைப் பூர்வபகவிகள்
எங்ஙனே நிர்வஹிக்க நினைப்பார்களோ அறியோம். அதனை
நன்குபொருத்தி நிர்வஹிக்கும் வகை நமக்கோ எளிது. எங்ஙனே
யென்னில்;—

சரித்திரநூல் என்பது வேறு, ஸ்தோத்ரநூல் என்பது வேறு.
அவதாரரஹஸ்யம் உள்ளது உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கப்படுவது
சரித்திர நூல்களில். ஸ்தோத்ரநூல்களிலோ வென்னில், கவிகளின்
புத்தி சமத்தாரத்துக்குத் தக்கபடி ப்ரசம்ஸாபரங்களான பலவகை
வார்ணனைகள் இருக்கக்கூடும். அவற்றைக்கொண்டு சரித்திர நூல்க
ளால் அறுதியிடப்படுகிற அவதாரரஹஸ்ய தத்துவங்களை உப
மர்த்திக்க வொண்ணாது தேசிகன் திருமணியவதார ரென்னு
மிடம் சரித்திர நூல்களால் நன்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்ட விஷயமாத
லால் அதற்கு மாறுபாடாக ஸ்தோத்ர நூல்களில் உள்ளவை ப்ர
சம்ஸோக்திகளாகக் கருதப்பட வேண்டுமேயன்றி, அவற்றையே
முக்கியமாகக் கொள்வதானால் ஒருவகை நிஷ்கர்ஷமுமில்லாமே
எல்லாம் வ்யாகுலங்களா யொழியும்.

அப்படியே எம்பெருமானருடைய சரித்திர நூல்களில் அவ
ருடைய அவதார ரஹஸ்யம் எவ்வாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றதோ
அவ்வாறே கொள்ளப்படவேண்டும். இதிஹாஸமாலா, திவ்ய
ஸூரிசரிதம், யதிராஜ வைபவம், உபயகலா ஸம்ப்ரதாயஸ்த குரு
பரம்பராப்ரபாவங்கள், ப்ரபந்நாந்ருதம்—இவைபோன்ற பல க்ரந்
தங்கள் சரித்திர நூல்களாயுள்ளன இவற்றில் சேஷாவதாரத்
வமே ஒரு மிடறாகக் கூறப்பட்டிருத்தலால் அதுவே யதார்த்த
மாகக் கொள்ளற்பாலது. இராமாநுச நூற்றந்தாதி, யதிராஜஸப்
ததி—இத்யாதிகள் ஸ்தோத்ர நூல்களேயன்றி சரித்திர நூல்க

ளல்ல. அவற்றில் கவி புத்திசமத்காரத்துக்கேற்பவும் ப்ரதிபாத் யர்களுடைய ப்ரபாவ விசேஷங்களுக்கேற்பவும் வெவ்வேறு வகை யாகவும் உல்லேகித்துச் சொல்லக்கூடும். “விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத் வேத்ரஸாரஸ்த்ர தண்டஃ” என்று தேசிகன் உத்ப்ரே ஷித்தாரென்று இவர்கள் கூறியபடியே நூற்றந்தாதியில் * அடையார் கமலப் பாசரமிதனில் அருளிச்செய்ததும் ஒரு உத்ப்ரேஷ்டா ப்ரகாரமேயென்று கொள்ளுதல் பொருத்தமுடைத்து.

திருவனந்தாழ்வானே எம்பெருமானாகத் திருவவதரித்தா னென்று வாய்விட்டு அருளிச்செய்தவர்களுந்

“கிஃ ஹொயிராஜொவததார ஹுயிஃ வெநாயிரா

யஸூவாதாதிஃ வஹாயுயீ கிஃநு ஸஹுவு,

ஜஜேஜு ஸ்ரியஃ வதிவெதி விதகூபு சூவீசு.”

[திருவனந்தாழ்வானே மீண்டு மிங்ஙனே திருவவதரித்தாரோ? பஞ்சாயுதாழ்வார்கள் தாம் திருவவதரித்தார்களோ? அன்றி எம் பெருமானாருளே திருவவதரித்தானோ? என்று விகல்பிக்கும்படியாக விளங்கினார் எம்பெருமானார்] என்றும் ஒரு புடை சொல்லி வைத்தனர். “சேஷாவாஸையநாதோவா ஸ்ரீபதிர்வேதி ஸாத்விகை: —விதர்க்யாய மஹாப்ராஜ்ஞையதிராஜாய மங்களம்.” என்று வடுகநம்பியும் அருளிச்செய்து வைத்தார்.

ஒருபடி நிர்த்தாரணமிருக்கச்செய்தே பலபடியாக விதர்க்கிப் பர்களைன்று சொல்வது என்கொண்டென்னில்; வைபவவிசேஷங் களைப் பார்த்தால் பலபடியும் சொல்லலாயிருக்கையாலே. இஃது எம்பெருமானார் விஷயமொன்றிலுமேயன்று. ஆழ்வார்கள் விஷ யத்திலும் மற்றுமுள்ள பல ஆசாரியர்கள் விஷயத்திலும் இப் படியே விதர்க்கங்கள் காண்கின்றன; இன்ன ஆசிரியர் இன்ன அவதாரந்தான் என்று இன்று நாம் நிர்த்தாரணம்செய்து ஆக வேண்டியதொன்றுமில்லை. ‘எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாவதாரர்’ என்று ஒருவர்க்குக் கொள்கையாயின் அதனை மறுத்துரைக்க வருவாராருமில்லை. பெரிய திருவடியின் அம்சமென்று மற்றொரு வர்க்குத் தோன்றினால் அதுவும் மறுத்துத் தீரவேண்டிய விஷய மன்று. நித்யஸூரிகளில் யாரேனுமொருவருடைய அம்சமாக ஆசார்யரைச் சொல்வது பூஷணமேயல்லது தூஷணமல்லவிறே.

பஞ்சாயுதாழ்வார்களுள் ஒருவரான திருவாழியாழ்வானை ஒரு வரே எம்பெருமானாராய்த் திருவவதரித்ததாகக் கூறுவதில் குறையொன்று மில்லாதிருக்கச் செய்தேயும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களும் ஒன்று சேர்ந்து வந்து திருவவதரித்ததாக அருளிச்செய்த கணக்கிலே, அந்தகருட விஷவக்ஸேநாதிகளான பல நித்யஸூரிகளும் ஒன்று சேர்ந்து எம்பெருமானாராகத் திருவவதரித்தனர் என்று ஒரு பக்தகிரோமணி திருவுள்ளம்பற்றினால் அதுதானும் மறுத்துரைக்க வேண்டிய விஷயமோ? அன்று.

“அவருடைய அவதாரமன்று, இவருடைய அவதாரந்தான்” என்று ஒரு ஆக்ரஹந்தோற்ற நிர்ப்பந்திக்கப் புகுவது விவேகிகளின் பணியாகமாட்டாது. அப்படி நிர்ப்பந்தித்தே யாகவேண்டிய ஆவச்யகத்வமுளதாகில், எம்பெருமானாரைப் பற்றினவரையில் சேஷாவதாரரென்று விதிக்கார்த்தப்படுத்துவதே பொருத்தமுடையதாம். இவ்வகைக்கே ப்ரமாணோபபத்திகள் மலிந்து கிடக்கின்ற மையை ப்ராமணிக ஹ்ருதயங்கமமாகப் பன்னியுரைத்தோம்.

“சுலிநிவெஸவஸீக்ய தவெதஸாஹுவிஷாஜிவி ஸுலவதி ஹ்ரஃ” — “விவெக்யியஜெகதொ ஹ்லிநிவெஸவெஸொஹ்ரஃ.” [ஒரு விஷயத்தில் ‘இது இப்படிதான்’ என்று ஆக்ரஹம் வைத்துவிட்டால் விவேகவுணர்ச்சி குலைந்தொழியும்] என்று பூருவர்கள் அருளிச்செய்த கட்டளை யிலே, எம்பெருமானருடைய சேஷாவதாரத்வத்துக்கு எவ்வகையினும் இசையலாகாதென்கிற அபிரிவிவாழ்முடையோர், இதில் நாம் எடுத்துக்காட்டிய ப்ரமாணோபபத்திகளைப் பழிக்கவேண்டி அவ்வோ க்ரந்தங்களுக்கும் க்ரந்த கர்த்தாங்களுக்கும் குற்றங்குறைகளை ஏறிட்டுக் கூறத் தலைப்படுவரேல், “ஸுஹவெஸொநாஸகூநெவஸுஹு நிஜமா நெஹு வஹுஹு மஹஜ்ஜஹ்வாநெஹு மநதயஜாலிவதி ஜஃ.” என்கிற தேசிக திவ்யஸூக்தியை அநுஸந்தித்து மகிழ்ந்திடுவோமத்தனை. (௩௩)

நிலத்தைச் செறுத்துண்ணும் நீசக்கலியை * நினைப்பரிய
பேலத்தைச் செறுத்தும் பிறங்கியதில்லை * என்பெய்வினைதென்
புலத்தில் பொறித்த வப்புத்தகச்சும்மை பொறுக்கியபின்
நலத்தைப் பொறுத்தது * இராமாநுசன்தன் நயப்புகழே. (௩௪)

இராமாநுசன் { எம்பெருமானு
தன் { ருடைய

நயம் புகழ் { கல்யாண
குணங்களானவை

நிலத்தை { மூலோகத்தை ஹிம்
செறுத்து { வரித்துத் தின்கிற
உண்ணும் { நீசனான கவி
நீசம் கலியை { புருஷனுடைய

நினைப்பு { இவ்வனவென்று
அரிய { நினைக்க
பெலத்தை { முடியாதபடி
செறுத்தும் { அளவற்றதான
தொலைத்த
வளவிலும்

பிறங்கியது { இல்லை } பிரகாசிக்கவில்லை ;

(பின்னை எப்போது பிரகாசித்தன ?
என்னில் ;)

என் பெய் { என்னாலே செய்யப்
வினை { பட்ட பாவங்களை

தென் { யமலோகத்தில்
புலத்தில்

பொறித்த எழுதிவைத்த

அப் புத்தகம் { அந்த புத்தகக்
சும்மை { கட்டுகளை

பொறுக்கிய { கொளுத்திவிட்ட
பின் { பின்பு

நலத்தை { விளக்கம் பெற்றன.
பொறுத்தது

* * *—எம்பெருமானு ருடைய ஞானம், சக்தி முதலிய திருக் கல்யாண குணங்கள் எப்போது பிரகாசித்தனவென்றால், இந்நில வுலகத்தில் கலிபுருஷன் செங்கோல் செலுத்த முடியாதபடி அவ னுடைய வலிமையைத் தொலைத்துக்கிருதயுக தர்மமே எங்கும் நடை பெறும்படி செய்தருளினவாறே “இவர் மஹா புருஷர் ; அரிய பெரிய ஞான சக்திகளை யுடையவர்” என்று உலகத்தா ரனைவரும் போற்ற நேர்ந்ததனால் கலியின் கொடுமையைக் கெடுத்தது காரணமாகவே இவருடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் நன்றாக விளங்கின —என்பர் சிலர் ; அது தகுதியல்ல ; கலிமீதாஷத்தைப் போக்கின வளவிலும் எம்பெருமானுருடைய திருக்குணங்கள் பொலிவு பெற வில்லை. பின்னை எப்போது பொலிவு பெற்றனவென்றால், எனது அளவற்ற பாவங்களையெல்லாம் சித்திரகுப்தன் எழுதிவைத் திருந்த பெரிய புத்தகச் சூமையைக் கொளுத்திவிட்டு என்னை நிஷ கல்மஷனாக்கி அடிமைகொண்டாரென்சிற விஷயம் வெளிவந்த பிறகுதான் அவருடைய திருக்குணங்கள் ஆச்சரியமாக விளங்கின என்கிறார்.

இதனால், தம்முடைய பாவங்கள் ஸர்வசக்தனாலும் போக்க முடியாதவை என்பதும், கலியின் கொடுமையிற் காட்டிலும் தமது

கொடுமை வலிதாயிருந்ததென்பதும், இப்படி மஹா பாபிஷ்டராயிருந்த தம்மை ஈஷமித்தருளி உஜ்ஜீவிக்கச் செய்தமையைக்கண்டு உலகத்தாரனைவரும் ஆச்சரியப்பட்டார்களென்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டன.

நிலத்தைச் செறுத்துண்ணும்—பூமியிலுள்ள ஸகல ஜனங்களும் மனம்போனபடி கோணலாக நடக்குமாறு நூர்ப்புத்தியை விளைத்து இந்த ஜகத்தைக் குட்டிச்சுவரடிக்கிற கலிபுருஷன் என்ற படி. இரண்டாமடியில், பலத்தைச் செறுத்தும் என்றே பாடம் வழங்கிவந்தாலும் பெலத்தை என்கிற பாடமே ஸத்ஸம்பாதாய வலித்தம். பொருள் ஒன்றே. மோனையின்பத்திற்குச்சேர, பெலத்தை என்றே யிருக்கவேண்டும்; ஜயம் என்பது ஜெயம் எனவும், கருடன் என்பது கெருடன் எனவும், சண்பகம் என்பது செண்பகம் எனவும் வருதல் காண்க: திருப்பள்ளியெழுச்சியில் ஒன்பதாம் பாட்டில் “கீதங்கள் பாடினார்” என்றதற்கு ஏற்ப, கேந்தருவரும் எனப் பிரபோகிக்கப்பட்டுள்ள துங் காண்க.

புத்தகம் = புஸ்தகம்; சும்மை—சுமை. பொறுக்குதல்—கொளுத்திவிடுதல். “திரணரகெண்ணிய சித்திரகுத்தன் தெரித்து வைத்த, சுருணையிலேறிய சூழ்வினை முற்றும் துறந்தனமே” என்ற தேசிகப் பிரபந்தப் பாசுரம் இங்கு நினைக்கத் தகும். ... (௩௪)

நயவே நெருதெய்வம் நானிலத்தே * சிலமானிடத்தைப்
புயலே யெனக்கவி போற்றிசெய்யேன் * பொன்னரங்கமென்னில்
மயலேபெருகு மிராமாநுசன் மன்னு மாமலர்த்தா
ளயரேன் * அருவினையென்னை யெவ்வாறின் றடர்ப்பதுவே? (௩௫)

ஒரு தெய்வம்	{ வேறொரு தெய்வத்தை	கவி போற்றி செய்யேன்	{ கவிகள்கட்டி ஸ்தோத்ரம் செய்ய மாட்டேன்;
நயவேன்	விரும்பமாட்டேன்;	பொன்	{ 'திருவரங்கம்'
நால்நிலத்தே	இவ்வுலகில்	அரங்கம்	{ என்று
சில	{ சில நீசமனிசர்களைக்	என்னில்	{ சொன்னவாறே
மானிடத்தை	{ குறித்து		
புயலே என	{ 'மேகம்போலே வர்ஷிக்கிற உதாரனே!'	மயல் பெருகும்	{ அளவற்ற வ்யாமோஹத்தை யடைகின்ற
	{ என்று அதிவாத மாகச்) சொல்லி	இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானு ருடைய

மன்னு மா	{	பொருந்திய	அரு வினை	கொடிய பாவங்கள்
தான் மலர்		சிறந்த திருவடித்	என்னை	என்னை
		தாமரைகளே	இன்று	இன்றுமுதலாக
அயரேன்		மறக்கமாட்டேன் ;	எவ்வாறு	{
(ஆனபின்பு)			அடர்ப்பது	
				கூடும்.

* * *—உம்முடைய பாவங்களெல்லாம் எம்பெருமானார் திரு வருளால் தீயிலிட்ட தூசுபோலத் தொலைந்தனவென்றற்போலே சொல்லிக் களிக்கின்றீரே; பிரகிருதி மண்டலத்தில்தானே உம்மை வைத்திருக்கிறது; மறுபடியும் பாவங்கள் வந்து சேரக்கூடாதே? என்று அமுதனரைச் சிலர் கேட்க; இனி அவை ஒருகாலும் என்னை அடர வழியில்லை யென்கிறார் இதில். எம்பெருமானார் தவிர வேறொரு தெய்வமிருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை; இனி ஒருநாளும் நினைக்கப்போகிறதில்லை; உபயோகமற்ற மதுஷ்யர்க ளிடங்களிற்சென்று நரஸ்துதிசெய்து ஸ்வரூபத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ளவும் போகிறதில்லை, திருவரங்கமென்கிற சொல் திருச் செவியில் விழுந்தவாறே மயங்கி யீடுபடுகின்ற எம்பெருமானா ருடைய திருவடித்தாமரைகளை இனியொருநாளும் மறக்கப்போகி ரததில்லை. இப்படிப்பட்ட திண்ணிய அத்வவஸாயம் எனக்கு உறைத்தபின்பு எவ்வழியாலே பாவங்கள் வந்து என்னை அடர்க்கக் கூடும்?

மானிடரை என்னவேண்டுமிடத்து மானிடத்தை யென்றது அலக்ஷ்யதாபுத்தியால். புயலேயெனக் கவிபோற்றி செய்யேன் = * மாரியணையகை மால்வரையொக்குந் திண்டோளென்று பாரிலோர் பற்றையைப்பச்சைப்பசும் பொய்கள் பேசமாட்டேன் என்கை.

அடல்கொண்டநேமிய னொருயிர்நாதன் * அன்றரணச்சோற்
கடல்கொண்ட வோண்பொருள் கண்டளிப்பப் * பின்னுங்
[காசினியோர்
இடரின் கண் வீழ்ந்திடத்தானு மவ்வோண்பொருள்
[கொண்டவர் பின்
படருங்குணன் * எம்மிராமாநுசுன்தன் படியிதுவே. (நகூ)

அடல் கொண்ட நேமியன்	{ ஆச்ரித விரோதிகளை அழிக்கவல்ல) மிடுக்கையுடைய திருவாழியை எந்தினவனும்	பின்னும் காசினியோர் இடரின் கண் வீழ்ந்திட	அதற்குப்பின்பும் பூமியிலுள்ளவர்கள் { ஸம்ஸார அுக்கத்தில் அமுந்திக் கிடக்க,
ஆர் உயிர் நாதன்	{ ஸகல ஆத்மாக்களுக் கும் சேஷியான எம்பெருமான்	தானும்	{ (எம்பெருமானாரா கிற) தாமும்
அன்று	{ அர்ஜுநனுக்கு ஸாரதியாயிருந்த வங்காலத்தில்	அ ஒண் பொருள் கொண்டு	{ (முன்பு ஸர்வேச்வா னருளிச்செய்த) அந்தச்சிறந்த அர்த்தங்களைக் கொண்டு
ஆரணச் சொல் கடல் கொண்ட ஒண் பொருள் கண்டு அளிப்ப	{ வேதங்களாகிற கடலில் மறைந்து கிடந்த நல்ல அர்த்தங்களை ஆராய்ந்து (கீதாமூலமாக) உபதேசிக்க	அவர் பின் படரும் குணன்	{ அந்த ஸம்ஸாரிகளைப் பினதொடரும் சீலமுடையர் ;
		எம் இராமாநுசன் தன	{ அஸ்மத் ஸ்வாமியான எம்பெருமானு ருடைய
		படி இது	ஸ்வபாவம் இது.

* * *—“இராமாநுசன் மன்னுமாமலந்தான் அயரேன்” என்று சொல்லுகிறீர்; நாங்களும் அப்படி அவரை ஆச்சரியிக்கும் படி அவ்வெம்பெருமானுருடைய ஸ்வபாவ மிருக்கும்படியைச் சொல்ல வேணுமென்று சிலர் அமுதனரைப் பிரார்த்திக்க, எம் பெருமானுருடைய திவ்யகுணம் இப்படிப்பட்டது கண்ணின் என் கிரூர் இதில்.

எதிரிகளுக்குப் பயங்கரணை திருவாழியாழ்வானை ஆயுதமாகவுடையனாய் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் சேஷியான எம்பெருமான் அன்று பாரதப் போர்க்களத்தில் அர்ஜுநனைன்ற வொருவனை வியாஜமாகக் கொண்டு வேத வேதாந்தக் கடலில் அமுந்திக்கிடந்த பல சிறந்த அர்த்தங்களை ஸ்ரீபகவத் கீதாமுகத்தாலே வெளிப்படுத்தினவளவிலும் பாழும் ஸம்ஸாரிகள் அவ்வர்த்தங்களைக் தெரிந்து கொண்டு உஜ்ஜீவிக்க மாட்டாமல் மேன்மேலும் ஸம்ஸாரத்தையே பெருக்கிக்கொண்டு அதோகதியை யடைந்துவிடவே, “ஐயோ! இப்படி நியத ஸம்ஸாரிகளாய்க் கெட்டுப்போகிறார்களே!” என்று அநுதாபங்கொண்ட எம்பெருமானார் அந்த கீதாசாஸ்தரத்தி

லுள்ள பொருள்களையே விளங்க உரைத்துக்கொண்டு, இதுகேட்டுத் திருந்துவார் ஆரேனுமுண்டோ? என்று ஸம்ஸாரிகளைப் பின் தொடர்ந்து செல்லுகிறார்; நம்மைப் பெறுதற்கு அவர்தாமே முயற்சி செய்துகொண்டு * ஆள்பார்த்து உழிதருகின்றார்; இந்தத் திருக்குணம் உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா? என்கிறார்.

தானும் அவ்வொண் பொருள் கொண்டு=கீதாபாஷ்யம் அருளிச்செய்து என்று கருத்து. திருக்கோட்டியூர் நம்பிக்ககலிலே சரமச்சலோகார்த்தத்தை ஏகாந்தமாகக் கேட்டு அதனை யெல்லாருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு கோபுரத்தின் மேலேறி விளம்பரப்படுத்தின திருக்குணத்தை இப்பாட்டில் பேசுகின்றாரென்னவுமாம்.(௩௬)

படிக்கொண்ட கீர்த்தி யிராமாயணமென்னும் பத்திவேள்ளம் * குடிகொண்டகோயி லிராமாநுசன் குணங்கூறும் * அன்பர் கடிகொண்ட மாமலர்த்தாள் கலந்துள்ளங் கனியுநல்லோ ரடிகண்டு கொண்டுகந்து * என்னையு மாளவர்க்காக்கினரே. (௩௭)

படி கொண்ட { உலகமெங்கும்
காத்தி { பார்த்த புகழை
யுடைத்தான

இராமாயணம் { ஸ்ரீராமாயண
என்னும் { மெனகிற

பத்தி {
வேள்ளம் { பக்தி ஸமுத்ரம்

குடிகொண்ட { நிதியவாஸம்
கோயில் { பண்ணுகிற
திவய ஸ்தாநமா
யிருக்கிற

இராமாநுசன் { எம்பெருமானு
ருடைய

குணம் { திருக்குணங்களைப்
கூறும் { பேசுகின்ற பக்தி
அன்பர் { மான்களுடைய

கடி கொண்ட { மணம்மிக்குச்
மா தாள் { சிறந்த பாதா
மலர் { விந்தங்களில்

உள்ளம் {
கலந்து { நெஞ்சு பொருந்தி

கனியும் { ஸ்நேஹித்திருக்கிற
நல்லோர் { மஹாநுபாவர்கள்

அடி கண்டு { (இவ்வாத்ம
கொண்டு { வஸ்துவானது
உடையவர்க்கு
சேஷப்பட்ட
தென்கிற)
மூலப்பொருளைத்
தெரிந்து
கொண்டு

உகந்து { ஆதரித்து
என்னையும் { அடியேனையும்

அவர்க்கு { அவ்வெம்பெருமா
னார்க்கு

ஆன் ஆக்கினர் { ஆட்படுத்தினார்கள்.

* * *—இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை நீரேசென்று பற்றினீரோ? அன்றி அவர்தாமே ஸ்வீகரித்தருளினாரோ? என்று

அமுதனரைச் சிலர் கேட்க, நானும் பற்றவில்லை, அவரும் ஸ்லீ கரிக்கவில்லை; அவருடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகள் என்னைக் கொண்டுசேர்த்தார்கள் என்கிறார்.

லோகப்ரஸித்தமான ஸ்ரீராமாயணமென்கிற பக்திஸாகரத் தைத் திருவுள்ளத்திலே தேக்கிக் கொண்டிருப்பவரான எம்பெரு மாளுருடைய திருக்குணங்களையே நித்யாநுஸந்தாநமாகக் கொண்டிருக்கிற மஹான்கள் யாவரோ அவர்களுடைய பாதாரவிந்தத் தையே சிந்தித்து உகப்பவர்களான ஸ்ரீராமாநுஜபக்த பக்தர்கள் என்னை நோக்கினார்கள்; அப்போது நான் ஒன்றுக்குமுதவாத அபதார்த்தமாய்க் கிடந்தேன்; ஐயோ! ஸ்ரீராமாநுஜ சேஷபூத மான ஒரு வ்யக்தி இப்படி அநியாயமாய்க் கெட்டுப்போகிறதே பென்று அநுதபித்து அவர்கள் என்னைத் திருத்தி அவ்வெம்பெரு மாளுருடைய திருவடிகளிலே கொண்டு சேர்த்து உய்வித்தனர் என்றாராயிற்று.

அடி கண்டு கோண்டு = அடியாவது மூலம்; எம்பெருமா னுர்க்கு உரித்தாயிருக்கையாஹ மூலத்தைத் தெரிந்துகொண்டு சேர்த்தார்களென்கை. மருமமறிந்து காரியஞ் செய்தார்களென்ற வாறு. (௩௭)

ஆக்கியடிமை நிலைப்பித்தனை யென்னையின்று * அவமே போக்கிப் புறத்திட்ட தென்பொருளாமுன்பு? * புண்ணியாதம் வாக்கிற்பிரியா விராமாநுச நின்னருளின் வண்ணம் நோக்கிற் றேரிவரிதால் * உரையாயிந்த நுண்பொருளே. (௩௮)

(ஸ்வாமிந்!) என்னை { (நெநொளாக அஹங்காரியாய்க் கிடந்த) என்னை இன்று இன்றைத்தினத்தில் ஆக்கி ஒரு பொருளாக்கி அடிமை சேஷத்தவத்தில் நிலைப் பித்தனை { நிலை நிறுத்தினீர்; (இன்று இப்படி செய்தருளின தேவரீர்) முன்பு முற்காலமெல்லாம்	அவமே } வீணாகப் போககி போக்கி } புறத்து { வெளி இட்டது { விஷயங்களிலே தள்ளிவிட்டு வைத்தது என் } என்ன பொருளா { நிமித்தமாக?; புண்ணியாதம் { (தேவரீரை இடைவிடாது அநுபவிக்கும்) பாக்கியசாலிக ளுடைய
---	--

வாக்கில் { வாக்கைவிட்டுப்
பிரியா { பிரியாத
இராமாநுச எம்பெருமானாரே!
நின் { தேவரீருடைய
அருளின் { திருவருளிருக்
வண்ணம் { கும் பரிசு

நோக்கில் { நோக்குமளவில்
தெரிவு { அறிய முடியாததா
அரிது { யிரா நின்றது;
இந்த { இந்த ஸூக்ஷ்மமான
றுண்பொருள் { விஷயத்தை
உரையாய் { தேவரீரே அருளிச்
செய்யவேணும்.

* * *—“என்னையும் அவர்க்கு ஆளாக்கினர்” என்று சொன்னவாறே ராமாநுஜசேஷத்வம் நமக்கு நித்யமாயிருக்க வெகு காலம் அவருடைய திருவடிகட்கு ஆளாகாமல் வீணாகக்காலம் கழிந்ததற்கும் இன்று அவருடைய திருவடிகளில் சேரப் பெற்ற தற்கும் என்ன காரணமென்று ஆராயந்தார்; தமக்கேற்ற ஒரு காரணமும் புலப்படவில்லை. அவருடைய நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரமே இதற்குக் காரணமாயிருக்க வேண்டுமென்று நிச்சயித்து அவ்வெம் பெருமானாரையே நோக்கிக் கேள்வி கேட்கிறார் இதில்.

கூரத்தாழ்வானைக் கொண்டு அடியேனை இன்று திருத்திப் பணிகொண்ட தேவரீர் இதற்கு முற்காலமெல்லாம் இந்த சேஷத்வ ரஸத்தை அடியேனுக்கு ஊட்டாமல் வீணாக விஷயாந்தரங் களிலே அகலவைத்திருந்ததற்கு என்ன காரணம்? இன்று இங் றுணே திருவுள்ளம் பற்றும்படியாக என்னிடத்தில் என்ன ஸூக் ருத முண்டாயிற்று? ஒன்றுமில்லை; அப்படியிருக்கச் செய்தேயும் தேவரீர் தம்முடைய நிர்ஹேதுக ச்ருபையைக் கொண்டேயன்றே இன்று ஆட்படுத்திக் கொண்டது. ஹா ஹா! இப்படியும் ஒரு க்ருபையுண்டோ? இவ்வருளின் திறத்தை அறிவாரா! அறிந்த தேவரீரே அருளிச் செய்யவேணும் என்றாயிற்று.

நிலைப்பித்தனை = முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. அவம்— வீண். “இன்று என்னை ஆக்கி அடிமை நிலைப்பித்தனை; முன்பு அவமே போக்கிப் புறத்திட்டது என் பொருளா!” = இன்று ஸ்வீ கரித்ததற்கும் இத்தனை நாள் ஒதுக்கிவைத்ததற்கும் என்ன கார ணம்? (நஅ)

பொருளும் புதல்வரும் பூமியும் * பூங்குழலாருமென்றே மருள்கொண்ட டினைக்கும் நமக்கு நெஞ்சே! * மற்றுள்ளார்தரமோ? இருள்கொண்ட வெந்துயர்மாற்றித் தன்னீரில் பெரும்புகழே தேருந் தெருள்தந்து * இராமாநுசன்செய்யும் சேமங்களே. (நக)

பொருள் என்றும்	{ தர்வயம் என்று சொல்லிக் கொண்டும்	வெம் துயர்	{ க்ஞரமான துக்கங்களை
புதல்வர் என்றும்	{ புத்திரர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டும்	மாற்றி	போக்கடித்து
பூமி என்றும்	{ கேஷத்ரமெனது சொல்லிக் கொண்டும்	தன் ஈறு இல்	{ தம்முடைய முடிவில்லாத
		பெரு	{ சிறந்த கல்யாண
		புகழே	{ குணங்களையே
		தெருளும்	{ சிந்திக்கக்
		தெருள்	{ கடவுதான ஞானத்தை
கு குழலார் என்றுமே	{ அழகிய குழலையுடைய ஸ்திரீகள் என்று சொல்லிக் கொண்டும் (அர்த்தபுத்திராதி களையே விரும்பி)	தந்து	அளித்தருளி
		இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்
மருள் கொண்டு	{ அறிவுகெட்டு	செய்யும்	{ செய்கிற கேசமங்க
இளைக்கும் நமக்கு	{ வருந்திக் கொண்டு கிடக்கிற நமக்கு	சேமங்கள்	{ ளானவை
இருள் கொண்ட	{ அஜ்ஞாநத்தோடு கூடிய	நெஞ்சே	ஓ மனமே!
		மற்று உளார்	{ மற்ற பேர்களுக்குச் செய்கிற
		தரமோ	{ மாதிரியோ ? [அல்ல; விலக்கணம் என்றபடி.]

* * *—எம்பெருமானுடைய திருவருளாலே தாம்பெற்ற நன்மைகளை நினைத்து நினைத்து ஆநந்தமுள்ளடங்காமல் அவ்வா நந்தத்தை நெஞ்சோடே கூடி உசாவுகிறார். நெஞ்சே! * அன்னை அத்தன் என்புத்திரர் பூமி வாசவார்குழலான் என்று மயங்கிப் புத்ரதாரக்ருஹ ஷேஷத்ரங்களுக்கு மேற்பட வொன்றுமறியாமல் உடலுக்கே கரைந்து கைந்துகிடந்த நமக்கு அஜ்ஞாநங்களையும் அது காரணமாகவரும் பாவங்களையும் தொலைத்தருளித் தமது திவ்ய கீர்த்திகளையே அநவாதம் பேசும்படியான நிலைமையிலே நம் மைக்கொண்டு நிறுத்தினார் எம்பெருமானார்; இப்படியாக அவர் நமக்குச் செய்தருளும் கேசமங்கள் இவ்வுலகில் வேறு யார்க்காவது கிடைக்கக்கூடியதோ? நம்முடைய பாக்கியமே பாக்கியமன்றோ என்றாராயிற்று.

மற்றுளார் தரமோ? என்பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; இப்படிப்பட்ட கேசமங்களை நமக்கு எம்பெரு

மாணர் தவிர வேறு யாரேனும் அளிக்கக்கூடுமோ? என்றும், இப் படிப்பட்ட சேஷமங்கள் நமக்குத்தவிர வேறு ஆர்க்கேனும் கிடைக்கத்தகுமோ? என்றும். சேமம்—சேஷமமென்கிற வடசொற் சிதைவு.

சேமநல்வீடும் பொருளுந் தருமமும் * சீரியநற்

காமமுமென்றிவை நான்கென்பர் * நான்கினுங் கண்ணனுக்கே

ஆமதுகாம மறம்பொருள் வீடிதற் கேன்றுரைத்தான்

வாமனன் சீலன் * இராமாநுசு னிந்தமண்மிசையே.

(சு0)

சேமம் நல் வீடும்	{ (அனைவர்க்கும்) க்ஷேமரூபமான சிறந்தமோக்ஷமும்	கண்ணனுக்கே ஆமது	{ எம்பெருமான் விஷயத்திலேயே உண்டாமது ;
பொருளும்	அர்த்தமும்	அறம் பொருள் வீடு	{ தர்ம அர்த்த மோக்ஷங்கள் மூன்றும்
தருமமும்	தர்மமும்	இதற்கு என்று	{ இந்தக் காமபுருஷார்த்தத்திற்கு சேஷபூதங்கள் என்று
சீரிய நல் காமமும் என்று இவை	{ மிகவுஞ் சிறந்த காமமும்—ஆக இப்படிசொல்லப் பட்டுள்ள இவை	வாமநன் சீலன் இராமாநுசன்	{ வாமநாவதாரம் செய்த பெருமா னேடு ஒத்த சீலத்தை யுடையரான எம்பெருமானார்
நான்கு என்பர்	{ நான்கு புருஷார்த்தங்கள் என்று (வைதிகர்) கூறுவார்கள் ;	இந்த மண் மிசை உரைத்தான்	{ இவ்வுலகத்தில் அருளிச் செய்தார்.
நான்கினும்	{ இந்த நான்கு புருஷார்த்தங்களுள்		
காமம்	காமமாவது		

* * *—எம்பெருமானார் இவ்வுலகத்தார்க்கு உபதேசித்தருளின அர்த்தங்களில் ஒரு அர்த்த விசேஷத்தை இப்பாட்டில் எடுத்துரைக்கின்றார்.—“ அம்மறைதான் மன்னு மறம் பொருளின்பம் வீடென்றுலகில் நன்னெறி மேம்பட்டன நான்கன்றே ” (பெரிய திருமடல்) என்றபடி—ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப் படுமவை தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் எனநான்கு புருஷார்த்தங்களாம் ; அந்த நான்கினுள் காமமென்பது பகவத்விஷய காமம் ; விஷயாந்தரங்களைப்பற்றின காமம் சிற்றின்பமாதலால் அது புருஷார்த்தமன்று ; பேரின்பமாகிய பகவத் காமமே காமம். அதுவே

புருஷார்த்தம். மற்ற மூன்று புருஷார்த்தங்கள் மேற்சொன்ன காமபுருஷார்த்தத்திற்கு சேஷப்பட்டவைகள் ; காமமே ப்ரதான சேஷியான புருஷார்த்தம் என்று உலகத்தாரெல்லார்க்கும் உப தேசித்தருளினர் எம்பெருமானார் என்றாராயிற்று. “காமத்தின் மன்னும் வழிமுறையே நிற்பும் நாம்” என்ற திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செயல் இங்கு நோக்கத்தக்கது. தருமமும் அர்த்தமும் ஒரு ஸுகத்தைப் பெறுவதற்கு உபாய பூதங்களாகையால் அவை ஸ்வத்புருஷார்த்தமன்று ; பரத்புருஷார்த்த மெனப்படும். மோக்ஷமென்பது ஸ்வத்புருஷார்த்தமாயினும் காமமென்கிற பேரின்பத்தின் அபிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாய்க்கொண்டு காம புரு ஷார்த்தத்திற்கே பிரதான்யத்தைக் கொடுக்குமென்க.

சேமநல்லீ மென்று தொடங்கி அறம் பொருள் வீடிதற்கு என்னுமளவும் எம்பெருமானுடைய உபதேச வடிவம்.

கண்ணனுக்கேயாமது காமம் = காமக்ரோதங்களேக் கெட்ட குணமாகக் கூறியிருப்பது தகாத விஷயங்களில் காமம் கூடா தென்பதுபற்றி. பகவத் விஷயத்தில் காமம் சாஸ்த்ர விஹிதம். ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளில் இக்காமமே பொலியும்.

வாமநன் சீலன் = வாமநாவதாரம்செய்த எம்பெருமானுடைய சீலம்போன்ற சீலத்தையுடையவர் என்கை. ஒருவரும் அபேக்ஷியா திருக்கத் தன்பேறாக எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்துத் திரிவிக்கிரமனானதுபோல, ரஸ்யமாயும் ரஹஸ்யமாயுமுள்ள அர்த்த விசேஷங்களைத்தமது நிர்ஹேதுகக்ருபயாலே வெளியிடுபவர் எம் பெருமானார் என்கிறது. (சு0)

மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து * எங்கள் மாதவனே கண்ணுறநிற்கிலும் காண்கில்லா * உலகோர்க ளெல்லாம் அண்ண லிராமாநுசன் வந்துதோன்றிய வப்போழுதே நண்ணரு ஞானந் தலைக்கொண்டு * நாரணற்காயினரே. (சுக)

எங்கள் மாதவனே { நமக்கு நாதனான திருமால்தானே

மண்மிசை	{	இப்பூமியிலுள்ள
யோனிகள்		(மறுவ்யாதி)
தோறும்		யோனிகள்
பிறந்து		தோறும் அவதரித்து

கண் உற நிற்கிலும் காணகில்லா உலகோர்கள் எல்லாம்	{	எல்லாருடைய கண்ணுக்கும் தன்னை இலக்காக் கிக்கொண்டுநின்ற விடத்திலும் (அவனை நம் முடைய நாத னென்று) காண மாட்டாதிருந்த இவ்வுலகத்தா ரெல்லாரும்	{	அண்ணல் இராமாநுசன் வந்து தோன்றிய அப்பொழுதே	{	ஸ்ரீவஸ்வாமியான எம்பெருமானார் இங்கே வந்தவதரித்த வுடனே
				நண்ண அரு ஞானம் தலைக் கொண்டு		பெறுதற்கரிதான ஞானம் அதிகரித் தப்பெற்று
				நாரணற்கு ஆயினர்		ஸ்ரீமந்நாராயண னுக்கு சேஷப் பட்டனர்.

* * * :—எம்பெருமானுடைய அவதாரத்திற்காட்டிலுல் எம் பெருமானுடைய அவதாரமே சிறப்புற்றதென்கிறார். “அஜாய மாநோ பஹுதா விஜாயதே” என்றும் “உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தா யிமையோர் தலைவா” என்றும் சொல்லு கிறபடியே எம்பெருமான் பலபலயோனிகளிற் பலவகைப்பிறவி பிறந்து கண்காண வந்துநின்று உபதேசங்களாலே ஸ்வஸ்வரூபத் தைக் காட்டிக்கொடுத்த விடத்திலும் யாரும் அவனை லக்ஷியம் பண்ணவில்லை; “அவஜாநந்தி மாம் மூடா:” [என்னை எல்லாரும் அவமானப்படுத்துகிறார்கள்] என்று அவன்றானே சொல்லிக் கொண்டு வருத்தப்பட வேண்டிற்றாயிற்று. ஆகையாலே பகவா னுடைய அவதாரம் ஸம்ஸாரிகளுடைய தெள்ளறிவுக்கு உறுப்பாக வில்லை. எம்பெருமானுடைய அவதாரமோ வென்னில்; பயன் பெற்றது. இவர்தாம் திருவவதரித்தவுடனே எல்லாவுலகத்தாரும் ஆச்சரியமான ஞானத்தைப்பெற்று உஜ்ஜீவித்தார்கள்—என்றா ராயிற்று. (சக)

ஆயிழையார் கொங்கை தங்கும் * அக்காதலளற்றமுந்தி
மாயுமென்னாவியை வந்தேதேதா னின்று * மாமலராள்
நாயக னெல்லாவுயிர்கட்கும் நாத னரங்கனென்னுந்
நூயவன் * தீதிலிராமாநுசன் தோல்லருள் சுரந்தே. (சஉ)

மா மலராள் நாயகன் அரங்கன்	{	லக்ஷ்மீபதியான பெரியபெருமான்	{	எல்லா உயிர் கட்கும் நாதன் என்னும்	{	ஸகல ஆத்துமாக்க ளுக்கும் சேஷி என்று உப தேசிப்பவரும்

நாயவன் பரமபரிசுத்தரும்
 தீது இல் { எவ்வகைக் குற்றமு
 மில்லாதவருமான
 இராமாநுசன { எம்பெருமானார், —
 (என்னசெய்தா
 ரென்றால்)

ஆய் { அழகிய ஆபரணங்க
 இழையார் { ளணிந்த ஸ்த்ரீக
 கொங்கை { னுடைய கொங்
 தங்கும் அக் { கைத்தடத்தில்
 காதல் அளறு { தங்கும் ஆசையா
 அழுந்தி { கிறசேற்றிலே
 மாயும் என் { அழுந்தி
 ஆவியை { நசித்துப்போகிற
 { என் ஆத்மாவை
 தொல் அருள் { இன்று நிர்ஹேதுக
 சுரந்து வந்து { க்ருபை பண்ணி
 இன்று { வந்து உத்தரித்
 எடுத்தான் { தருளினார்.

* * * —பகவானுடைய அவதாரகாலங்களில் திருந்தாத ஸம்ஸாரிகளும் எம்பெருமானார் காலத்தில் திருந்திவிட்டார்களென்று கீழ்ப்பாட்டில் கூறியதற்கு வேறு த்ருஷ்டாந்தம் காட்ட வேணுமோ? என்னைத் திருத்திப் பணிகொண்ட விஷயமொன்றே போராதோ வெவ்வார் போலத் தம்மைத் திருத்தினதைச் சொல்லி ஆநந்தப்படுகிறார்.

மாதர்களுடைய ஆபரணங்களிலும் கொங்கைகளிலும் காதல் கிளர்ந்து அவற்றிலே அவகாஹித்து அநாதிகாலமாய் நசித்துக் கிடந்த என் ஆத்மாவை நிர்ஹேதுக கிருபையாலே எம்பெருமானார் சீர்திருத்தினார்; ‘ஸ்ரீரங்கநாதனே ஸர்வசேஷி’ என்று உபதேசிப்பதே அவருடைய காலசேஷம். அப்படிப்பட்ட இராமாநுசனால் நான் திருந்தப்பெற்றது ஒன்றே போதும்—என்றாராயிற்று. (சஉ)

சுரக்குந் திருவுமுணர்வும் * சோலப்புக்கில் வாயமுதம்
 பரக்கு மிருவினை பற்றறவோமே * படியிலுள்ளீர்!
 உரைக்கின்றன னுமக்கியானறஞ்சீம முறுகலியைத்
 துரக்கும் பெருமை * இராமாநுசனென்று சொல்லுமினே. (சங)

படியில் { இப்படியிலுள்ள
 உள்ளீர் { வர்களே!,

யான் உமக்கு { நான் உங்களுக்கு
 உரைக் { (ஒருவரிடம்)
 கின்றனன் { சொல்லுகிறேன்;
 { (என்ன
 { வென்றால்)

அறம் சீறும் உறுகலியை சுரக்கும் பெருமை இராமாறுசன் என்று சொல்லுமின்	{	தர்மமார்க்கத்தில் சீற்றமுடைத் தாய் ப்ரபலமான கலியை ஒட்டிவிடும் எம்பெருமானாரு ருடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கள்; (அப்படி சொன்னால்)	சுரக்கும்	{	மேன்மேலும் பெருகும்; அந்தத் திரு நாமத்தைச் சொல்லத் தொடங்கும் கூபாதே
திருவும் உணர்வும்	{	பக்திப் பெருஞ் செல்வமும் ஞானமும்	இரு வினை பற்று அற ஓடும்	{	வாக்கிலே அம்ருதாஸம் வியாபிக்கும்; மஹாபாபங்கள் அடியோடே போய்விடும்.

* * *—உலகத்தாரை நோக்கி நீங்களெல்லாரும் ஸ்ரீராமா நுஜ திவ்யநாமத்தை வாயாரச் சொல்லுங்கள் ; உங்களுக்கு எல்லா விதமான நன்மைகளும் உண்டாகுமென்கிறார். ஓ ஜனங்களே ! உங்களுக்கு ஓர் அருமையான அர்த்தத்தை உபதேசிக்கிறேன், கேளுங்கள் ; எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்தமுள்ள தேசத்தில் தருமத்திற்கு மாறான கலிபுருஷன் நிற்கப்பெறமாட்டான் ; அன்னவாது திருநாமங்களை நீங்கள் அதுஸந்தாநம் டண்ணுங்கள் ; உங்களுக்கும் ஜ்ஞாநபக்திகள் தலையெடுக்கும். பாவங்களும் தொலையும். அத்திருநாமங்கள் நாவுக்கும் இனிதாயிருக்கும். சொல்லிப்பாருங்கள்.

உமக்கு + யான், உமக்கியான். “யவ்வரின் இய்யாம்” என்பது நன்னால்.

“நேர்பதினே நிரைபதினெழுந் நேரதினர் கலித்துறை யோரடிக் கெழுத்தே” என்ற இலக்கணத்திற்கு மாறாக இப்பாட்டின் முன்றாமடியில் (ஒற்றொழித்துப்) பதினெட்டெழுத்து வந்தது என்னெனில் ; உமக்கியான் என்றவிடத்தில் ககரத்தின் மேலேறின இகரம் குற்றியலிகரமாகையாலே வண்ணங்கெடாமைக்குக் கழித்து உடலெழுத்தான ககரத்தைக் கீழோடே ஒன்றுவித்துப் பதினெழுத்துக்கவே எண்ணத்தக்கது. கம்பர் இயற்றிய சடகோபரந்தாதியில் “என்முடியா தேனக்கியாதே ஈரிய திராவணன்றன்” என்ற இருபத்தொன்பதாம்பாட்டிலும் இப்படியே பிரயோகம் வந்தமை காண்க. இந்த நூற்றந்தாதியிலும் மேல்

னென்கிருன் ; உஜ்ஜீவிக்க என்ன வழி ? என்று விசாரித்துக் கொண்டு அலைந்துழல்கின்றார்களே யொழிய உய்யும்வழியை யுரைத்தால் உகந்து கைப்பற்றுவாரில்லையே, இஃதென்னவுல கியற்கை ! என்று வருந்துகிறார்.

சொல் ஆர் தமிழோருமுன்றும் = இயல் இசை நாடகம் என மூவகைப்படும் தமிழ்.—“எழுத்துப் பதின்மூன்று இரண்டசை சீர்மூப்பதேழ்தளை ஐந்து, இழுக்கிலடிதொடை நாற்பதின் மூன்று ஐந்துபா இனம் மூன்று, ஒழுக்கிய வண்ணங்கள் நூறு ஒன்பது ஒண்பொருள்கோள் இருமூ, வழுக்கில்விகாரம் வனப்பெட்டு யாப்புள் வகுத்தனவே” என்று தொகுத்து உணர்த்தப்படும் இயற் றமிழின் இலக்கணங்கள். குறிஞ்சி, செருந்தி, இந்தளம், கொல்வி, காமரம், தக்கேசி, பஞ்சமம், கைசிகம் கார்தாரம் பாடையாழ் முதலிய பண்களைக் கொண்டுள்ள தமிழ் இசைத்தமிழாம். இயலுக்கும் இசைக்கும் பொதுவானது நாடகத் தமிழாம். திராவிட சாஸ்த் ரங்களெல்லாவற்றையும் அறிந்தவர் எம்பெருமானார் என்கிறது.

சுருதிகள் நான்கும் = ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என வேதங்கள் நான்காம். எல்லையில்லா அறநெறி = தர்மசாஸ்த் ரங்கட்கு அளவே யில்லை. யாவும் = கீழ்ச்சொன்னவற்றையும் மற்று முள்ள கலைகளையும். (சச)

பேரென்றுமற்றில்லை நின்சரணன்றி* அப்பேறளித்தற் காறென்றுமில்லை மற்றச்சரணன்றி* என்றிப்பொருளைத் தேறுமவர்க்குமேனக்கு முனைத்தந்த சேம்மை சொல்லால் கூறும்பரமன்று * இராமாநுச ! மெய்ம்மை கூறிடிலே. (சரு)

இராமாநுச எம்பெருமானாரே ! ,

நின் சரண அன்றி { தேவரீருடைய திரு வடிகளைத்தவிர

மற்று பேறு ஒன்றும் இல்லை } உபேயம் வேறென் றுமில்லை ;

அப் பேறு அளித்தற்கு { தேவரீர் திருவடிக ளாகிற அந்த உபேயத்தைத் தருவதற்கு

அச் சரண அன்றி } அத்திருவடிகள் தவிர

மற்று ஆறு ஒன்றும் இல்லை } வேறு உபாயம் ஒன்று மில்லை ;

என்று இப் பொருளை { என்கிற இவ்வுண்மைப் பொருளை

தேறு மவர்க்கும்	{	தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிற மஹான்களுக்கும்	மைம்மை கூறியில் }	உண்மை சொல்லில்
எனக்கும்	{	(இந்தத் தெளிவு சிறிது மில்லாத) எனக்கும்	சொல்லால் கூறும் பரம் அன்று	{ வாய்கொண்டு சொல்லத் தாமன்று [அநுபவித்து உருகு மித்தனை].
உணை தந்த செம்மை	{	(வாசி பாராமல் ஸமமாகவே) தேவரீராக் காட்டிக் கொடுத்த செம்மைக் குணமானது		

* * *—“ இராமாநுசன் திருநாமம் நம்பிக் கல்லாரகலிடத் தோர் ” என்று கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லப்பட்டவர்களுள் தாமும் ஒருவராயிருந்தும் தம்மைமாத்திரம் எம்பெருமானார் நிர்ஹேதுகமாக அங்கீகரித்துத் தம் திருவடிகளையே உபாயோபேயமாக நம்பியிருக்கும்படி அத்த்வஸாயத்தை உண்டுபண்ணின மஹோபகாரத்தை நினைத்து ஈடுபடுகிறார்.

ஸ்வாமிந் ! தேவரீருடைய திருவடிகள் தவிர வேறென்றும் ப்ராப்யமல்ல; இதனைப் பெறுதற்கு இத்திருவடிகளே உபாயமாவதன்றி வேறேருபாயமில்லை—என்று ‘உபாயமும் உபேயமும் எம்பெருமானார் திருவடிகளே’ என்றிருக்கும் மஹான்களுக்கு தேவரீர் எவ்வாறு அருள் புரிகின்றதோ அவ்வாறுகவே சிறிதும் வாசிவையாமல் பாவினேயுக்கும் அருள் புரிகின்றதே ! இஃது என்ன பெருங்குணம் !! த்ருடவிச்வாஸ முடைய ஆழ்வான் ஆண்டான் போல்வாரை அடிமை கொள்வது போலவே அவிச்வாலியான என்ணையும் அடிமை கொள்வதே ! இச்செம்மைக் குணத்தின் பெருமையைப் பாசரமிட்டுச் சொல்ல எனக்கு சக்தியில்லையென்று தடுமாறுகின்றார்.

பேறு=பெறப்படுவது பேறு, உபேயம். அதாவது பலன். சரண் என்ற சொல் சரணம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம் ; திருவடியென்று பொருள். ஆறு=வழி, அதாவது உபாயம். செம்மை=பெரியார் சிறியார் என்னும் வாசிபாராமல் எல்லோரிடத்திலும் ஒருங்கே திருவுள்ள முவந்திருத்தல். ஆர்ஜவகுண மெனப்படும் ; இதற்கு எதிரான குணம் கௌடில்யம். (சநு)

கூறுஞ்சமயங்க ளாறுங்குலைய * குவலயத்தே
மாறன்பணித்த மறையுணர்ந்தோனை * மதியிலியேன்
தேறும்படியேன் மனம்புகுந்தானைத் திசையனைத்தும்
ஏறுங்குணை * இராமாநுசனை யிறைஞ்சினமே. (சக)

கூறும் சமயங்கள் ஆறும் குலைய	{	மனம்போனபடி சொல்லிக்கொண் டிருக்கிற ஆறு பாஹ்யமதங்களும் தலைமடங்கும்படி	மதியிலியேன் தேறும்படி	{	ஜ்ஞாநஹீநனை நானும் தெளியும்படியாக
குவலயத்தே மாறன் பணித்த மறை	{	இப் பூமண்டலத்திலே நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த தமிழ் வேதத்தை	என் மனம் புகுந்தானை	{	என் ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்தவராயும்
உணர்ந் தோனை	{	கற்று அறிந்தவராயும்	திசை அனைத் தும் ஏறும் குணை	{	எல்லா திக்குக்களிலும் பரவிய திருக் குணங்களை யுடை யவராயு மிருக்கிற
			இராமாநுசனை		எம்பெருமானாரை
			இறைஞ்சினம்		வணங்கினோம்.

* * *—எம்பெருமானார் செய்தருளின அரிய பெரிய உப
காரங்கள் நெஞ்சில் ஊற ஊற, பரவசராய்த் திருவடிகளிலே
வணங்குகிறார்.—உலகத்தில் பிரமாணமில்லாமலும் யுத்தியில்லாம
லும் மனம் போனபடி சொல்லிக்கொண்டு திரிகிற மதாந்தரஸ்தர்
களையெல்லாம் பங்கப்படுத்துவதற்காக நம்மாழ்வார் அருளிச்
செய்த தமிழ்வேதமான திருவாய்மொழியை ஒதியுணர்ந்தவரும்,
அவிலேகியான நான்கூடத் தேறுதலடையும்படி என் நெஞ்சி
னுள்ளே புகுந்து என் ஸத்தையை நோக்குபவரும், திசைகளெங்
கும் பரவிய புகழையுடையருமான எம்பெருமானாரை வணங்கினோ
மென்றாராயிற்று.

சமயங்கள்ஆறும்=தேஹாத்மவாதி, தேஹபரிணாத்மவாதி,
விஜ்ஞாநாத்மவாதி, சூர்யவாதி, அத்வைதவாதி, சிவபரத்வவாதி—
என்றிப்படி ஆறு மதஸ்தர்களுண்டு. வேறு வகைகளும் உண்டு.
எல்லா மதங்களும் திருவாய்மொழியில் நெற் செய்யப் புத்தேயுங்
கணக்கிலே தொலைக்கப்பட்டனவென்க. குவலயம்—வடசொல்.
தேறும்படி—‘ஒரு வழியாலும் நாம் உஜ்ஜீவிக்க வகையில்லையே! என்

செய்வோம்' என்று தடுமாறிக்கிடந்த நானும் 'இனி நமக்கொரு குறையுமில்லை' என்று தேறி மார்விலே சைவைத்துறங்கும்படியாக என்கை. (சசு)

இறைஞ்சப்படும் பரனீசனரங்கனென்று * இவ்வுலகத் தறம்செப்புமண்ண லிராமாநுசன் * என்னருவினையின் திறஞ்சேற்றிரவும் பகலும்விடா தேன்றன்சிந்தையுள்ளே நிறைந்தொப்பறவிருந்தான் * எனக்காரும் நிகரில்லையே. (சஎ)

இறைஞ்சப் படும் பரன் சசன் அரங்கன் என்று	{ ' எல்லாராலும் வணங்கத்தக்க பரதெய்வம் (எதுவென்றால்) சசனாகிய ஸ்ரீரங்கநாதனே யாம்' என்று	பகலும் இரவும் விடாது	{ ஸர்வ காலத்திலும்
		என் தன் சிந்தை உள்ளே	{ என் ஹ்ருதயத்தி னுள்ளே
இ உலகத்து	{ இப் பூமண்டலத்திலே	நிறைந்து	பரிபூர்ணராகி
அறம்செப்பும்	{ ஸாக்ஷாத் தர்மத்தை அருளிச் செய்யுமவராய்	ஒப்பு அற இருந்தான்	{ (இவ்விருப்புக்கு) ஒப்பில்லாதபடி எழுந்தருளி யிருக்கிறார் ;
அண்ணல்	ஸர்வஸ்வாமியான		{ இப்படிப்பட்ட
இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்	எனக்கு	{ அருளைப்பெற்ற எனக்கு
என் அரு வினையின் திறம் செற்று	{ என்னுடைய போக்கமுடியாத கர்மஸமுஹத் தைப்போக்கி	ஆரும் நிகர் இல்லை	{ ஒப்பாவார் ஆருமில்லை.

* * *—“என்மனம் புகுந்தானை” என்று கீழ்ப்பாட்டில் சுருங்கச் சொன்னதை விரித்துரையா நின்றுகொண்டு பெரும் பாக்கியம்பெற்ற எனக்கு ஒப்பார் ஆருமில்லை யென்கிறார்.

ஸ்ரீரங்கநாதனே எல்லாரும் வணங்கத்தக்க பரதெய்வமென் னும் உண்மையை உலகத்தார்க்கு உபதேசித்து எல்லாரையும் பக வத் ஸமாச்ரயணத்தில் ருசியுடைய வர்களாக்கிப் போருகின்ற எம் பெருமானார் என்னுடைய தீவினைகளை வேரோடே களைந்தொழித்து அநவரதமும் எனது ஹ்ருதயத்தினுள்ளே பரிபூர்ணராயெழுந் தருளியிராநின்றார் ; இப்படிப்பட்ட பாமபாக்கியம் பெற்றவன்

இவ்வுலகில் நானொருவனையாகையால் * இல்லை யெனக் கெதி
ரில்லை யெனக் கெதிரில்லை யெனக்கெதிரே. (சஎ)

நிகரின்றிநின்றவென் நீசதைக்கு * நின்னருளின்கணன்றிப்
புக்லொன்றிமில்லை யருட்குமஃதேபுகல் * புன்மையிலோர்
பகரும்பெருமை யிராமாநுசலினி நாம்பழதே
அகலும் பொருளென் * பயனிருவோமுக்கு மானபின்னே.

புன்மையி லோர் பகரும் பெருமை இராமாநுச	{ மஹான்கள் பேசவேண்டும் படியான பெரு மையைபுடைய எம்பெருமானாரே!	அஃதே புகல்	{ (என்போல்வா ருடைய) அந்தத் தாழ்மையே சாரணம்; (ஆக இவ்வகையாலே)
நிகர் இன்றி நின்ற என் நீசதைக்கு	{ என்னுடைய ஒப்பற்ற தாழ்மைக்கு	இருவோ முக்கும் பயன் ஆனபின்	{ அடியேனுல் தேவரீருக்குப் பயன், தேவரீரால் அடியேனுக்குப் பயன் என்று வித்தமானபின்பு
நின் அருளின் கண் அன்றி	{ தேவரீருடைய க்ருபையினிடத் தில் தவிர	இனி	இனிமேலும்
புகல் ஒன்றும் இல்லை	{ வேறு எவ்விடத்தி லும் ஒதுங்க இடமில்லை;	பழுதே	வியர்த்தமாக
அருட்கும்	{ தேவரீருடைய அந்த க்ருபைக்கும்	அகலும் பொருள் என்	{ பிரிந்திருக்கைக்குக் காரணம் என்ன?

* * *—“ எனக்காரும் நிகரில்லையே ” என்று களித்துக்
கூறின அமுதனாரை நோக்கி எம்பெருமானார் “ இக்களிப்பு உமக்கு
எத்தனைநாளேக்கு நிற்கும்? நான் உம்மை விட்டுவிடவுங்கடும்; நீர்
என்னை விட்டுவிடவுங்கடும். இரண்டத் தொன்று நேர்ந்தால் இக்
களிப்பு மாறக்கூடியதுதானே ” என்ன — ; இனி நாம் வீணாக விட்
டுப் பிரிவதற்குக் காரணமேயில்லை யென்கிறார்.

ஸ்வாமிந் ! நீசர்களில் என்போல்வாரில்லை; இப்படிப்பட்ட
என்னுடைய நீசத்தனம் நீங்குவதற்கு தேவரீருடைய திரு
வருளையன்றி வேறொரு ஸாதனமும் இல்லை. தேவரீருடைய திரு
வருளுக்கும் நான் தவிர வேறொரு பாத்திரமில்லை. ஆகவே, என்னை
விட்டால் உமக்குக் கதியில்லை, உம்மைவிட்டால் எனக்குக் கதியில்லை

யென்னும்படியான ஸம்பந்தவுறைப்பு இருக்கும்போது, தேவாரும் என்னைவிட்டு நீங்கக காரணமில்லை, அடியேனும் தேவாரைவிட்டு நீங்கக் காரணமில்லை என்றாயிற்று.

[“ததஹம் த்வக்ருதே நநாதவாந் மத்ருதே த்வம் தயநீயவாந் நச—விதி நிர்மிக மேகதந்வயம் பகவந் பாலய மாஸ்யஜீஹப”] என்ற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்த ச்லோகமும் இப்பொருள் கொண்டதே.

நீசதை.—‘நீயதா’ என்ற வடசொல் ஐயீராயிற்று. நீசஸ்ய பாவ: நீசதா=நீசனாயிருக்குந்தன்மை. அருட்குமார்தேபுகல்=நீசர்கள் விஷயத்தில் க்ருபா பண்ணினாலன்றோ அருள் விளங்குவதும் பயன் பெறுவதும். (சஅ)

ஆனதுசெம்மையறநெறி * போய்ம்மையறுசமயம்
போனதுபோன்றி இறந்ததுவேங்கலி * பூங்கமலத்
தேன்திபாய்வயல் தேன்னரங்கன்கழல் சென்னிவைத்துத்
தானதில்மன்னும் * இராமாநுச னித்தலத்துதித்தே. (சக,

பூ கமலம்	{ தாமரைப் பூக்களி	இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்
தேன	{ லுண்டான	இ தலத்து	{ இப்பூமியிலே திரு
	{ மகரந்தமானது	உருத்தி	{ வவதரித்ததனால்
நதி பாய்	{ ஆறுகப் பெருகப்		
	{ பெற்ற		
வயல்	கழனிகளையுடைய	செம்மை	{ ருஜுவான தர்ம
		அறம் நெறி	{ மார்க்கமானது
தேன்	{ மூரங்கத்திலே	ஆனது	ஸத்தை பெற்றது;
அரங்கன்	{ எழுந்தருளி		
	{ விருக்கிற பெரிய	போய்ம்மை	{ பொய்யே நிறைந்து
	{ பெருமாளுடைய	அறு சமயம்	{ கிடக்கிற
கழல்	திருவடிகளை		{ அறுசமயங்களும்
சென்னி	{ சிரஸாவஹித்துக்	பொன்றி	{ நாசமடைந்தன;
வைத்து	{ கொண்டு	போனது	
தான் அதில்	{ தாம் அத்திருவடி	வெம் கலி	{ கொடிய கலியுகமும்
மன்னும்	{ களிலேயே	இறந்தது	{ மாண்டது.
	{ ப்ரவணரா		
	{ யிருக்கிற		

* * *—எம்பெருமானார் திருவவதரித்ததனாலே இவ்வுலகத் துக்கு உண்டான நன்மைகளை அருளிச் செய்கிறார் இதில். தடா

கங்களிலுள்ள தாமரைப் பூக்களினின்றும் தேன் ஆறாகப் பெருகி வயல்களில் பாயும்படியான ஸ்ம்ருத்தி பொருந்திய அழகிய திரு வரங்கந் திருப்பதிக்குத் தலைவரான பெரிய பெருமானுடைய திரு வடிகளிலே பேரன்பு பூண்ட எம்பெருமானார் இந்நிலவுலகத்தில் திருவவதரித்த பின்பு என்னுயிற்றென்றால், முன்பு குக்குஷ்டிகளினால் அழிந்துகிடந்த தர்மமார்க்கம் மீண்டு நிலைபெற்றது ; சாஸ்த்ர விருத்தமான புறமதங்களெல்லாம் தலைசாய்ந்தன ; கலிதோஷமும் கெட்டுப்போயிற்று (சகூ)

உதிப்பனவுத்தமர் சிந்தையுள் * ஒன்னலர் நெஞ்சமஞ்சிக்
கொதித்திட மாறிநடப்பன * கொள்ளைவன் குற்றமெல்லாம்
பதித்தவேன் புன்கவிப் பாலினம்பூண்டன பாவுதோல்சீர்
எதித்தலைநாதன் * இராமாநுசன்றன் னிணையடியே. (ரு0)

பாவு தொல்
சீர் { உலகமெங்கும்
பரவின
நித்யகல்யாண
குணங்களை
யுடையவரும்

எதி தலை
நாதன் { யதிகளுக்குத்
தலையான
நாயகருமான

இராமாநுசன்
தன் { எம்பெருமானு
ருடைய

இணை அடி திருவடியிணைகள்
(எப்படிப்பட்டவை யென்றால்)

உத்தமர்
சிந்தையுள்
உதிப்பன { உத்தமாதிகாரிக
ளுடைய திரு
வுள்ளங்களிலே
பாசுபிப்பவை ;

ஒன்னலர்
நெஞ்சம் { ப்ரதிபக்திகளுடைய
நெஞ்சானது

அஞ்சி
கொதித்திட { பயப்பட்டுப்
பரிதபிக்கும்படி

மாறி
நடப்பன { மாறிமாறியிட்டு
நடக்குந்தன்மை
யுடையன ;

கொள்ளை
வன் குற்றம்
எல்லாம்
பதித்த { அபாரமான வலிய
தோஷங்கள்
யாவும் அழுந்திக்
கிடக்கிற

என் புன் கவி { என்னுடைய
கூழ்த்ரமான
கவனமாகிய

பா இனம்
பூண்டன { பாசுரங்களை
(ஸ்தோத்ரமாகப்,)
பெற்றுக்
கொண்டவை.

* * *—தமக்குப் பரமப்ராப்யமான எம்பெருமானார் திரு வடிகளை வருணிக்கிறார் இதில். உலகம் நிறைந்த புகழுடையராய் யதிஸார்வபௌமரான எம்பெருமானுருடைய திருவடிகள் எப் படிப்பட்டவை யென்றால், வடுகநம்பிபால்வாரான உத்தமாதி

காரிகளாலே இடைவிடாது சிந்திக்கப்படுவன ; பிரதிபக்ஷிக ளுடைய நெஞ்சிலே பரிதாபத்தை உண்டிபண்ணுவன ; பல்வகைக் குற்றங்கள் நிறைந்த எனது கணிகளையும் ஏற்றுக் கொள்வன — என்றாராயிற்று.

ஒன்னலர் நெஞ்ச மஞ்சிக் கொதித்திட மாறி நடப்பன = பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை நிரவரிப்பதற்காகப் பலவிடங்களிலும் ஸஞ்சரித்தருளினமை அறிக. மாறிநடத்தல்—ஒரு அழகான நடை. நம்பெருமாள் நடைபோலே. (10)

அடியைத்தொடர்ந்தேழு மைவர்கட்காய் * அன்றுபாரதப்போர் முடியப்பரிநெடுந் தேர்விடுங்கோளை * முழுதுணர்ந்த அடியர்க்கமுத மிராமாநுசனென்னை யாளவந்திப் படியிற்பிறந்தது * மற்றில்லைகாரணம் பார்த்திடிலே. , 10க

அன்று முற்காலத்தில்
அடியை } திருவடிகளை
தொடர்ந்து } அவலம்பித்து
எழும் செருக்கிக்கிளர்ந்த
ஐவர்கட்கு { பஞ்சபாண்டவர்
ஆய் { களுக்காக
[பக்சபாதம்
பூண்டு]
பாரதப் போர் பாரதயுத்தத்திலே
முடிய { (துரியோதனாதிபதிகள்)
மாளும்படியாக
பரி நெடு தேர் { குதிரைபூண்ட
பெரியதேரை
விடம் நடத்தின
கோனை ஸர்வேச்வரனை
முழுது { (ஸ்வரூப
உணர்ந்த { ஸ்வபாவங்களில்
ஒன்றுங்
குறையாதபடி)
சூர்த்தியாகத்
தெரிந்து
கொண்ட

அடியர்க்கு பாகவதர்களுக்கு
அமுதம் பரமபோக்யரான
இராமாநுசன் எம்பெருமானார்
இப் படியில் இப் பூமண்டலத்தில்
வந்து { வந்து அவதரித்தது
பிறந்தது { (எதற்காக
(வெனில்)
என்னை ஆள { அடியேனை
ஆட்கொள்ளுகைக்
காகவேயாம் ;
பார்த்திடில் { ஆராய்ந்து பார்க்கு
மளவில்
மற்று காரணம் { இது தவிர
வேறொரு
இல்லை காரணமில்லை.

* * * :—எம்பெருமானார் இவ்வுலகத்தில் அவதரித்தருளி
 னது என்னையடிமை கொள்ளுதற்காகவேயன்றி வேறொரு காரியத்
 துக்காகவுமல்ல என்கிறார் —தன்னையே சரணமாகப்பற்றின பஞ்ச
 பாண்டவர்களுக்காகப் பாரத யுத்தத்திலே அர்ஜுனனுக்குத்
 தேர்ப்பாகனாயிருந்த பரமஸுலபனை கண்ணபிரானுடைய ஸ்வ
 ரூபஸ்வபாவங்களை நன்கறிந்து ஈடுபடுகின்ற பாகவதர்களுக்குப்
 பரம போக்யரான எம்பெருமானார் அடியேனை அடிமை கொள்வ
 தற்காகவே இந்தப் பூமியில் திருவவதரித்தார் ; இதைத்தவிர்த்து
 வேறொரு காரணமும் இல்லை “ எதிர்க்குழம்புக்கு எனைத்தோர்
 பிறப்பும் எனக்கெய நூன்கள் செய்ய, விதிசூழ்ந்ததா லெனக் கேலம்
 மான் திரிவிக்கிரமனை யே ” என்று நம்மாழ்வார் அநுஸந்தித்தவாறு
 நினைக்கத்தக்கது. (ருக)

பார்த்தானுசமயங்கள்பதைப்ப * இப்பார்முழுதும்
 போர்த்தான்புகழ்கொண்டு புன்மையினே னிடைத் தான்புகுந்து *
 தீர்த்தானிருவினை தீர்த்தரங்கன்செய்ய தாளினையோ
 டார்த்தான் > இவையெம்மிராமாநுசன்செய்யு மற்புதமே. (ருஉ)

(எம்பெருமானாரானவர்)		இரு வினை	பெரிய பாவங்களை
அது சமயங்கள் பதைப்ப	(வேதபாற்றியங்க ளான)	தீர்த்தான	போக்கியருளினார் ;
	ஆறுதர்சனங்களும் துடிக்கும்படியாக	தீர்த்து	{ பாவங்களைப் போக்கினது மன்றியில்
பார்த்தான்	{ திருக்கண் செலுத்தினார் ;	அரங்கன	பூரீரங்கநாதனுடைய
இப் பார் முழுதும்	{ இப்பூமண்டலம் முழுவதையும்	செய்ய தான்	{ அழகிய திருவடி களோடே (என்னை)
புகழ் கொண்டு	{ (தமது) கீர்த்தியினாலே	இணையோடு	{ ஆர்த்தான
போர்த்தான்	மூடிவிட்டார் ;		அந்வயிப்பித்தார் ;
புன்மையினே	{ நீசனான அடியேன்	இவை	{ அடிய இக்காரியங்க களில்லாம்
னிடை	{ பக்கவிலே	எம்	{ தீர்த்தான
தான் புகுந்து	{ தாமாகவே (நிர்ஹேதிக க்ருபையினால்)	இராமாநுசன்	{ இராமாநுசன்
	வந்து புகுந்து	செய்யும்	{ செயல்களாம்.
		அற்புதம்	

* * *—எம்பெருமானுடைய ஆச்சரியமான சில செயல்களை எடுத்துக் கூறுகின்றார்.—சாக்பர் உலூக்பர் பெளத்தர் சார் வாகர் பாசுபதர் காணாதர் என்றிப்படி சொல்லப்படுகிற புறமதத் தவர்களே யெல்லாம் நடுங்கச்செய்தார்; இப்பூமண்டலமெங்கும் தமது திருப்புகழே பரவும்படி செய்தார்; ஆத்மகுண மொன்றில்லாத என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து என் பாவங்களைப் போக்கி அழகிய மணவள்ளனுடைய ஸ்ரீபாதங்களிலே என்னை ஆச்ரயிக்கச் செய்தார்; இப்படியாக எம்பெருமானார் செய்தருளுமவையெல்லாம் மிக அற்புதமானவை. ... (ருஉ)

அற்புதன்செம்மை யிராமாநுசன் * என்னையாளவந்த
கற்பகங்கற்றவர் காமுறுசீலன் * கருதரிய
பற்பல்லுயிர்களும் பல்லுலகியாவும் பரனதென்னும்
நற்பொருள்தன்னை * இந்நானிலத்தேவந்து நாட்டினனே.

என்னை ஆன யந்த	{ என்னை ஆட்கொள்வ தற்காக அவதரித்த	கருத அரிய பல் பல் உயிர்களும்	{ நினைக்கவும் முடியாதபடி எண்ணிறந் திருக்கிற ஆத்மவர்க்கங் களும்
கற்பகம்	உதாரரும்		
கற்றவர் காமுறு சீலன்	{ ஞானிகள் ஆசைப்படும் படியான சீல்குணத்தை யுடையவரும்	பல் உலகு யாவும்	{ (அவ்வாத்மாக்க களுக்கு இருப்பிடமான) அளவிறந்த எல்லாவுலகங் களும்
அற்புதன்	{ ஆச்சரிய சேஷத்தங்களை யுடையவரும்	பரனது என்னும் நல் பொருள் தன்னை	{ எம்பெருமானுடைய ஸொத்துக்களாம்— என்கிற ஸாரார்த்தத்தை
செம்மை	{ ருஜுவாயிருக்குந் தன்மை பொருந்தியவரு மான	இ நானிலத்தே	{ இவ்வுலகத்திலே
இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்,—	வந்து நாட்டினன்	வந்தவதரித்து ஸ்தாபித்தருளினார்.

* * *—எம்பெருமானார் மதாந்தரங்களைக் கண்டித்து நிலை நாட்டிய வலித்தாந்தம் இன்ன தென்கிறார்.—சிறந்த ஞானிகளை

வரும் கொண்டாடுதற்குரிய திருக்குணங்களையும் அதிமாதுஷ வ்யாபாரங்களையும் உடையரான எம்பெருமானார் இவ்வுலகில் திருவவதரித்து “ஸகல ப்ராணிகளும் அந்தப்பிராணிகளுக்கு இருப்பிடமாயுள்ள ஸகல லோகங்களும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே உரிமைப்பட்டவை” என்கிற பரமார்த்தத்தை நிலைநாட்டியருளினார்.

உலகு+யாவும், உலகியாவும்; “யவ்வரினிய்யாம்” என்பது நன்னூல்விதி. “பல்லுலகில் யாவும்” என்றபாடம் கட்டளைக் கலித்தறையிலக்கணத்திற்குச் சேராதென்று ஜீயருரையில் மறுக்கப்பட்டது. உலகியாவும் என்றபாடத்திலும் ஒரெழுத்து ஏறுகிற தில்லையோ வென்னில், கீழ்நாற்பத்துமூன்றாம் பாட்டின் உரையில் “உரைக்கின்றன னுமக்கியான்” என்றவிடத்தில் உரைத்தோம், கண்டுகொள்க. (ரு௩)

நாட்டிய நீசச் சமயங்கள் மாண்டன * காரணனைக் காட்டியவேதம் களிப்புற்றது * தென்குருகைவள்ளல் வாட்டமிலா வண்டமிழ்மறைவாழ்ந்தது மண்ணுலகில் ஈட்டியசீலத்து * இராமாநுசன் தன்னியல்வுகண்டே. (ருச)

மண் உலகில் ஈட்டிய சீலத்து இராமாநுசன் தன்	{ இப்பூலோகத்தில் மேன்மேலும் திரட்டிக் கொண்ட சீல குணத்தை யுடையரான எம்பெருமானு ருடைய	வேதம் களிப்பு உற்றது	{ வேதங்களானவை (நமக்கு இனி ஒரு குறையுமில்லை யென்று.) செருக் கடைந்தன;
இயல்வு கண்டு	{ ஸ்வபாவத்தை பார்த்து,	தென் குருகை வள்ளல்	{ அழகிய திருக்குரு கடில் அவதரித்த உதாரான ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)
நாட்டிய நீச சமயங்கள் மாண்டன	{ (துஷ்ட யுக்திக ளாலே) நிலை நிறுத்தப்பட்ட டிருந்த க்ஷுத்ரா மதங்களெல்லாம் ஒழிந்தன;	வாட்டம் இலா வண் தமிழ் மறை	{ ஒரு குறையுமற்ற சிறந்த தமிழ் வேதமான திருவாய்மொழி
நாரணனை காட்டிய	{ ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பிரதிபாதித்த	வாழ்ந்தது	{ வாழ்வு பெற்றது.

* * *—சிங்கத்தைக் கணவில்கண்டாலும் ஸாமான்யமிருக்க
கள் நசித்தொழியும்; அவற்றைக் கொல்லுவதற்காகச் சிங்கம் ஒரு
முயற்சியும் செய்யவேண்டா. அதுபோல, இவ்வுலகில் கிளர்ந்து
கிடந்த பாஹ்ய சூத்ருஷ்டிமதங்களைத் தொலைப்பதற்காக எம்பெரு
மானார் ஒரு பிரயத்னமும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை; அவருடைய
இயல்வைக் கண்டகாட்சியில்தானே மதாந்தரங்களாய்வும் மாண்டு
போயின; அவை மாளவே ஸ்ரீமந்நாராயணபரங்களான வேதங்
களும் அந்த வேதங்களின் ஸாரமாகிய அருளிச்செயல்களும்
பொலிவுபெற்று ஒங்கின—என்றாராயிற்று.

பாடியசீலத்து = ஒவ்வொருசூத்ரந்தோறும் ஆச்சரியமான
அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலே எம்பெருமானுடைய சீலசூத்ரங்
கள் மேன்மேலும் வளர்ந்து கொண்டே வந்தனவென்க. (நிச)

கண்டவர் சிந்தைகவரும் கடிபொழில் தென்னரங்கன் *
தோண்டர்குலாவு மிராமாநுசலே * தோகையிறந்த
பண்டருவேதங்கள் பார்மேல்நிலவிடப் பார்த்தருளும்
கொண்டலை மேலித்தோழும் * குடிபாமெங்கள் கோக்குலமே. (நூரு)

தொகை	{	கணக்கில்லாத	தென	{	தென்னரங்கத்திற் குத் தலைவரான பெரிய பெருமானுக்கு
இறந்த			அரங்கன		
பண் தரு	{	ஸ்வாபரதாநங்க ளான வேதங்கள்	தொண்டா	{	அடிமைப்பட்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்க ளால்
வேதங்கள்					
பார் மேல்	{	இப்பூமியிலே	குலாவும்	{	கொண்டாடப் படுபவருமான இராமாநுசனை எம்பெருமானாரை
நிலவிட					
பார்த்தருளும்	{	செய்தருளினவரும்	மேலி	{	பொருந்தி தொழும் குடி
கொண்டலை					
பரம உதாரரும்,	{	கண்டவர்களின் நெஞ்சைக் கவர்கின்ற	எங்கள்	{	எங்களுக்கு ஸ்வாமியாகக் கூடியகுலமாம்.
கண்டவர்					
சிந்தைகவரும்	{	மணமிக்க சோலைகள் சூழ்ந்த	கோக்குலம்	{	ஆம்
கடி பொழில்					

* * *—மனோஹரமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருவ
ரங்கத்தில்வாழும் நம்பெருமானுடைய பக்தர்களாலே கொண்டா

டப்படுபவராயும், அளவிறந்த வேதங்கள் மதாந்தரஸ்தர்களால் கெடுக்கப்படாவண்ணம் அவற்றை உல்லாஸப்படுத்தி வளர்த்தருளினவராயும், கேட்டார் கேட்ட அர்த்தங்களையெல்லாம் உபதேசிப்பவராயுமுள்ள எம்பெருமானாரை அடிபணிந்து உஜ்ஜீவிக்கும் மஹான்கள் தாம் அடியேனை ஆள்வதற்கு உரியவர்கள் என்று ராயிற்று. ஸ்ரீராமாநுஜபக்தர்களுக்கே அடியேன் தாஸனாயிருப்பேன் என்றவாறு.

இராமாநுசனை மேவித் தொழுங்குடி எங்கள் கோக்குலமாம்=எம்பெருமானான்று எமக்கு ஸ்வாமி; அவரை ஆசிரயிப்பவர்களே எமக்கு ஸ்வாமிகள். என்கோக்குல மென்னுமல் எங்கள் என்று பன்மையாகக் கூறியது-தம்முடைய ஸம்பந்திகளையுங்குறிக்கொண்டாம்.

கோ என்பதற்கு மேன்மையென்றும் பொருள் உண்டாதலால், எங்கள் கோக்குலம்—எங்களுடைய மேன்மையான குலம் (எப்படிப்பட்டதென்றால்), இராமாநுசனை மேவித் தொழுங்குடியாம்—, என்பதாகவும் உரைக்கலாம். “எங்கள் கோக் குடியே” என்றும் பாடமுண்டு; பொருள் ஒன்றே. (106)

கோக்குலமன்னரை முவெழுகால் * ஒரு கூர்மழுவால்
போக்கியதேவனைப் போற்றும்புனிதன் * புவனமெங்கு
மாக்கியகீர்த்தி யிராமாநுசனை யடைந்தபின், என்
வாக்குரையாது * என்மனம் நினையாதினி மற்றொன்றையே. (107)

கோக்குலம்	{ கூத்தியகுலத்து	புனிதன்	பரமபரிசுத்தரும்,
மன்னரை	{ அரசர்களை	புவனம்	{ உலகமெங்கும்
மூ எழு கால்	{ இருபத்தொரு	எங்கும்	{ பரவின
	{ தலைமுறையளவும்	ஆக்கிய	{ புகழை
ஒரு கூர்	{ கூர்மை பொருந்திய	கீர்த்தி	{ புடையவருமான
மழுவால்	{ ஒரு மழுவாலே	இராமாநுசனை	எம்பெருமானாரை
	{ (பரசுராமாவ	அடைந்த பின்	ஆசிரயித்த பின்பு
போக்கிய	{ தாரத்தில்)	இனி	{ மேலுள்ள
	{ தொலைத்தருளின		{ காலமெல்லாம்
தேவனை	எம்பெருமானை	மற்று	{ வேறு எந்த
போற்றும்	துதிக்கின்ற	ஒன்றை	{ விஷயத்தையும்

என் வாக்கு	எனது வாக்கானது		என் மனம்	எனது மனமும்
உரையாது	சொல்லமாட்டாது;		நினையாது	நினைக்கமாட்டாது.

* * *—“கொண்டலைமேவித் தொழுங்குடியாமெங்கள் கோக் குலமே” என்று கூறின அமுதனாரை நோக்கிச் சிலர்—நீர் ஒவ்வொரு விஷயத்தில் அவகாஹிக்கும் போதும் இப்படியே சொல்லுவீர்; நேற்றுவரை ஒருவிதமாக இருந்தீர்; இன்று இப்படியிருக்கிறீர்; நாளைக்கு வேறொருவிதமாக இருக்கப்போகிறீர்; அப்போது அந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி பேசப்போகிறீர்; உம்முடைய வார்தைக்கு ஒரு கௌரவமுண்டோ? என்று சொல்ல; இனி அப்படியோ? எம்பெருமானாரை ஆசிரயித்தபின்பு என்னுடைய வாக்கும் மனமும் இனி வேறொரு விஷயத்தை அறியமாட்டா என்கிறார்.

கோக்குலமன்னரைப் + போக்கிய தேவன் = உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத்திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த கூத்தரியவம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ் செய்தற் பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்நிமுனிவரது மனைவியான ரேணுகையினிடம் இராமனாப்த திருவவதரித்து, பரசு என்னுங்கோடாலிப்படையை ஆயுதமாகக்கொண்டு அதனாபரசராமனென வழங்கப்பெற்று, தனது கந்தையின் ஹோமதேதுவைக் கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் கவர்த்து அவரைக் கொன்றிட்டது காரணமாக அவனையும் அவனது குமாரர்களையும் கொன்று அதனாலேயே கூத்தரியவம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான்; இப்பரசராமன் ஏழு சிராஞ்ஜீவிகளில் ஒருவன். இவனது வலிமையும் வெற்றியும் அற்புதமானது. சிவபிரானது கைலாஸகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன் மிகவலியவனென்றும், அவனிலும் கார்த்தவீரியன் வலியவனென்றும், அவனிலும் பரசராமன் வலியவனென்றும் இதிஹாஸங்களால் விளங்கும். விஷத்தையுண்டு கங்கையைத்தரித்து மேரு வில்வளைத்துத் திரிபுரமெரித்து மன்மதனை நீறுபடுத்தி யமனையுதைத்து ஸம்ஹாரத் தொழில் நிகழ்த்தும் பேராற்றலையுடைய உக்ரமூர்த்தியாவான் ருத்ரன்; அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாஸகிரியை ஒருகால் இரா

வணன் வேரோடு பெயர்த்தனன் ; அங்ஙனம் மிக வலியுயர் திக்
விஜயஞ்செய்து திக்கஜங்கனையும் வென்ற இராவணனைக் கார்த்த
வீர்யார்ஜுநன் கட்டிச் சிறையிலிட்டனன். அவனைப் பரசுராம
பிரான் தோள் துணித்துத் தொலைத்திட்டனன் என்க.

எம்பெருமானுடைய தசாவதாரங்களுள் ஆறாம் அவதார
மான இப்பரசுராமன் ஏழாம் அவதாரமான தசரத ராமன்மீது
கோபித்தலும், இவ்விருவரும் ஒருவரோடொருவர் பொருதலும்,
அவர்களில் ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்நுமோ
வெனின்?—துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத் திரிந்த அரசர்களைக்
கொல்லும்பொருட்டுப் பரசுராமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த
விஷ்ணுசக்திவிசேஷம் அக்காரியம் முடிந்தபின்பு அவ்விஷ்ணு
வின் அம்சாவதாரமான தசரதராமனாற் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்ட
தாகையாற் பொருந்து மென்க. இதனால், ஆவேசாவதாரத்திற்
காட்டிலும் அம்சாவதாரத்திற்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றவை.
அவை முக்கியம் அமுக்கியம் என இருவகைப்படும். இவற்றில் முந்
தியது சிறந்தது. பிந்தியது அதனிலும் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது
ஸாக்ஷாதவதாரம். அமுக்கியமாவது ஆவேசாவதாரம். ஆவேசந்
தான் ஸ்வரூபாவேச மென்றும் சக்தியாவேச மென்றும் இருவகை
யதாம். ஸ்வரூபாவேசமாவது—சேதநருடைய சரீரங்களில் எம்பெரு
மான் தன்னுடைய ரூபத்துடன் ஆவேசித்து நிற்பது. பரசுராமன்
பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள். சக்தியாவேசமாவது—
சேதநர்க்கல் காரியகாலத்திலே எம்பெருமான் சக்திமாத்திரத்
தால் தோன்றி விளங்குதல் ; கார்த்த வீர்யார்ஜுநன், அர்ஜுநன்,
வ்யாஸர் போல்வார் இத்திறத்தார். இவற்றில் சக்தியாவேசத்தை
விட ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மைநிலையை விஷ்
வக்ஷேநஸம்ஹிதை முதலிய ஸ்ரீபாஞ்சராதர ஸம்ஹிதைகளிலும்,
தத்வதர்யத்திலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் பரக்கக் காண
லாம். பரசுராமாவதாரம் ஸ்வரூபாவேசாவதாரம்.

இப்பாசுரத்தின் உரையில் மணவாள மாமுனிகளருளிச்
செய்த ஸ்ரீஸூக்திகள் :—“ பரசுராமாவதாரம் அஹங்காரயுக்த
ஜீவனை அதிஷ்டித்து நிற்கையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கு அதுபாஸ்ய

மன்றோ ? போக்கியதேவனைப் போற்றும் புனிதனைன்பானென்
 னென்னில் ; அதுக்குக் குறையில்லை ; விரோதி நிரஸநம்பண்ணின
 உபகாரத்துக்குத் தோற்று ஸ்துதிக்கிற மாத்ரமொழிய ததுபாஸந
 மல்லாமையாலே. ‘மன்னடங்க மழுவலங் கைக்கொண்ட இராம
 நம்பி’ என்றும் ‘வென்றிமா மழுவிவந்தி முன்மண்மிசை மன்னரை
 மூவெழுகால் கொன்றதேவா’ என்றும் ஆழ்வார்களருளிச் செய்த
 தும் விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றுத் துதித்த தித்
 தனையிதே.” என்று.

“அடைந்ததற்பின் வாக்குரையாது என்மனம் நினையாது”
 என்றும் பாடமுண்டாம். (ருசு)

மற்றொருபேறு மதியாது * அரங்கன்மலரடிக்கா
 ளுற்றவரேதனக் குற்றவராக் கொள்ளுமுத்தமனை *
 நற்றவர்போற்று மிராமாநுசனை இந்நானிலத்தே
 பெற்றனன் * பெற்றபின் மற்றறியேனொரு பேதைமையே. (ருள)

மற்று ஒரு பேறு	{ ப்ரயோஜநந்தாங் களை	நல் தவர் போற்றும்	{ ப்ரபந்நர்களாலே புகழப்பட்டவ ராடியிருக்கிற
மதியாது	கணிசியாமல்	இராமாநுசனை	எம்பெருமானாரை
அரங்கன் மலர் அடிக்கு	{ அழிய மணவாளனுடைய திருவடித்தாமரை களுக்கு	இந்நானிலத்தே பெற்றனன்	{ இந்த லோகத்திலே அடியேன் ஆச்ரயிக்கப் பெற்றேன் ;
ஆள் உற்றவரே	{ அடிமைப்பட்டவர் களையே	பெற்ற பின்	ஆச்ரயித்த பின்பு
தனக்கு உற்றவர் ஆ	{ தமக்கு ஆத்ம பந்துக்களாக	மற்று ஒரு பேதைமை அறியேன்	{ (வேறு விஷயங்களை விரும்புகை முதலிய) எவ்வித அஜ்ஞாந கார்யமும் அறிய மாட்டேன்.
கொள்ளும் உத்தமனை	திருவுள்ளம்பற்றுகிற உத்தமபுருஷராயும்		

* * *—“இனி என் வாக்குரையாது, என்மனம் நினையாது மற்றொன்றை” என்று எப்படி நீர் சொல்லக்கூடும் ? இருள் தருமா ஞாலத்தில் இருக்கிறீராகையாலே அவிவேகம்வந்து மூடிக்கொள்ள எத்தனைநாழிகை செல்லும் ? என்று சிலர் கூற, எம்பெருமானாரை

இந்த லோகத்திலே நான் ஆச்ரயித்தேனாபின்பு இனி யொரு நாளும் அவிவேகியாக ஆகமாட்டேனென்கிறார்.

எம்பெருமானார் எப்படிப்பட்டவர்?—ஹூரங்கநாதனுடைய திருவடிகளிலே தொண்டு பூண்டிருப்பவர்களுையே தமது ஆத்ம பந்துவாகக் கொள்வது தவிர வேறொரு பேற்றையும் மதியாதவர்.

நல்தவர் போற்றும் = ப்ரபத்தியாகிற நல்ல தபஸ்ஸைக் கைப் பற்றினவர்களாலே போற்றப்படுபவர். ... (ருஎ)

பேதையர்வேதப் பொருளிதேன்றுன்னி * பிரமநன்றேன்
ரோதிமற்றேல்லா வுயிருமஃதேன்று * உயிர்கள்மெய்விட்
டாதிப்பரனோ டொன்றாமென்று சொல்லுமல் வல்லலெல்லாம்
வாதில்வேன்றன் * எம்மிராமாநுசன் மெய்ம்மதிக்கடலே. (ருஅ)

பேதையர்	{ (வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாத) அவிவேகிகள்	உயிர்கள் மெய்விட்டு	{ 'ஜீவாத்மாக்கள் தேஹத்தை விட்ட பின்பு
ஆதி வேதப் பொருள் என்று உண்ணி	{ 'நாங்கள் சொல்லுகிற இ. சூதான் வேதத்தின் அர்த்தம்' என்று நினை நிரூபித்தக் கொண்டு	ஆதி பரனோடு ஒன்று ஆம் என்று சொல்லும் அவ் அல்லல் எல்லாம்	{ ஸர்வகாரண பூதனான பரம புருஷனோடே ஐக்கியத்தை யடைகின்றன 'என்று சொல்லுகிற அந்த கோலாஹலங்களை யெல்லாம்
பிரமம் நன்று என்று ஒதி	{ 'பரப்ரஹ்மமானது எல்லாவற்றினும் விலகணம்' என்று சொல்லி	மெய் மதி கடல்	{ தத்வஜ்ஞாநக் கடலாகிய
மற்று எல்லா உயிரும் அஃது என்று	{ 'அந்த ப்ரஹ்மந்தவிர மற்ற எல்லா ஜீவராசிகளும் அந்த ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லி	எம் இராமாநுசன்	{ ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
		வாதில் வேன்றன்	{ வாதத்தில் நிரவரித்து வேற்றி பெற்றார்.

* * *—எம்பெருமானார் குத்ருஷ்டிகளின் குத்வலிதமான வாதங்களைக் கண்டித்த படிகளில் ஒருபடியைச் சொல்லி ஈடுபடுகிறார். சில மூர்க்கர்கள் தாங்கள் சொல்லுவதே வேதங்களின் உண்மையான பொருள் என்று கொக்கரித்துக் கொண்டு அபார்த்தங்க

ளைப் பிதற்றுவர்கள். பரப்ரஹ்மம் ஸர்வவிலக்ஷணம்; ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் பரப்ரஹ்மத்தில் ஓர் பகுதி; இப்போது உபாதியினால் வெவ்வேறுகத் தோன்றுகின்றன; அவ்வுபாதி கழிந்தபின் ஜீவர்களெல்லாம் பரப்ரஹ்மத்தோடு ஒற்றுமையை அடைந்துவிடுகின்றன—என்று மூர்க்கர் பிதற்றும் பிதற்றல்களை யெல்லாம் தத்வஜ்ஞான நிதியான எம்பெருமானார் வாதத்தில் கண்டித்து உண்மைப் பொருளை ஸ்தாபித்து வெற்றி பெற்றாரென்கிறது.

சித்து அசித்து ஈசுவரன் என மூலப்பொருள்கள் மூன்று; இம்மூன்றும் ஸத்தியமும் நித்தியமுமாம். சித்து அசித்து என்கிற வகுப்பினுள் அடங்கிய எல்லாப்பொருள்களும் ஈசுவரனுக்குச் சரீரங்களாம். அநாதியான அவித்யையினால் செய்யப்பட்டுத் திரண்டுகிடக்கும் கருமங்கள் காரணமாகவுண்டான பர்க்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் ஜீவாத்மாக்களின் இயற்கையான ஞானநந்தஸ்வரூபம் மறைக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்றது. அக்கருமங்கள் ஒழிந்தபின் ஸ்வஸ்வரூபம் ஆவிர்ப்பவிக்கும். எம்பெருமானுடைய திருவருளால் கரும மொழிந்து ஸ்வஸ்வரூபம் விளங்கப்பெற்றுப் பரமபதஞ் சென்று கைங்கரியாதுபவமும் குணாதுபவமும் பண்ணிப் பரமநந்தமடைவது மோக்ஷமாம்—என்றிவ்வகையான தத்துவப் பொருள்களை எம்பெருமானார் ஸ்தாபித்தருளினரென்க.

பிரமம்—ப்ரஹ்மம் என்ற வடசொல்விகாரம். உயிர்கள் மெய்விட்டு ஆதிப்பரனோடு ஒன்றும்=ஜீவாத்மாக்கள் பரப்ரஹ்மத்தோடு ஐக்கியப்படுவதுதான் மோக்ஷம் என்று குத்தருஷ்டிகள் உபபாதிப்பார்கள்; “தத் த்வமஸி” என்றும் “ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி” என்றுமுள்ள வேதவாக்கியங்களுக்கு இப்படி அபார்த்தம் பண்ணுவார்கள்.

வேன்றின் என்பதை வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல் வினையாலணையும் பெயராகக்கொண்டு வாதில் வென்றவராகிய எம்பெருமானார், மெய்ம்மதிக்கடல்—ஸத்யஜ்ஞாந ஸமுத்ரமாயிருப்பவர் என்று முடிப்பதாக வுரைத்தலுமாம். (ருஅ)

கடலளவாய திசையெட்டினுள்ளும் * கலியிருளே
மிடைதரு காலத்திராமாநுசன் * மிக்கநான்மறையின்
சுடரோளியால் அவ்லிருளைத்துரந்திலனேல் * உயிரை
யுடையவன் நாரணனென்றறிவாரில்லை யுற்றுணர்ந்தே. (ருக)

கடல்	{	நான்கு ஸமுத்ராங் களை எல்லையாக வுடைய	மிக்க சடர்	{	அளவற்ற தேஜஸ் ஸைக்கொண்டு
அளவு ஆய	{		ஒளியால்	{	
திசை எட்டி	{	எல்லா	அவ்விருளை	{	அந்த
ஊள்ளும்	{	விடங்களிலும்	தூர்திலன்	{	கலிதோஷத்தைப் போக்கியிராமற் போனால்
கவி இருளை	{	கலிபுருஷனாகிற அந்தகாரமே	உயிரை	{	‘எல்லா
மிடைத்ரு	{	நெருங்கிக் கிடந்தகாலத்தில்	உடையவன்	{	ஆத்மாக்களுக்கும் சேஷி ஸ்ரீமந் நாராயணனே’ என்று
காலத்து	{		நாரணன்	{	
இராமா நுசன்	{	எம்பெருமானார் (திருவவதரித்து)	என்று	{	
நால்	{		உற்று	{	யாரும்
மறையின்	{	நான்குவேதங்களின்	உணர்ந்து	{	தெரிந்து
	{		அறிவார்	{	கொண்டிருக்க மாட்டார்கள்.
	{		இல்லை	{	

* * *—என்னப்பனிராமா நுசன் திருவவதரித்து வேதார்த் தங்களை விளங்கக் காட்டியருளாவிடில் இவ்வுலகமனைத்தும் அஜ்ஞாநமயமாகவே கிடக்கும் ; தைவாதீநமாக என்னப்பன் திருவவதரித்து எங்கும் வியாபித்துக்கிடந்த கலிபுருஷனுடைய தோஷங்களைத் தொலைத்து வேதச்சடர்விளக்கேற்றி அஜ்ஞாநந்தகாரங்களைப் போக்கடிக்கவே எல்லாரும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வசேஷியென்கிற பரமார்த்தத்தைத் தெரிந்து உய்வுபெறலாயிற்று என்ற கருர்.

மிடைதருதல்—நெருங்கியிருத்தல் ; இடைவிடாது எங்கும் பரவியிருத்தல். (ருகூ)

உணர்ந்தமெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தோறும்*திருவாய்மொழியின் மணந்தருமின்னிசை மன்னுமிடந்தோறும் * மாமலரான் புணர்ந்தபோன்மார்பன் பொருந்தும்பதிதோறும் புக்குநிற்கும் குணந்திகழ்கொண்டல் * இராமாநுசனெங் குலக்கொழுந்தே.

குணம் திகழ்	{	ஆத்மகுணங்களால் விளங்குபவரும்	இராமானுசன்	எம்பெருமானார்	
	{	(ஒளதார்யத்தில்) காளமேகத்தை ஒத்தவரும்	(எங்கே எழுந்தருளியிருப்ப மென்றால்)		
கொண்டல்	{	எங்கள் குலத்துக்குத்	உணர்ந்த	{	கற்றுணர்ந்த
எம் குலம்	{	தலைவருமான	மெய் ஞானி	{	தத்வஜ்ஞானிக
கொழுந்து	{		யர் யோகம்	{	ஞடைய கோஷத்
	{		தொறும்	{	டிகளெங்கும்,

திருவாய்	திருவாய்	மா மலரான்	பிராட்டி நித்யவாஸம்
மொழியின்	மொழியினுடைய	புணர்ந்த	பண்ணுகிற
மணம் தரும்	பரிமளம்	பொன்	அழகிய மார்பை
இன் இசை	மிகக் இனிய	மார்பன்	யடைய திருமால்
மன்னும்	இசையுள்ள	பொருந்தும்	எழுந்தருளி
இடம்	இடங்களுக்கும்	பதிதொழும்	யிருக்கிற திவ்ய
தொழும்			தேசங்களுக்கும்
		புக்கு நிற்கும்	எழுந்தருளியிருப்பர்.

* * *—ஞானம் தலையெடுத்த மஹான்களுடைய திரள் எங்
கெங்கு இருக்கின்றதோ அங்கெல்லாம் எழுந்தருளியிருப்பவரும்,
திருவாய்மொழியின் பரமபோக்யமான இசை எங்கெங்கு நிகழ்
கின்றதோ அங்கெல்லாம் ஸைவைஸாதிப்பவரும், ச்ரியப்பதியான
ஸர்வேச்வரன் எங்கெங்கு ஸந்திநாநம் பண்ணுகிறானோ அந்தத்
திருப்பதிகளெங்கும் புழுந்து நிற்பவருமான எம்பெருமானார் அஸ்
மஞ்சுலகூடஸ்தர் என்றாரபிற்து.

“அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார் தங்களின்பமிகுபெருங்
குழுவுகண்டு யானுமிசைந்துடனே யென்றகொலோ இருக்கு
நாளே” (பெருமாள் திருமொழி) என்றபடி மஹாபக்தர்களுடைய
கோஷ்டிகளில் அந்வயித்திருப்பது பரம புருஷார்த்தமாதலால்
அதனைப் பெற்றிருப்பவர் எம்பெருமானார். “குருகூர்நம்பி பாவி
னின்னிசை பாடித்திரிவனே” என்கிற புருஷார்த்த நிஷ்டர்க
ளுடைய கோஷ்டியிலும் அந்வயித்திருப்பர். பதியே பரவித்
தொழுந் தொண்டருடைய திரளிலும் கலந்து பரிமாறுவர்.

எம்துலக்கோழுந்து = ஒரு மரத்தின் அபிவிருத்திக்கு அதன்
கொழுந்து காரணமாதல்போல எமது குலத்தின் பெருக்குக்குக்
காரணமானவர் எம்பெருமானார் என்றபடி. ஆகவே, கொழுந்து
என்றது உவமவாகு பெயர். புக்கு நிற்குங் குணந்திகழ் கொண்ட
லாகிய இராமாநுசன் எங்குலக்கொழுந்து என்றே அந்வயித்து
உரைக்கவுமாம். (சு0)

கொழுந்துவிட்டோடிப் படரும்வெங்கோள்வினையால் * நிரயத்
தழந்தியிட்டேனை வந்தாட்கொண்டபின்னும் * அருமுனிவர்
தொழுந்தவத்தோ நெம்மிராமாநுசன் தொல்புகழ் சுடர்மிக்
கெழுந்தது * அத்தால்நல் லதிசயங்கண்ட திருநிலமே. (சுக)

அரு முனிவர் தொழும்	{ அருமையான நிஷ் டையையுடைய மஹான்களாலே ஸேவிக்கப் பெற்றவராயும்	நிரயத்து அழுந்தி யிட்டேனை	{ ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திலே அழுந்திக்கிடந்த என்னை
தவத்தோன்	{ ப்ரபத்தியாகிற தப ஸ்சையையுடைய வராயு மிருக்கிற	வந்து ஆள் கொண்ட பின்னும் சுடர் மிக்கு எழுந்தது	{ வந்து ஆட்படுத்திக் கொண்ட பின்பும் ஒளி குன்றாதே முன்னிலும் விசேஷமாக விளங்காநின்றன;
எம் இராமாநுசன்	{ ஸ்வாமி எம்பெரு மானாருடைய	அத்தால்	அதைக்கண்டு
தொல் புகழ்	{ நித்யமான கல்யாண குணங்கள்—	இரு நிலம்	{ விசாலமான இப் பூமண்டலம்
கொழுந்து விட்டு ஒடி படரும் வெம் கோள் வினையால்	{ மேன்மேலும் அதிகமாகப் பெருகுகின்ற க்ஞரமாய் ப்ரபலமான துஷ்கர்மத்தாலே	நல் அதிசயம் கண்டது	{ மிக்க ஆச்சரியங் கொண்டது.

* * *—உலகில் சிறந்த மஹான்களா யிருப்பவர்கள் ஏறக் குறையத் தமக்கு ஸமானஸ்கந்தராயிருப்பவர்களோடே பழகுவார்களேயன்றி, மிகவும் நீசராயிருப்பவர்களைக் கண்ணெடுத்தும் பாரார்கள் ; எவ்வகையான குணமுமில்லாத கொடிய துஷ்டனைத் தங்களருகில் சேர்த்துக்கொண்டார்களாகில் அவர்கள் மஹான்களா யிருந்தபோதிலும் உலகத்தாரால் பழிக்கப் படுவார்கள் ; உபயோகமற்ற நீசர்களுடையெல்லாம் அருகிற் சேர்த்துக்கொண்டு தாங்களும் நீசராய்விடுகிறார்களென்று உலகத்தாரால் பழிக்கப்பட்டு மேன்மை குன்றித் தாழ்மை பெறுவார்கள் ; இது உலகிற்கண்ட விஷயம். எம்பெருமானாரோ வெண்ணில், பெரிய பெரிய ஸத்துக்களாலே புடைசூழப்பட்டு மஹரீயராயிருந்தும் பாவங்கள் கூடுபூரித்துக் கிடக்கின்ற பாவியேனைத் தாமாகவே விஷயீகரித்து அத்தாணிச் சேவகத்துக்கு ஆளாக்கிக்கொண்டார் ; இதைக்கண்டு ஒருவரும் தூஷிக்கவில்லை ; பாழாய்ப்போகிற ஒரு நித்யஸம்ஸாரியை நல்ல பொருளாக ஆக்கினாரென்று எல்லாராலும் கொண்டாடப்பட்டு அவருடைய ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் முதலிய குணங்கள் முன்னிற்காட்டிலும் விசேஷமாக விளங்கினவேயன்றிக் குறைவில்லை. உலகத்தில் மற்ற பேர்களுடைய குணங்களை

மழுங்கச் செய்யவல்ல காரியமே எம்பெருமானுர்திறத்தில் குணங்களின் ப்ரகாசத்திற்குக் காரணமாயிற்றென்கிற இத்னை ஆராய்ந்தவர்களனைவரும் இது ஒரு அற்புதமான விஷயமென்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள் என்றதாயிற்று.

இப்பாசரத்திற்கு வேறொரு வகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; எம்பெருமானுருடைய குணங்கள் மஹாபாபியான என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டவளவோடு த்ருப்திபெற்று விடாமல் 'இப்படிப்பட்ட பாபிகள் இன்னும் யாரேனும் கிடைப்பாருண்டோ? கிடைப்பாருண்டோ?' என்று இன்னமும் நாக்கு நீட்டிக் கிளர்ந்து செல்லுகின்றன—என்னவுமாம். (கூக)

இருந்தேனிருவினைப் பாசங்கழற்றி * இன்றுயானிறையும் வருந்தேனினியேம் மிராமாநுசன் * மன்னுமாமலர்த்தாள் பொருந்தாரிலையுடைப்புன்மையினோர்க்கொன்றும்நன்மைசெய்யாப் பெருந்தேவரைப்பரவும் * பெரியோர்தம் கழல்பிடித்தே. (கூஉ)

எம் இராமா நுசன்	{ ஸ்வாமி எம்பெருமா னுருடைய	கழல் இன்று பிடித்து	{ திருவடிகளை இன்று ஆச்ரயித்தேனான பின்பு
மன்னு மா தான் மலர் பொருந்தா நிலை உடை புன்மையி னோர்க்கு	{ சிறந்த திருவடித் தாமரைகளில் சேராத ஸ்வபாவத்தை யுடையவர்களான நீசர்களுக்கு	இரு வினை பாசம் கழற்றி இருந்தேன்	{ புண்ணியம் பாவமென்று இரண்டு வகையான கருமபாசங்களி னின்று விடு பட்டவனானேன்;
ஒன்றும் நன்மை செய்யா	{ ஒருவிதமான உபகாரமும் செய்யாத	யான்	{ இப்படி கிர்மல னாகப்பெற்ற அடியேன்
பெரு தேவரை	{ பெரிய பெருமானை	இனி இறையும் வருந்தேன்	{ இனிமேல் கொஞ்சங்கூட வருத்தப்பட மாட்டேன்.
பரவும் பெரியோர் தம்	{ போற்றுகின்ற ஆழ்வானுகிற மஹானுடைய		

* * *—இன்று முதலாக இனிமேலுள்ள காலத்தில் ஒரு போதும் நான் ஈஷத்தும் வருந்தமாட்டேன்; என்றும் பரமாநந்த பூர்ணாகவையிருப்பேன்; என்ன காரணமென்கிறீர்களோ?— ஸுகல கருமங்களினின்றும் விடுபட்டேன். அதற்குத்தானென்ன

காரணம்? கூரத்தாழ்வான் திருவடியை இன்று ஆச்ரயிக்கப் பெற்றேனன்றோ; அது காரணமாகவேயாம். அவர்தாம் எப்படிப் பட்டவர்?—பெரிய பெருமானைப் போற்றும்வர். பெரிய பெருமான் எப்படிப்பட்டவர்?—; கேட்டார் கேட்டவற்றையெல்லாம் கொடுக்கும் பரம உதாரராயினும் எம்பெருமானுரை அடிபணியாத பாவிகளுக்கு எவ்விதமான நன்மையும் செய்யமாட்டாதவர்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்தர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கே ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணவல்ல பெரிய பெருமானைப் போற்றுகின்ற கூரத்தாழ்வானை அடைந்து உஜ்ஜீவித்த அடியேனுக்கு இனி ஒரு வருத்தமும் விளையக் காரணமில்லையென்று தம்முடைய க்ருதக்ருத்யத்வத்தைக் கூறினாராயிற்று.

இருவினைப் பாசங்கழற்றி—பாவம்போலே புண்ணியமும் பரகதிக்குப் பிரதிபந்தகம் என்பதை உணர்க. பாவம் இரும்பு விலங்கென்றும், புண்ணியம் பொன் விலங்கென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறும்.

பெருந்தேவர் என்று பெரிய பெருமானைச் சொல்லுகையன்றியே பெரிய ஞானிகளைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். பெரியோர் என்று ஆழ்வானை மாத்திரம் சொல்லுகையன்றியே பல மஹான்களைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். (சூஉ)

பிடியைத்தொடருங் களிதேன்ன * யானுன்பிறங்கியசீர்
அடியைத் தொடரும்படி நல்கவேண்டும் * அறுசமயச்
சேடியைத்தொடரும் மருள்செறிந்தோர் சிதைந்தோடவந்திப்
படியைத்தொடரும் * இராமாநுச மிக்கபண்டிதனே. (சூஉ)

அறு சமயம்	பாஹ்யமான ஆறு	வந்து	இப்பூமியிலே வந்து
சேடியை	மதங்களாகிற	இப்படியை	அவதரித்து
தொடரும்	துறுகளிலே	தொடரும்	(நம்போல்வரை
மருள்	படிவதற்குக்		விஷயீகரிப்ப
செறிந்தோர்	காரணமான		தற்குப்) பின்
	அவிவேகம்		தொடர்கின்ற
	நிறைந்தமூடர்கள்		
சிதைந்து ஓட	பங்கமடைந்து	மிக்க	மஹாபண்டிதரான
	வெருவி	பண்டிதன்	
	ஓடும்படியாக	இராமாநுச	எம்பெருமானாரே!

பிடியை தொடரும் களிறு என்ன	{	யானைப்	சீர் பிறங்கிய உன் அடியை தொடரும் படி நல்க வேண்டும்	{	ஸௌந்தரியம்
		பேடையைப்			முதலிய
		பின்பற்றித்			குணங்கள்
		திரிகின்ற			விளங்குகின்ற
யான்	{	ஆண்	{	{	தேவரீரது
		யானைபோல			திருவடிகளேப்
		அடியேன்			பின்பற்றும்படி
					கிருபை செய்
					தருளவேணும்.

* * *—ஸ்வாமிந்!, யானையானது தன் பேடையினிடத்துப் பெருங்காதல்கொண்டு அதனையே பின்பற்றித் திரிவதுபோல் அடியேன் தேவரீருடைய அழகிய திருவடிகளையே அளவற்ற அபிரிவேசத்தோடு அநுவர்த்தித்துச் செல்லும்படியாக அருள் புரியவேணுமென்று வேண்டுகுராயிற்று.

எம்பெருமானுருடைய படிகளைப் பின்னடிகளிற் பேசுகின்றார்;—சிறந்த சோலையிலே ஆனந்தமாக வாழ்வாரைப்போலே உத்தமமான ஸ்ரீவைஷ்ணவவலித்தாந்தத்தை அவலம்பித்து வாழலாமாயிருக்க, அப்படி வாழப்பெறாமல், தூறுபோன்ற அபவித்தாந்தங்களிற் படிந்து கெட்டுப் போவதற்குக் காரணமான அவிவேகத்தை யுடைய மூடர்கள் வாதத்திற் பராஜயப்பட்டு ஓடும்படியாக இந்நிலத்தில் திருவவதரித்து நம்போல்வாரை ஆட்கொள்வதற்குத் தேடித்திரிபவரும் மஹாபண்டிதருமாவர் எம்பெருமானார் எனப்பட்டது. (சுந)

பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ் * ஆனந்தம் பாய்மதமாய்
விண்டிடவேங்க ளிராமாநுசமுனிவேழம் * மெய்ம்மை
கொண்டநல்வேதக் கொழுந்தண்டமேந்திக் குவலயத்தே
மண்டிவந்தேன்றது * வாதியர்காளுங்கள் வாழ்வற்றதே. (சுச)

எங்கள் இராமாநுசு முனி வேழம்	{	எங்களுக்கு	தரு	{	அருளிச்செய்த
		விதேயமான			செந்தமிழான திரு
		ஸ்ரீராமாநுஜ			வாய்மொழியில்
		முனியாகிற			விளைந்த
மாறன்	{	சத்தகஜமானது,	{	{	ஸந்தோஷம்
		நம்மாழ்வார்			
பண்	{	இசைகளாலே			

பாய் மதம்	}	பெருகுமதநீராக ஒழுக்கப்பெற்று	சுவலயத்தே	{	இப் பூமண்ட லத்திலே
ஆய்			மண்டி		
விண்டிட	}	ஸத்யவாதியான நல்ல வேதமாகிற	வந்து	{	உங்களை நெருக்கிக் கொண்டுவந்து மேலிடாரினதது;
மெய்ம்மை			ஏன்றது		
கொண்ட	}	பெரிய	வாதியாகான்	{	தூர்வாதிகளே !
நல் வேதம்			உங்கள்		
கொழு	}	தடியைத்	வாழ்வு	{	உங்களுடைய பிழைப்பு போயிற்று.
தண்டம்			அற்றது		
ஏந்தி	}	தூக்கிக் கொண்டு			

* * *—குத்விதவாதங்கள் பண்ணுகிற தூர்வாதிகளே !
இனி நீங்கள் பிழைக்க வழியில்லையென்று நிச்சயித்துக் கொள்
ளுங்கள் ; ஏன் ? என்கிறீர்களோ ; எம்பெருமானாரென்றும் ஒரு
மதயானையானது உங்களைப் புடைப்பதாகப் பெரிய தடியையெடுத்த
துக்கொண்டு எதிரிட்டு வாராநின்றது ; இதற்குத் தப்பிப்பிழைக்க
உங்களாலாகாது—என்கிறார்

யானைக்கு மதநீர் பெருகுமே ; இந்த ஸ்ரீராமாநுஜ கஜராஜ
னுக்கு எது மதநீர் என்ன ; முதலடியிற் கூறுகின்றார். திருவாய்
மொழின் அதுபவதாலுண்டான ஆந்தரஸமே இந்த கஜராஜ
னுக்கு மதநீர்ப் பெருக்கூப். இகனால், எம்பெருமானார் எப்போ
தும் திருவாய்மொழியை அதுபவித்துக் களிப்புறுவர் என்ற
தாகிறது

இந்த கஜராஜன் எந்தத் தடியை எடுத்துக்கொண்டு வருகிற
தென்ன ; மூன்றாமடியிற் கூறுகின்றார் ;—யதார்த்த வாதியான
வேதத்தைக்கொண்டே தூர்வாதிகளைப் புடைக்குமவராதலால்
வேதமே தடியாகச் சொல்லப்பட்டது.

உங்கள் வாழ்வு அற்றதே என்றது—இனி நீங்கள் நாலுபேர்க
ளைச் சேர்த்துக்கொண்டு மதப் பாவசனம் பண்ணமுடியா தென்றபடி.

வாழ்வற்றது தோல்லைவாதியர்க்கு * என்றும்மறையவர்தம்
தாழ்வற்றது தவம் தாரணிபெற்றது * தத்துவநூல்
கூழற்றது குற்றமெல்லாம்பதித்த குணத்தினர்க்கந்
நாழற்றது * நம்மிராமாநுசன் தந்தஞானத்திலே

(கூடு)

நம் இராமா நுசன் { ஸ்வாமி
எம்பெருமானார்

தந்த ஞானத்தில் { அருளின
ஞானத்தினால்,

தொல்லை வாதி யர்க்கு { நெடுநாளாக இருந்த
தூர்வாதிகளுக்கு

வாழ்வு அற்றது { வாழ்ச்சி அற்றுப்
போயிற்று ;

மறையவர் தம் தாழ்வு { வைதிகர்களுடைய
குறை

என்றும் அற்றது { இனி ஒருநாளும்
இல்லாதபடி யாயிற்று.

தாரணி பூமண்டலமானது

தவம் பெற்றது { பாக்கியம் பெற்றது ;

தத்துவம் தூல் { தத்துவபரமான
சாஸ்திரங்கள்

கூழ் அற்றது { ஸந்தேஹமற
நிச்சயமான
பொருளைத்
தெரிவிப்பவை
யாயின.

குற்றம் எல்லாம் பதித்த குணத் தினர்க்கு { பல்வகைக் குற்றங்க
ளும் நிறைந்த
ஸ்வபாவத்தை
யுடைய
ஜனங்களுக்கு

அ நாழ் அற்றது { அந்தக் குற்றங்கள்
தீர்ந்தன.

* * * :—எம்பெருமானார் இவ்வுலகில் அவதரித்து உபதேசாதி முகத்தாலே உண்டாக்கின தத்துவஞானத்தால் பளித்த அம்சங்கள் எவை யென்றால் ; தூர்வாதிகளுடைய வாழ்வு மாண்டது ; வைதிகர்களுக்கு இருந்த ஸங்கடங்கள் அற்றுப்போயின ; பூமண்டலம் மஹாபாக்யம் பெற்றது ; தத்வ சாஸ்த்ரங்களில் எவ்விதமான ஸந்தேஹமும் உண்டாகாதபடி நிச்சயஞானமே உண்டாயிற்று ; பாவிளரின் பாவங்களெல்லாம் தொலைந்துபோயின ; ஆகிய இவை எம்பெருமானாரளித்த தத்துவஞானத்தின் பயனாகத் தேறினவை—என்றாயிற்று.

தொல்லைவாதி யர் = வைதிகர்கள் தாம் அநாதியாகவுள்ளவர் ; தூர்வாதிகளும் அநாதியாகவுண்டோவெனில் ; பயிருள்ளபோதே தொடங்கிக் களையுமுண்டாவதுபோல, பாஹ்யர் குத்ருஷ்டிகள் என்கிற வாதிகளும் பழையராகவே யுண்டென்க.

தாரணி என்ற வடசொல் தாரணியென நீட்டல் விகாரம் பெற்றது. கூழ்—ஸந்தேஹம். நாழ்—குற்றம். (சுரு)

ஞானம்கனிந்த நலங்கொண்டு * நாடோறும் நைபவர்க்கு
வானங்கோடுப்பது மாதவன் * வல்லினையேன்மனத்தில்
ஈனங்கடிந்த விராமாநுசன் தன்னையெய்தினர்க்கு அத்
தானங்கோடுப்பது * தந்தகவேன்னும் சரண்கோடுத்தே. (சுசு)

மாதவன் திருமால்
வானம் { மோகூம்
கொடுப்பது { அளிப்பது
(எப்படிப்பட்டவர்களுக்குக் கென்றால்)

ஞானம் { ஞானம்
கனிந்த நலம் { பக்திபுரமாகப்
கொண்டு நாள் { பரிபக்வமாகி
தொழும் { அந்த பக்தியினால்
நைபவர்க்கு { நித்தியம்
உருகுநிறவர்
களுக்கேயாம் ;

வல் { மஹாபாபியான
வினையேன் { எனது
மனத்தில் { ஹ்ருதயத்தி
ஈனம் கடிந்த { விருந்த
இராமாநுசன் { கல்மஷங்களைப்
போக்கடித்த
எம்பெருமானார்

தன்னை { தம்மைப் பற்றினவர்
எய்தினர்க்கு { களுக்கு

அத் தானம் { அந்த மோகூ
கொடுப்பது { ஸ்தானத்தை
அளிப்பது

(எவ்விதமாக வென்றால்)

தன் தகவு { தம்முடைய
என்னும் { க்ருபையாகிற
சரண் { ஸாதனத்தை
கொடுத்து { (அவர்களுக்குக்
கைம்முதலாகக்)
தவய { கொடுத்து. [தமது
க்ருபையாலே.]

* * *—அடியார்களுக்கு மோகூமளிக்கிற அதிகாரம் எம் பெருமானுக்குமுண்டு, எம்பெருமானார்க்குமுண்டு. எம்பெருமான் அளிப்பது மிகவும் சரமப்படுத்தியே ; எம்பெருமானார் அளிப்பது கேவலம் தம்முடைய திருவருளாலே என்கிறார் இதில்.

ஞானமானது நன்றாகக் கனிந்து அது பக்தி, பரபக்தி, பரம பக்தி என்னும்படியான அவஸ்தைகளையடைந்து, அதனால் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் சுஷணகால மிருப்பதும் அஸஹ்யமாய் ஆழ்வார் களைப்போல “ஒரு பகலாயிரமுழியாலோ” என்று துடிப்பவர் களுக்குத்தான் எம்பெருமான் முக்தியளிப்பது ; எம்பெருமா னாரோ வென்னில் * க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யராகையாலே அடி யார்களிடத்தில் எவ்விதமான க்லேசத்தையும் எதிர்பாராமல் தமது திருவருளைக்கொண்டே அவர்களைக்கரையேற்றுவார் என்றதாயிற்று.

இப்பாட்டை விநோதமாக உபந்யஸிக்கலாம் ; அதாவது,— மோகூமென்கிற ஒரு சரக்கு எம்பெருமானாகிற கடையிலும் எம்பெருமானாகிற கடையிலும் கிடைக்கக்கூடியது. உலகில் கடைகளுக்கு மூன்றுவிதமான அஸளகரியங்கள் இருக்கக்கூடும். அவையாவன—சரக்கின் விலையை அபாரமாகச் சொல்லுதல் ஒன்று ; அந்த விலையில் சிறிது குறைக்கும்படி நாம் கேட்க இட

மில்லாதபடி கருர் விலை என்று கட்டளைப்படுத்துவது ஒன்று ; அதிக விலையும் கருர் விலையுமாயிருந்தாலும் இருக்கட்டும் ; தற் காலம் கடனாகக் கொடுத்தால் நாலுநாள்பொறுத்து விலை கொடுத்து விடுவோமென்றால் அகற்கும் இசையாமல் ‘ இன்றைக்கு ரோக்கம் நாளைக்குக் கடன் ’ என்பது ஒன்று. ஆக இப்படிப்பட்ட மூவகையான அஸௌகரியங்கள் அமைந்த கடையை ஒப்பன் எம்பெருமான் ; ஏனெனில் மோகூதமாகிற சரக்குக்கு விலையை அபாரமாக விதித்துவைத்தான் ; ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் நையவேண்டுமென்கையாலே இந்த விலையை எல்லாரும் செலுத்த முடியாதாகையால் விலை அதிகம். இதில் சிறிது குறைத்துக் கொள்வோமென்றால் இசைக்கிறனில்லை ; நாடொறும் நைபவர்க்கே வானங் கொடுப்பேனென்கிறான் ; இப்படிப்பட்ட நிலைமை இவ்விருள் தாருமானாலத்தில் உண்டாவது அருமை, முன்னடி எங்களை மோகூததிற்கு அனுப்பிவிடு ; அவ்விடத்திற்போய் இந்த விலையைச் செலுத்திவிடுகிறோமென்று கடன் வேண்டினால், ‘ இந்தக் கடையில் கடன்கட்டில்லை ; இங்கேயிருந்து ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் நைபவர்களைத்தான் மோகூதத்துக்கு அனுப்புவேன் ’ என்கிறான். ஆகையாலே மூன்று வகை அஸௌகரியங்கள் நிறைந்த கடையாம் எம்பெருமான். எம்பெருமானாகிற கடையில் எவ்வகையான அஸௌகரியமும் இல்லை ; மோகூதமென்றும் சரக்குக்கு அவர் விலை விதிப்பதில்லையாகையால், அதிக விலை யென்றாவது கருர்விலை யென்றாவது கைவிலை யென்றாவது சொல்லக்கூடிய கஷ்டங்களுக்குப் பரஸுத்தியே இல்லை ; ஆகையாலே, மோகூதம் விரும்புகின்றவர்களை ! நீங்கள் எம்பெருமானைப்பணிந்து வருந்தாமல் எம்பெருமானாரைப் பணிந்து ஸுகப்படுங்கள்—என்று இப்பாட்டால் உபதேசித்தாராயிற்று.

வல்லினையேன் மனத்திலீனங்கடிந்த என்பதற்கு—மாதவனை அடிபணிந்து வருந்துகையாகிற ஈனத்தை எனக்குத் தவிர்த்த எம்பெருமானார் என்று உரைக்கவுமாம். (சுசு)

சரணமடைந்த தருமனுக்கா * பண்ணோற்றுவரை
மரணமடைவித்தமாயவன் * தன்னை வணங்கவைத்த
கரணமவையுமக்கன்றென் றிராமாநுச னுயிர்கட்கு
அரணங்கமைத்திலனேல்* அரணர்மற்றிவ் வாருயர்க்கே. (சுஎ)

சரணம் { தன்னைச்
அடைந்த { சரணம் பற்றின
தருமனுக்கு { தர்ம
ஆ { புத்ரருக்காக
பண்டு { முற்காலத்திலே
நூற்றுவரை { துரியோதனன்
முதலிய
நூறுபேர்களை

மரணம் { சாகும்படிசெய்த
அடைவித்த { எம்பெருமான்
மாயவன்

தன்னை { தன்னை வழிபடுவ
வணங்க { தற்காகவே ஏற்
வைத்த { படுத்திவைத்த
கரணம் { இந்நிரியங்களாம்
இவை { இவை ;

உமக்கு { உங்களுக்கு உரிமைப்
அன்று { பட்டவையல்ல ;
என்று { இவ்வாறாக
உபதேசித்து
இராமாநுசன் எம்பெருமானார்
உயிர்க்கு ஆத்மாக்களுக்கு
அரண் { ரகசியைக்
அமைத்திலன் { கற்பித்திலா கில்
ஏல்

இ ஆர் { இந்த அருமையான
உயிர்க்கு { ஆத்மாக்களுக்கு
மற்று அரண் { வேறு ரகசுராவார்
ஆர் { ஆர்? (ஆருமில்லை.)

* * *—தன்னைச் சரணமடைந்த தர்மபுத்திரர்க்காகப் பட்டாப் பாடுகள் பட்டு துரியோதனாதிகளான நூற்றுவரைப் பாரதப் பேராரில் முடித்தருளின எம்பெருமான் செவி வாய் கண் மூக்கு முதலிய இந்நிரியங்களையும் அவற்றுக்கு இருப்பிடமான உடலையும் உங்களுக்குத் தந்தருளினது, தன்னைவழிபட்டு உஜ்ஜீவிப்பதற்காகவேயன்றி உங்கள் மனம்போனபடி விஷயாந்தரங்களை அதுபவிப்பதற்காகவல்ல என்கிற இவ்வர்த்தத்தை எம்பெருமானார் திருவவதரித்து எல்லார்க்கும் உபதேசிக்கவே நாமெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கலாயிற்று ; அவர் இப்படி உபதேசித்திராவிட்டால் நமக்கு என்ன கதி ! வேறுயார் நம்மைத் திருத்தவல்லவர் ?—என்றாராயிற்று.

தருமனுக்கா என்று தர்மபுத்திரரைமாத்திரஞ் சொன்னது பஞ்சபாண்டவர்கட்கும் பாஞ்சாலிக்கும் உபலக்ஷண மென்க. தன்னை வணங்கவைத்த கரணமிவை என்றவிடத்து “ஜிஹுவே ! கீர்த்தய கேசவம் முரரிபு” என்ற முகுந்தமாலை ச்லோகத்தை யோஜித்துக் கொள்வது. பெரியதிருமொழியில் நீணாகஞ்சுற்றி என்கிற திருமொழியையும் கூட்டிக்கொள்வது. கரணம்—வடசொல் ; இந்நிரியம். (சுஎ)

ஆரெனக்கின்று நிகர்சொல்லில் * மாயனன்றைவர்தேய்வத்
தேரின்னில்செப்பிய கீதையின்செம்மை * பொருள்தேரியப்
பாரின்னில்சொன்ன விராமாநுசனைப் பணியும்நல்லோர்
சீரின்னில்சென்றுபணிந்தது * என்னுவியும் சிந்தையுமே. (கூஅ)

மாயன்	{ ஆச்சர்ய சேஷ்டிதம் களை யுடைய எம்பெருமான்	பாரின்னில்	இப்பூமியிலே
அன்று	முற்காலத்தில்	சொன்ன	{ (கீதா பாஷ்ய முகத்தாலே) அருளிச்செய்த
ஐவா	{ பஞ்சபாண்டவர்க ளுடைய	இராமாநுசனை	எம்பெருமானாரை
தெய்வம்	{ தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தேரின்னில்	பணியும்	ஆச்சர்யத்திருக்கிற
தேரின்னில்	{ தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தேரின்னில் (இருந்துகொண்டு)	நல்லோர்	{ விலகாண புருஷர்களுடைய
செப்பிய	அருளிச்செய்த	சீரின்னில்	{ கல்யாண குணங்களிலே
கீதையின்	{ பகவத் கீதையினுடைய	என் ஆவியும்	{ எனது ஆத்மாவும் சிந்தையும்
செம்மை	{ ஸ்வராஸமான பொருள்	சென்று	{ சென்று பணிந்தது
தேரிய	{ (அனைவரும் எளிதாகத்) தெரிந்து கொள்ளும்படி	சொல்லில்	சொல்லுமளவில்
		இன்று	இக்காலத்தில்
		எனக்கு	{ எனக்கு ஆர் ஆர் நிகர்
			{ ஒப்பாவார்?.

* * *—எம்பெருமான் அன்றொருகால் பார்த்தஸாரதியா
பிருந்துகொண்டு அவனுக்கு உபதேசித்த கீதையின் பொருளை
ஸ்பஷ்டமாக அனைவரும் தெரிந்துகொள்ளும்படி ஸ்ரீ கீதாபாஷ்ய
மருளிச்செய்த எம்பெருமானாரை யாவர் ஆச்சர்யத்திருக்கிறார்
களோ, அந்த மஹான்களுடைய திருக்குணங்களிலேயே என்னு
டைய ஸகல இந்திரியங்களும் அவகாஹித்துவிட்டன; எம்பெரு
மானைப் பணிவதற்கே இசையாத இவ்வுலகில் தத்தாஸதாஸர்க
ளைப் பணியும்படியான பரிபாகம்பெற்ற எனக்காரும் நிகரில்லை
என்றாராயிற்று.

மாயன்=ஸ்ர்வேச்வரனான தான் அர்ஜுநனுக்குத் தேர்ப்
பாகனாய்த் தாமுநின்ற ஆச்சரியன். தெய்வத்தேர்=அர்ஜுநனு

டைய தேர் பெரியதிருவடியின் அம்சமாதல் அறிக. செம்மைப்
பொருள் = ருஜுவான அர்த்தம். (சுஅ)

சிந்தையினோடு கரணங்களாயாவும் சிதைந்து * முன்னாள்
அந்தமுற்றழுந்ததுகண்டு * அவையென்றனக் கன்றருளால்
தந்தவரங்கனும் தன்சரணத்திலன் தானதுதந்து *
எந்தையிராமாநுசன் வந்தேத்தனனின்றென்னையே. (சுசு)

முன் நான் { ஸ்ருஷ்டிக்கு
முற்காலத்தில்

சிந்தையி
னோடு { சிந்தையும் இந்திரி
கரணங்கள் { யங்களுமெல்லாம்
யாவும் { அழிந்து
சிதைந்து {

அந்தம் உற்று { உபஸம்ஹாரத்தை
ஆழ்ந்து { யடைந்து
கண்டு { அசேதநப்ராயமா
யிருப்பதைப்
பார்த்து

என் தனக்கு { (அப்படி அசேதந
ப்ராயராய்க்
கிடந்தவர்களில்
ஒருவனான)
எனக்கு

அவை { அந்த கரண
களேபரங்களை

அன்று அக்காலத்தில்

அருளால் தந்த { க்ருபையாலே
அரங்கனும் { உண்டாக்கின
எம்பெருமானும்

தன் சரண
தந்திலன் { தனதுதிருவடிகளைக்
காட்டிக்
கொடுத்து
உஜ்ஜீவிப்பிக்க
வில்லை.

(அக்குறை நீங்க)

எந்தை { ஸ்வாமி
இராமாநுசன் { எம்பெருமானார்

தான் வந்து தாமாகவே வந்து

அது தந்து { அந்தத்திருவடி
களைத் தந்தருளி

இன்று { இன்று என்னை
என்னை { ஸம்ஸாரத்தில்
எடுத்தனன் { நின்றும்
உத்தரிப்பித்தார்.

* * *—பிரளயகாலத்தில் ஸகல ஆத்துமாக்களும் இற
கொழிந்த பக்ஷிபோலே கரணகளேபரங்களை இழந்து வருந்தும்
நிலைமையிலே எம்பெருமான் பரமகாருணிகளுக்கிக் கரணகளேபரங்
களைக் கொடுத்தருள்கின்றான் என்கிற நூற்கொள்கையின்படி—
அடியேனும் கரணகளேபரஞ்ஞயனாய் வருந்திக்கிடந்த காலத்துத்
திருவுள்ளமிரங்கி அவற்றைக்கொடுத்து உதவின எம்பெருமான்
இவ்வுலகில் என்னை ஒரு மதுஷ்யனாக ஸ்ருஷ்டித்து விட்டானே
யொழியத் தனது திருவடிகளை எனக்குக் காட்டிக் கொடுத்து உஜ்

ஜீவிக்கச் செய்யவில்லை; அக்குறைதீர எம்பெருமானார் என்னை உஜ்ஜீவிப்பித்தார் என்கிறார்.

அந்தம்—வடசொல்; நாசம். (சுகு)

என்னையும் பார்த்தேன்னியல்வையும்பார்த்து* எண்ணில்பல்குணத்த உன்னையும்பார்க்கில் அருள்செய்வதேநலம் * அன்றியென்பால் பின்னையும்பார்க்கில் நலமுளதேயுன் பெருங்கருணை தன்னையென்பார்ப்பர் * இராமாநுசா உன்னைச் சார்ந்தவரே. (எ0)

இராமாநுசா	எம்பெருமானாரே !	அருள் செய்வதே நலம்	{ (இப்போது போல எப்போதும்) அருள் செய்திருப்பதே நல்லது ;
என்னையும் பார்த்து	{ (ஒரு குணமு மில்லாமல் குற்றமே நிறைந்திருக்கிற) என்னையும் நோக்கி	அன்றி	இதுவொழிய
என் இயல்வையும் பார்த்து	{ (இனிமேலும் எவ்விதநன்மையும் ஸம்பாதித்துக் கொள்ள முடியாம லிருக்கிற) என்னுடைய தன்மையையும் நோக்கி	பின்னையும் பார்க்கில்	{ மேலும் ஆராயுமளவில்
என் இயல்வையும் பார்த்து	{ (இனிமேலும் எவ்விதநன்மையும் ஸம்பாதித்துக் கொள்ள முடியாம லிருக்கிற) என்னுடைய தன்மையையும் நோக்கி	என்பால் நலம் உளதே	{ என்னிடத்தில் ஏதாவது நன்மை யுண்டோ ? (சிறிதும் இல்லை)
என் இல்பல் குணத்த உன்னையும் பார்க்கில்	{ எண்ணிறந்த பல திருக்குணங்களை யுடைய தேவரீரையும் நோக்குமளவில்	(நன்மையொன்று மில்லாவிடில் நாம் அருள் செய்யலாகாதென்று திருவுள்ளம் பற்றினால்)	
		உன்னை சார்ந்தவர்	{ தேவரீரை ஆசரயித்தவர்கள்
		உன் பெரு கருணை தன்னை என் பார்ப்பர்	{ தேவரீருடைய கிருபையைப் பற்றி என்ன கினைப்பார்கள் ? (இளப்பமாக கிணையார்களோ.)

* * *—ஸ்வாமிந் !, அடியேனுடைய நிலைமை எப்படிப்பட்ட தென்றால், ஸம்ஸாரஸம்பந்திகளான விஷயாந்தரங்களையே நச்சி உழல்பவன் நான் ; தேவரீருடைய நிலைமை எப்படிப்பட்டதென்றால் அடியவர்களுடைய குற்றங்களையும் நற்றமாகக் கொண்டு அங்கீகரிப்பவர் தேவரீர். ஆகவிப்படி இருவருடைய நிலைமையையும்

நோக்குமளவில், தேவரீருடைய நிர்ஹேதுக க்ருபைக்கு அடியேனைப் பாத்திரமாக்குவதே தகுதி. இப்போது என்மீது நிர்ஹேதுக க்ருபைபண்ணி அங்கீகரித்திருப்பது போலவே இனிமேலும் ஒரு நாளும் கைவிடாமல் காத்தருளவேணும். ‘உன்னைநான் கைப்பற்றியிருப்பதற்கு உன்னிடத்தில் என்னநன்மை இருக்கிறது?’ என்று தேவரீர் விமர்சிசுக்கக் கூடாது; என்னிடத்தில் ஒரு நன்மையும் கிடையாது. அப்படி நன்மையைக்கண்டே ரக்சிக்க வேணுமென்று நிர்ப்பந்தம் வைத்துக்கொண்டால் தேவரீருடைய திருக்குணங்களுக்கு உபயோகமேயில்லாமற் போய்விடும். “இவ்வளவுதானா எம் பெருமானுடைய குணங்கள்” என்று தேவரீருடைய அடியவர்கள் குறைவாகநினைக்க நேர்ந்துவிடும். ஆகையாலே என்பக்கல் எவ்விதமான நன்மையையும் எதிர்பாராமல் தேவரீருடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையையே பற்றாசாகக் கொண்டு இதுவரையிலும்போல் என்றைக்கும் காத்தருளவேணு மென்றாயிற்று. ... (எ0)

சார்ந்ததென்சிந்தை யுன்தாளிணைக்கீழ் * அன்புதான்மிகவும்
கூர்ந்ததத் தாமரைத்தாள்களுக்கு * உன் தன் குணங்களுக்கே
தீர்ந்ததென்செய்கை முன்செய்வினை நீ செய்வினையதனால்
பேர்ந்தது * வண்மை யிராமாநுசா ! எம்பெருந்தகையே. (எக)

வண்மை { ஓளதார்ய முடையரும்
எம் எமக்கு ஸ்வாமியும்
பெரு தகை { பெருந்தன்மை யுடையருமான
இராமாநுசா எம்பெருமானாரே !
என் சிந்தை எனது நெஞ்சு
உன் தான் இணை { தேவரீருடைய உபய பாதங்களின் கீழ்
கீழ் அமர்ந்து
சார்ந்தது விட்டது ;
அன்புதான் பக்தியும்
அத் தாமரை { அந்தத் திருவடித் தாமரைகள்
தாள்களுக்கு விஷயத்திலேயே

மிகவும் { மிகவும்
கூர்ந்தது { அதிகரித்தது.
என் செய்கை எனது செயலும்
உன் தன் குணங் { தேவரீருடைய திருக் குணங்
களுக்கே { களுக்கே அற்றுத் தீர்ந்தது ;
தீர்ந்தது
முன் செய் வினை { முன்னேசெய்த பாவங்களெல்லாம்
நீ செய் வினை { தேவரீர் செய்தருளின (கடாஷமாகிற) காரியத்தாலே தொலைந்து போயின.

“ஸ்வாமி, துஷ்டமதஸ்தர்களை யெல்லாம் தொலைத்து வேத மார்க்கத்தைப் பிரதிஷ்டாபநஞ் செய்தருளினார்” என்று இந்த வைபவத்திலே யீடுபட்டு நெஞ்சு கனிந்திருக்கின்ற மஹான்க ளோடே என்ணையும் ஒருவனாக எண்ணலாம்படி ஒரு பொருளாக்கி வைத்தார் எம்பெருமானார்; இப்படியும் ஒரு ஓளதார்ய முண்டோ? என்று உருகுகின்றார்.

நிறைபுகழோருடனே வைத்தனன்—அஸத்துக்களோடே பழ கிக்கிடந்த என்னை ஸத்துக்களோடே கூட்டிவைத்தார் என்னவு மாம். (எஉ)

வண்மையினாலும் தன்மாதகவாலும் * மதிபுரையும்
தண்மையினாலு மித்தாரணியோர்கட்கு * தான்சரணய்
உண்மைநன்ஞான முரைத்தவிராமா ளுசனையுன்னும்
திண்மையல்லாவெனக்கில்லை * மற்றோர்நிலை தேர்ந்திடிலே.

தன்	தம்முடைய	உண்மை	யதார்த்தமாய்
வண்மையி	ஒளதார்ய	நல் ஞானம்	விலகாணமான
னாலும்	குணத்தாலும்	உரைத்த	ஞானத்தை
மா தகவாலும்	பரமக்ருபையாலும்	இராமா	உபதேசிக்கிற எம்
மதி புரையும்	சந்திரனையொத்த	நுசனை	பெருமானாரை
தண்மையி	திருவுள்ளக்	உன்னும்	சிந்திப்பதாகிற
னாலும்	குளிர்ச்சியாலும்	திண்மை	அத்யவஸாய
இ தாரணி	இப் பூமியிலுள்ளவர்	அல்லால்	மொன்று தவிர
யோர்கட்கு	கருக்கு	தேர்ந்திடில்	அறபுமுனவில்
தான் சரண்	தாமே ரக்ஷராய்க்	எனக்கு மதி	அடியேனுக்கு
ஆய்	கொண்டு	ஒர் நிலை	வேறொரு
		இல்லை	அதிகமானாய்
			127

* * *—தம்முடைய அத்யவஸாயத்தின் உறைபினை உரைக்கிறார் இதில். எம்பெருமானாரை இடைவிடாது சிந்திப்பதே நன்று என்று கொண்டிருக்கையாகிற அத்யவஸாயந் தவிர வேறு எந்த அத்யவஸாயமும் எனக்கில்லை யென்கிறார். மற்றபேர்களைவிட்டு எம் பெருமானாரையே சிந்திப்பதற்கு யாது காரணமென்னில்;—பொரு ளின் சீர்மைபாராமல் உபதேசிப்பதற்கு உறுப்பான ஒளதார்ய குணத்தாலும், பிறருடைய தூர்க்கதியைக்கண்டு பொறுக்கமாட்

டாத பரம க்ருபையாலும், குளிர்ந்த திருவுள்ள முடைமையாலும். ஒருவருடைய அபேகையில்லாமல் தாமாகவே ரக்ஷகராகிய தார்த்தமான விலக்ஷண ஞானத்தை உபதேசிப்பவர் அவ்வெம் பெருமானாரொருவரேயன்றே; ஆகையால் அவர் தம்மையே சிந்திப்ப தென்கிற உறுதி எனக்கு உண்டாயிற்று. (எங்)

தேரார்மறையின் திறமென்று * மாயவன் தீயவரைக் கூராழிகொண்டு குறைப்பது * கொண்டலனையவண்மை ஏரார் குணத்தேம் பிராமாநுசனவ்வேழில்மறையில் சேராதவரைச்சிதைப்பது * அப்போதோரு சிந்தைசெய்தே.

மறையின் திறம் தேரார் என்று { (இப்பாவிகள்) வேதஞ் சொல்லுகிற வழியை நிரூபிக்கிற தில்லை யென்று

தீயவரை பாவிகளை மாயவன் எம்பெருமான் குறைப்பது தண்டிப்பது கூர் ஆழி } கூர்மையான தனது கொண்டு } திருவாழியாலே;

கொண்டல் அனைய வண்மை { மேகம்போன்ற ஒளதார்யகுண முடையவரும்

வர் ஆர் குணத்து { (மற்றும் பல) நல்லகுணங்க ளுடையவரு மான

எம் இராமாநுசன் { ஸ்வாமி எம்பெருமானார்

அ எழில் மறையில் சேராதவரை சிதைப்பது { அந்த சிறந்த வேதத்தில் அந்வயியாதவர் களை பங்கப் படுத்துவது (எப்படி யென்றால்)

அப்போது ஒரு சிந்தை செய்து { அப்போ தப்போது ஒவ்வொரு யுக்தியைக் கொண்டாம்.

* * *—எம்பெருமான் தனது ஆஜ்ஞாருபமான வேதங்களின் கட்டளைப்படி நடவாத கொடியவர்களைத் தனது திருவாழியைக் கொண்டு தவம்ஸம்பண்ணினிடுவன்; எம்பெருமானாரோவென்னில் அவ்வளவு ஆயாஸம் எடுத்துக்கொள்வதில்லை; வேதங்களை அடியோடு ஒப்புக்கொள்ளாத பாஹ்யர்களையும், வேதங்களைப் பிரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டு அவற்றில் அபார்த்தங்களைப் பண்ணுகிற குத்ருஷ்டிகளையும் வாதப்போரில் அப்போதப்போது திருவுள்ளத்தில் ஸ்புரிக்கின்ற நல்லயுக்திகளைக்கொண்டு கண்டித்து விடுவர்.

இதனால், துஷ்டர்களை நிரவிக்கும்வகையில் எம்பெருமானு
ருடைய சாதுரியம் ஒப்பற்றதென்று சொல்லிற்றாயிற்று. (எசு)

செய்த்தலைச்சங்கம் செழுமுத்தமீனும் * திருவரங்கர்
கைத்தலத்தாழியும் சங்கமுமேந்தி * நங்கண்முகப்பே
மொய்த்தலைத்துணை விடேனென்றிருக்கிலும் நின்புகழே
மொய்த்தலைக்கும்வந்து * இராமாநுசாவென்னை முற்றுகின்றே.

செய் தலை	வயல்களில்	மொய்த்து	வந்து நெருங்கி
சங்கம்	சங்குகளானவை	அலைத்து	புத்தியைக் கெடுத்து
செழு முத்தம்	அழகிய முத்துக்களை	உன்னை	‘உன்னை
ஈனும் திரு அரங்கர்	உண்டாக்கு	விடேன்	விடமாட்டேன்’
	மிடமான	என்று	என்று
	திருவரங்கமா	இருக்கிலும்	இருந்தாலும்,
	நகரில்	இராமாநுசா	எம்பெருமானாரே!
	எழுந்தருளி	நின்புகழே	{ தேவரீருடைய
	யிருக்கும்		திவ்யகுணங்களே
	பெருமான்		
கை தலத்து	தமதுதிருக்கையிலே	என்னை வந்து	
ஆழியும் சங்கமும் வந்தி	திருவாழி	முற்றும்	என் பக்கல் வந்து
	திருச்சங்குகளைத்	மொய்த்து	சூழ்ந்துகொண்டு
	தரித்துக்	நின்று	
	கொண்டு		
கம் கண்	நமது	அலைக்கும்	ஆகர்வுக்கின்றன.
முகப்பே	கண்ணெதிரில்		

* * *—எம்பெருமான் தனது விலகாதுமான அழகைக்
காட்டிக் கொண்டு வந்து என் கண்ணெதிரே நின்றாலும், என்னை
விடாதே வலியப்பற்றினாலும் அவனது அழகில் நான் மோஹிக்கப்
பெறுவதில்லை; தேவரீருடைய திருக்குணங்களே என்னை ஈடுபடுத்து
கின்றன; பகவத் குணங்களுக்கு நான் ஈடுபடுவதில்லை யென்கிறார்.

“செய்த்தலைச்சங்கம் செழுமுத்தமீனும்” என்கிற விசேஷ
ணம்—திருவரங்கர் என்பதன் பகுதியாகிய திருவரங்கத்தில் அந்வ
யிக்கும். திருவரங்கம் எப்படிப்பட்டதென்றால், முத்துக்களை
யுதிர்க்கும் சங்குகள் நிறைந்த வயல்குழந்தது என்றவாறு. ஈனுதல்-
பிரஸவித்தல்.

எம்பெருமானாரிடத்தில் * தேவமுற்றறியாத பத்திப்பெருங்
காதல் தமக்கு உள்ளமை இப்பாட்டில் சொல்லப்பட்ட தென்க.

நின்றவண் கீர்த்தியும் நீள்புனலும் * நிறைவேங்கடப்போற்
குன்றமும் வைகுந்தநாடும் குலவிய பாற்கடலும் *
உன்றனக் கெத்தனை யின்பந்தரு முன்னிணைமலர்த்தாள்
என்றனக்குமது * இராமாநுசா இவை யிந்தருளே. (எசு)

இராமாநுசா	எம்பெருமானாரே!,	எத்தனை	{ எவ்வளவு
நின்ற வண்	{ நிலைநின்ற பெரும்	இன்பம் தரும்	{ ஆநந்தத்தை
கீர்த்தியும்	{ புகழும் அதிகமான		{ விளைக்குமோ
நீள் புனலும்	{ நீர்ப்பெருக்கும்		
நிறை	{ நிறைந்துள்ள	உன் இணை	{ தேவரீருடைய
வேங்கடம்	{ திருவேங்கட மென்	மலர் தாள்	{ உபய பாதார
பொன்	{ னும் அழகிய		{ விந்தங்கள்
குன்றமும்	{ திருமலையும்	என்	{ எனக்கும் அவ்வளவு
வைகுந்தம்	{ ஸ்ரீவைகுண்டமாகிய	தனக்கும் அது	{ ஆநந்தத்தை
நாடும்	{ திருநாடும்		{ யுண்டாக்கும் ;
குலவிய பால்	{ கொண்டாடத்தக்க	இவை	{ இப்படிப்பட்ட
கடலும்	{ திருப்பாற்கடலும்		{ திருவடிகளை
உன் தனக்கு	தேவரீருக்கு	சுந்தருள்	{ அடியேனுக்குத்
			{ தந்தருளவேணும்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் அமுதனார் விளக்கிய பரமபத்தியை
அறிந்த எம்பெருமானார் மிகவும் உகந்தருளி ‘இவர்க்கு நாம்
எதைச் செய்வோம்’ என்றிருப்பதாகக் கண்ட அமுதனார், ஸ்வா
மிந்! அடியேனுக்கு தேவரீர் வேறொன்றும் செய்தருளவேண்டா ;
அடியேனுக்கு ஸர்வஸ்வமாகிய இந்தத் திருவடித்தாமரைகளைத்
தந்தருளவேண்டுமெத்தனை யென்கிறார்.

“நின்றவண் கீர்த்தியும் நீள்புனலும்நிறை” என்னுமளவும்
திருவேங்கடத்துக்கு விசேஷணம். பாவங்களைப் போக்கவல்ல
தென்று நிலைநின்ற புகழ்பெற்றதும் * தெழிஞ்சாலருவிகளை யுடை
யதுமான திருமலையென்ன, பரமபதமென்ன, திருப்பாற்கட
லென்ன, ஆகிய இந்த ஸ்தலங்களெல்லாம் ஸ்வாமிந்! தேவரீருக்கு
எப்படிப்பட்ட ஆநந்தத்தை விளைக்குமோ அப்படிப்பட்ட ஆநந்
தத்தை அடியேனுக்கு தேவரீருடைய திருவடிகள் விளைக்கும்.

“தெழிசூரலருவித் திருவேங்கடத்து எழில்கொள் சோதி என்னை தந்தை தந்தைக்கு—ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழு விலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று நம்மாழ்வார் பாரித் தாற்போலத் திருமலையப்பனுக்குக் கைங்கரியம் பண்ணவேணு மென்று அடியேன் விரும்பவில்லை; நம்மாழ்வாருகந்த விஷய மென்று தேவரீர் உகந்திருக்கலாம். “மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கு என் மனமேக மெண்ணு மிராப்பகலின்றியே” என்று ஆழ்வார் விரும்பின திருநாட்டிலும் அடியேனுக்கு விருப்பமில்லை. அதை யும் ஆழ்வாருகந்த திருநாடென்று தேவரீர் உகந்திருக்கலாம். “பொங்கிய பாற்கடல் பள்ளிகொள்வாளைப் புணர்வதோரரசையி னால், என்கொங்கை கிளர்ந்து குமைத்துக் குதுகலித்து ஆவியை ஆகுலஞ்செய்யு மங்குயிலே!” என்று ஆண்டாள் விரும்பினாற் போலத் திருப்பாற்கடல் நாதனோடு அணையவேணுமென்கிற விருப் பமும் அடியேனுக்கில்லை; அதனையும் நம் தங்கை உகந்த விஷய மென்று தேவரீர் உகந்திருக்கலாம்; உண்மையில் அடியேன் உகந்த விஷயம் எது வென்றால் “எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்” எனப்பொன்றேயாம். ஆனபின்பு அடியேனுக்கு இத்திருவடி களையே சேமவைப்பாகத் தந்தருளவேணுமென்று பிரார்த்தித்தா ராயிற்று. (எசு)

ஈந்தனனீயாதவின்னருள் * எண்ணில்மறைக்குறும்பைப் பாய்ந்தனன்மறைப்பல்பொருளால் * இப்படியினத்தும் ஏய்ந்தனன் கீர்த்தியின லென்வினைகளை வேர்பறியக் காய்ந்தனன் * வண்மை யிராமாருசிற்கென் கருத்தினியே?.

ஈயாத	{ (இதற்கு முன்பு ஒருவர்க்கும்) அருளாத	அ மறை பல் பொருளால் பாய்ந்தனன்	{ அந்த வேதங்களின் அர்த்தங்களையே கொண்டு கண்டித் தவரும்,
இன் அருள்	{ விலகாண்மான க்ருபையை	கீர்த்தியினால்	தமது கீர்த்தியாலே
ஈந்தனன்	{ அடியேனுக்குச் செய்தருளின வரும்,	இ படி அனைத்தும் ஏய்ந்தனன்	{ இப்படியென்றும் வியாபித்தவரும்
எண் இல் மறை குறும்பை	{ எண்ணிறந்த வேத விரோதிமதங்களை	என்வினைகளை	எனது கருமங்களை

வேர் பறிய காய்ந்தனன்	{ வேரோடே அறும் படி போக்கின வரும்	இராமாநுசற்கு எம்பெருமானார்க்கு	{ இன்னமும் (செய் யத் தக்கதாகத்) திருவுள்ளத்தில் ஏதேனு முண்டோ ?.
வண்மை	{ ஒளதார்யமே வடிவுகொண்ட வருமான	இனி என் கருத்து	

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் தாம் அபேக்ஷித்தபடியே திருவருளேத் தந்தருளப்பெற்று, க்ருதக்ருத்யராய், அவர் செய்தருளின உபகாரங்களை அநுஸந்தித்து, இவையெல்லாம் செய்தபின்பு இன்னமும் செய்தருள்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றியிருப்பது எதுவோ? என்கிறார்.

எம்பெருமானார் என்னுடையபாவங்களையெல்லாம் வேரோடே பறித்தெறிந்து தம்முடைய பரமகிருபைக்கு என்னைப் பாத்திரமாக்கி யருளினார். இவ்வகையாலே எனக்குமாதிரம் உபகாரம் செய்தாரல்லர்; வேதங்களுக்குப் புறமத்தவர்கள் சொல்லும் அபார்த்தங்களை உண்மைப் பொருள்களாலே கண்டித்து எல்லாரையும் உஜ்ஜீவிப்பித்தாரென்கிற புகழ் உலகமெங்கும் பரவப் பெற்றார். ஆனபின்பு இனிமேல் அவர் செய்யத்தக்கது ஒன்று மில்லை. இல்லையாயினும் அவர் திருவுள்ளத்தை நோக்குமிடத்து, மேன்மேலும் ஏதோ நன்மைகளைச் செய்து போரப் பாரித்திருப்பதாகவே காண்கிறது; இன்னும் என்னசெய்யப்போகிறாரோ தெரிய வில்லையென்கிறார்.

மறைக்குறும்பாவது—வேதத்திற்கு மாறாகச்சொல்லும் தப்புப் பொருள்கள். ஈந்தனன், பாய்ந்தனன், ஏய்ந்தனன், காய்ந்தனன் என்பவற்றை வினைமுற்றாகவே கொண்டு உரைத்தலுமாம். (எள)

கருத்தில்புகுந்துள்ளீர்கள்ளங்கழற்றி * கருதரிய
வருத்தத்தினால் மிகவஞ்சித்து * நீயிந்தமண்ணகத்தே
திருத்தித்திருமகள் கேள்வனுக்காக்கியபின் என்னெஞ்சில்
பொருத்தப்படாது * எம்மிராமாநுசு! மற்றோர் பொய்ப்பொருளே.

எம் இராமாநுசு	{ எம்பெருமானாரே!,	கருத அரிய வருத்தத்தி னால் மிக வஞ்சித்து	{ நெஞ்சால் நினைக்க முடியாத பரிசுரமங்கள் பட்டு என்னை நன்றாக ஏமாத்தி
நீ	தேவரீர்		

கருத்தில் புகுந்து	{ (எனது) நெஞ்சிலே வந்து புகுந்து	திரு மகள் கேள்வனுக்கு ஆக்கிய பின்	{ திருமாலுக்கு ஆளும் படி பண்ணினபின்பு
உள்ளில் கள்ளம் கழற்றி	{ உள்ளேயிருந்த ஆத்மாபஹார தோஷத்தைப் போக்கி	மற்று ஓர் பொய் பொருள்	{ (இதற்கு மாறான) வேறு எந்த தப்புவிஷயமும்
திருத்தி	சிகழ்த்து	என் நெஞ்சில்	என் மனத்தில்
இந்த மண் அகத்தே	{ இந்த லோகத்திலே	பொருத்தப் படாது	{ பொருந்த மாட்டாது.

* * *—எம்பெருமானார் தம்மைத் திருத்துகைக்காகப் பட்ட பாடுகளை எடுத்துச்சொல்லி, இப்படி என்னைத் திருத்தி தேவரீருக்கு உத்தேச்யமான விஷயத்திலே ஆட்படுத்தினபின்பு இனி வேறு எந்த விஷயமும் என்னெஞ்சுக்கு இசையமாட்டாதென்கிறார்.

ஸ்வாமிந்!, ‘நாம் தூர இருந்தால் இவனைத் திருத்தமுடியாது’ என்றும், ‘இவனுக்குத் தெரியும்படியாக அருகிலிருந்தால் இவன் விலக்குவான்’ என்றும் கருதி எனக்குத்தெரியாமல் என்மனத்துள் புகுந்து மறைந்துகொண்டு அஹங்காரம் மமகாரம் முதலிய மனக்குற்றங்களை யடங்கலும் அகற்றி இவ்வகையாலே மெதுவாகத் திருத்தி, தேவரீருக்கு உகப்பான பகவத்விஷயத்திலே ஆட்படுத்தியருளிற்று. இப்படி திருத்தின நான் இனி ஸ்வரூபவிருத்தங்களை விஷயங்களை நெஞ்சிலும் நினைவேன் என்றாராயிற்று. (எஅ)

பொய்யைச்சுரக்கும் பொருளைத்தூர்த்து * இந்தப் பூதலத்தே
மேய்யைப்புரக்குமிராமாநுசன்நிற்க * வேறுநம்மை
உய்யக்கொள்ள வல்லதேய்வமிங்கியாதென் றுலர்ந்துஅவமை
ஐயப்படா நிற்பார் * வையத்துள்ளோர் நல்லறிவிழந்தே. (எஊ)

இந்த பூதலத்தே	{ இப்பூமியிலே	பொய்யை சுரக்கும் பொருளை தூர்த்து	{ பொய்யான விஷயத்தையே மேன்மேலும் வெளிப்படுத்து கிற (புறமத் தவர்களின்) அர்த்தங்களைக் கண்டித்து
------------------	---------------	---	---

மெய்யை { ஸத்யத்தை
புரக்கும் { ரகழிக்கிற
இராமாநுசன் எம்பெருமானார்
நிற்க { எழுந்தருளி
யிருக்கும்போது
(இவரைக் கணிசியாமல்)
வைத்து { இப்பூமியிலுள்ளவர்
உள்ளோர் { கள்
நம்மை உய்யக் { நம்மை
கொள்ள { உஜ்ஜீவிக்கச்
வல்ல { செய்யக்கூடிய
வேறு { வேறு ஏதாவது
தெய்வம் { தேவதை
இங்கு யாது { இவ்வுலகில்
என்று { உண்டோ? }
என்று { என்று
(விசாரித்துக்
கொண்டு)

உலர்ந்து { மன வருத்தத்தாலே
உடம்பு உலர்ந்து
(எம்பெருமானார்
திருவடிகளே
சரணம்
என்றிருக்கை
யாகிற) நல்ல
ஞானம்பெருமல்
அவமே வீணாக
ஐயம் படா { ஸம்சயப்படா
நிற்பர் { நின்றார்கள்.
ஐயோ!.

* * *—உலகத்தில் மனிசர் பலவகைப்படுவர்: சாஸ்தரமில்லை, தெய்வமில்லை, பரலோகமில்லை என்று நாஸ்திகராய்த் திரிவார்பலர்; எல்லாம் உண்டு; புண்யபாபங்களுக்கு நாம் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேணும்; நல்ல வழியில் நின்று உஜ்ஜீவிக்கும் வகை தேடவேணும் என்று கொண்டு ஆஸ்திகராயிருப்பார் சிலர்; முதற் சொன்ன நாஸ்திகர்களைப்பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை. ஆஸ்திகராயிருப்பவர்கள் எப்படியாவது உஜ்ஜீவித்துப் போகவேணுமென்கிற ருசியுடையரா யிருந்துவைத்து எம்பெருமானாருடைய திவ்யப்ரபாவங்களைக் கண்டு வைத்தும் இவர் திருவடிகளில் ஆசிரயித்து எளிதில் உஜ்ஜீவித்துப் போகாதே ‘எந்த தெய்வத்தினிடத்தில் ஆசிரயித்தால் நாம் உஜ்ஜீவித்துப்போகலாம்?’ என்று விசிகித்கை பண்ணிக் கொண்டு வீண்காலம் கழிக்கிறார்களே! அந்தோ! இஃது என்ன அவிவேகம்!! என இரங்கினாராயிற்று.

பொய்யைச் சுரக்கும் பொருளென்றது—பொய் தவிர வேறில்லாத அர்த்தம் என்றபடி. “ஸர்வம் அஸத்யம்” என்கிறவர்களாகையாலே அஸத்யமயம். மெய்யைப் புரக்கு மிராமாநுசன்=

“யதார்த்தம் ஸர்வவிஜ்ஞாநம்” என்று ஸ்தாபித்தருளினவர்.
புரத்தல்—காப்பாற்றுவதல். (எக)

நல்லார்பரவு மிராமாநுசன் * திருநாமம் நம்ப
வல்லார்திறத்தை மறவாதவர்கள் யவர் * அவர்க்கே
எல்லாவிடத்திலு மென்றுமெப் போதிலுமெத்தொழும்பும் *
சொல்லால்மனத்தால் கருமத்தினால் செய்வன் சோர்வின்றியே.

நல்லார் பரவும் இராமாநுசன்	{ ஸத்துக்களாலே கொண்டாடப்படு கிற எம்பெரு மானுடைய	எல்லா இடத்திலும்	{ ஸகல தேசங்களிலும்
திரு நாமம்	திருநாமத்தை	என்றும்	{ ஸகல அவஸ்தை களிலும்
நம்ப வல்லார் திறத்தை	{ (தங்களுக்குத் தஞ்ச மாக) நம்பியிருக்க வல்லவர்க ளுடைய படிக்கை	எப்போதிலும்	ஸகல காலங்களிலும்
மறவாதவர்கள் எவர்	{ மறவாமல் எப்போ தும் சிந்திப்ப வர்கள் யாரோ,	எத் தொழும்பும்	{ ஸகலவித கைக்கரி யங்களையும்
அவர்க்கே	{ அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த பக்தர்களுக்கே	சொல்லால் மனத்தால் கருமத்தினால்	{ மனமொழி மெய்க னென்னும் தீரிகா ணங்களாலும்
		சோர்வு இன்றி செய்வன்	{ பிரியாதே யிருந்து செய்வேன்.

* * *—தம்முடைய நிலைநின்ற நிஷ்டையைப் பேசுகிறார்
இதில். ஸத்துக்களனைவரும் கொண்டாடும்படியான எம்பெருமானு
ருடைய திருநாமங்களையே தங்களுக்குத் தஞ்சமாக நம்பியிருக்கிற
மஹான்களையே எப்போதும் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீராமா
நுஜ பக்தபக்தர்களுக்கே அடியேன் * ஒழிவில் காலமெல்லாம் உட
னாய் மன்னி வழவிலா வடிமைகள் செய்யக்கடவே நென்ற
ராயிற்று. தொழும்பு=அடிமை. ... (அ௦)

சோர்வின்றியுன்றன் துணையடிகீழ் * தொண்பேட்டவர்பால்
சார்வின்றியின்ற வெனக்கு * அரங்கன்செய்ய தாளினைகள்
பேர்வின்றியின்று பெறுத்து மிராமாநுச வினியுன்
சீரோன்றிய கருணைக்கு * இல்லையாறு தெரிவுறிலே. (அக)

உன் தன் } தேவரீருடைய
துணை } உபயபாதங்
அடி கீழ் } கனின்சீழே

சோர்வு } சோராமல்
இன்றி } அடிமைப்
தொண்டு } பட்டவர்கள்
பட்டவர் பால் } விஷயத்தில்

சார்வு இன்றி { பொருத்தமில்லாம
நின்றனனக்கு { விருந்த எனக்கு

இன்று இன்றைத்தினத்தில்

அரங்கன் { பெரிய பெருமா
செய்ய தான் { ஞடைய சிவந்த
இணைகள் { திருவடியிணைகளை

பேர்வு இன்றி { ஒருகாலும் விட்டு
பெறுத்தும் { நீங்காதபடி சிரோ
இராமாநுசா { பூஷணமாகத்
தந்தருளின எம்
பெருமானாரே !

இனி இப்படியான பின்பு

தெரிவுறில் ஆராயுமளவில்

உன் தேவரீருடைய

சீர் ஒன்றிய { சிறந்த
கருணைக்கு { திருவருளுக்கு

மாறு இல்லை ஒப்பு இல்லை.

* * *—ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தபக்தர்களுக்கே ஆட்செய்வே
னென்று கீழ்ப்பாட்டில் கூறின் அமுதனார், இப்படிப்பட்ட உறுதி
எனக்கு இன்று உண்டாயிற்றேயொழிய இதற்கு முன்பு உண்
டாகாமலே யிருந்தது ; அப்படியிருந்தவென்னை தேவரீர் திவ்ய
க்ருபையாலே திருத்தி தேவரீருகந்த விஷயத்திற்கு ஆட்படுத்
திற்றே ! இஃது என்ன ஒப்பற்ற திருவருள் ! என்று ஆச்சரியப்
படுகிறார்.

ஸ்வாமிர் ! தேவரீருக்கு அடிமைப்பட்ட பெரியோர்கட்கு ஒரு
நொடிப் பொழுதும் ஆளாகாமல் ஸம்ஸாரத்திலே கைகழிந்துபோன
என்னை தேவரீர் நிர்ஹேதுக கிருபையாலே அழகிய மணவாள
னுடைய திருவடிகளுக்கு ஆளாக்கி வைத்தது ; இப்படிப்பட்ட
தேவரீருடைய திருவருளுக்கு ஒப்பு இல்லை என்றாராயிற்று. (அக)

தேரிவுற்றஞானம் செறியப்பெறுது * வெந் தீவினையால்
உருவற்றஞானத் துழல்கின்ற வென்னை * ஒருபொழுதில்
பொருவற்ற கேள்வியனுக்கி நின்றனென்ன புண்ணியனோ
தேரிவுற்றகீர்த்தி * இராமாநுசுனென்னும் சீர்முகிலே. (அஉ)

தெரிவு உற்ற } தெளிவான
ஞானம் } ஞானத்தைச்
செறிய } சேரப்பெறாமல்
பெறுது }

வெம் தீ } மிகவுங் கொடிதான
வினையால் { கருமத்தாலே

உரு அற்ற ஞானத்து உழல்கின்ற என்னை	{ உபயோகமற்ற ஞானத்தை யுடையனாய் (ஒன றிலும் நிலையில்லா மல்) திரிகிற என்னை	தெரிவு உற்ற கீர்த்தி { பாவலித்தமானபுகழை யுடையவரும் கீர் முகில் { (ஒனதார்யத்தில்) என்னும் சிறந்த மேகமெனைத் தக்கவருமான
ஒரு டொழுதில்	ஒரு கூண்காலத்தில்	இராமாநுசன எம்பெருமானார்
பொருவு அற்ற கேள் வியன ஆககி நின்றன	{ ஒப்பற்ற பஹுச் ருத்தாக ஆககி யருளினவரும்	{ எனன தராமிகரோ ? [ஒப்பற்ற தர் மிஷ்ட ரொன்ற படி.]

* * *—இது நல்லது, இது தீயது என்று பகுத்தறியமாட்டாமல் மஹாபாபத்தினால் விபரீத ஞானத்தைக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்தில் நின்றவிடத்தில் நில்லாமல் ஓயவின்றித் திரிந்துகொண்டிருந்த எனக்கு ஒரு கூணத்திலே எம்பெருமானார் அரிய பெரிய அர்த்த விசேஷங்களை உபதேசித்தருளி 'பஹுச்சுருதன்' என்னும்படியாக என்னை ஆக்கிவிட்டார்; இப்படி இரும்பைப் பொன்னுக்கு கிற மஹாதுபாவர் வேறு யாரேனுமுண்டோ? என்கிறார்.

பொருவற்ற கேள்வியுக்கி நின்றான் = அமுதனரைப்போலே விஷயங்கள் கேட்டவர் இவ்வுலகில யாருமில்லை யென்னும்படி செய தருளினார்; பஹுச்சுருத னென்றால் பல பெரியோர்களிடத்தில் பலவாறாகப் பல விஷயங்களைப் பலகால் கேட்டுணர்ந்தவனென்று பொருள் பொருவு—ஒப்பு. (அஉ)

சீர்கொண்டு பேரறம்செய்து * நல்வீடு செறிதுமென்னும்
பார்கொண்ட மேன்மையர் கூட்டனல்லேன் * உன்பதயுகமாம்
ஏர்கொண்ட வீட்டை யெளிதினிலெய்துவ னுன்னுடைய
கார்கொண்ட வண்மை * இராமாநுசா! இது கண்டுகொள்ளே.

இராமாநுசா எம்பெருமானாரே!,	{ நல் வீடு செறிதும் என்னும் { பரம புருஷார்த்தமான மோகூத்தை அடைந்திடுவோம் என்றிருக்கிற
{ சீர் கொண்டு { சமம் தமம் முதலிய குணங்களை யுடையராய் பேர் அறம் { சிறந்த தருமமாகிய சராணகதி செய்து { யோகத்தை யநுஷ்டித்து	

பார் கொண்ட	{	ப்ரவீத்தமான ப்ர	எளிதினில்	{	ஸுலபமாக
மேன்மையர்	{	பாவத்தையுடைய	எய்துவன்	{	அடைந்திடுவேன்;
கூட்டன்	{	ப்ரபந்நர்களுடைய		{	(ஒளதார்யத்தில்)
அல்லேன்	{	கோஷ்டியில்	கார் கொண்ட	{	மேகத்தை
	{	நான் சேர்ந்தவ		{	வென்றிருக்கிற
	{	னல்லேன்;	உன்னுடைய	{	தேவீருடைய
உன் பதயுகம்	{	தேவீருடைய	வண்மை இது	{	ஒளதார்யம்
ஆம்	{	உபய		{	இப்படிப்பட்டது;
	{	பாதங்களாகிற	கண்டுகொள்	{	தேவீரே
ஏர் கொண்ட	{	பரம விலக்ஷணமான		{	இதனைக் கண்டு
வீட்டை	{	மோகூத்தை		{	கொள்ளலாம்.

[அடியேன் சொல்லவேணுமோ?]

* * *—சரமச்சிலோகத்திலே கண்ணபிரான் நியமித்தபடியே நாம் சரணாகதியை அறுஷ்டித்து விட்டோமாகையால் நமக்கு மோகூதம் கைபுகுந்துவிட்டதேயாமென்று அறுதியிட்டிருக்கும் மஹான்களில் அடியேன் சேர்ந்தவனல்லேன்; அப்படி அடியேன் ஒன்றும் அறுஷ்டிக்கவில்லை. தேவீருடைய திருவடிகளாகிற மோகூத்தை அடைந்திடத் தடையில்லை யென்கிற மனவுறுதியே அடியேனுக்குள்ளது என்றராயிற்று.

“ப்ரபத்தி: பரமோ தர்ம:” என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே பேரறம் என்றார். வீடு என்று கைவல்யத்துக்கும் வாசக முண்டாகையாலே பரமபதமென்கிற வாசினோற்ற நல்லீடு என்றார். பதயுகம்—வட சொல்; யுகம் என்றால் இரண்டு. இது கண்டுகொள்=ஒளதார்யத்தின் சீர்மை உதாரர்களுக்குத் தெரியாது; யாசகனுக்கே தெரியுமாதலால் அடியேன் உணர்த்த தேவீர் உணர்க—என்கிறராகவுமாம். (அங்)

கண்டுகொண்டே நெம்மிராமா நுசன்றன்னைக் காண்டலுமே *

தொண்டுகொண்டே நவன் தொண்டர்பொற்றாளில்*என் தொல்லை [வேந்நோய்]

வின்கொண்டேனவன் சீர்வேள்ளவாரியை வாய்மதே தின்று

உண்டுகொண்டேன்*இன்னமுற்றனவோதி வுலப்பில்லையே. (அச)

எம் இராமா	{	ஸ்வாமி எம்பெருமா	இன்று கண்டு	{	இன்று (உள்ளபடி)
நுசன் தன்னை	{	ஞரை	கொண்டேன்	{	தெரிந்து
					கொண்டேன்;

காண்டலுமே { இப்படி தெரிந்து
கொண்ட
வளவிலே

அவன் தொண்டர் { அவரது பக்தர்க
ஞடைய அழகிய
பொன் தாளில் திருவடிகளில்

தொண்டு கொண்டேன் { அழகைப்பட்டேன்;
(அதனால்)

என் தொல்லை { எனது பழைய
வெம் நோய் { கொடுவிலைகளை

விண்டு கொண்டேன் { நீக்கிக்கொண்டேன்,

அவன் சீர் { அவருடைய
வெள்ளம் { கல்யாணகுண
வாரியை { ப்ரவாஹமாகிற
கடலை

வாய் மடுத்து { வாயார
உண்டு { அநுபவிக்கப்
கொண்டேன் { பெற்றேன் ;

இன்னம் { இப்படியாக
உற்றன { இன்னமும்
நான் பெற்ற
நன்மைகளை

ஒதில் { சொல்லத்
தொடங்கினால்

உலப்பு இல்லை { (அதுக்கு)
ஒரு முடிவு
கிடையாது.

* * *—இனிமேலும் எம்பெருமானார் திருவருளால் நான் பெறப்போகிற நன்மைகள் அளவற உண்டு ; எனினும், இன்றளவும் நான் பெற்ற பேறுகளுக்கு எல்லையுண்டோ வென்கிறார்.

எம்பெருமானாரை நம்போன்ற ஒரு மனிசராகவே ஸாமான்யர் நினைத்திருப்பராயினும் அடியேன் அப்படி நினைக்கவில்லை ; ‘இவர் மதுஷ்யரல்லர் ; உலகத்தை வாழ்விக்க ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் நின்றும் வந்தவதரித்த நித்யஸூரிகளிலே ஒருவராவர்’ என்று தெரிந்துகொண்டேன் ; [“ இராமாறுசுன்றன்னைக் கண்டு கொண்டேன் ” என்பதற்கு இது கருத்து.] அங்ஙனம் தெரிந்துகொண்டவுடனே அவரிடத்திலைவத்த பக்தி அவரடியார்களா ளவுஞ்சென்று அவருடைய பக்தர்களின் திருவடிகளில் கிஞ்சித்கரிக்கப் பெற்றேன் ; அதனால் என்னுடைய பாவங்களெல்லாம் தீரப்பெற்றேன். இப்படிப்பட்ட எனக்கு அவ்வெம்பெருமானருடைய திவ்ய குணாதுஸந்தானமே * உண்ணுஞ் சோறு பருகூர்தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாமாகப் பெற்றேன். இப்படியாக நான் பெற்ற நன்மைகளில் இவை சில ; எல்லாவற்றையும் பூர்த்தியாகச் சொல்லில் பெரிய பாரதமாம் என்றவாறு. உலப்பு—முடிவு. (அச)

ஒதியவேதத்தி னுட்பொருளாய் * அதனுச்சி மிக்க
சோதியைநாத னெனவழியா துழல்கின்ற தொண்டர் *
பேதைமைதீர்த்த விராமாநுசனைத் தொழும் பெரியோர்
பாதமல்லாலென்றன் னொருயிர்க்கு * யாதொன்றும் பற்றில்லையே.

ஒதிய வேதத்தின் உள் பொருள் ஆய்	{ அத்யயநம் பண்ணப்படுகிற வேதங்களின் உட்பொருளாயும்	உழல்கின்ற தொண்டர்	{ கண்ட விடங்களிலும் அடிமைசெய்து திரிகின்ற பாமரர்களுடைய
அதன் உச்சி மிக்க சோதியை	{ அந்த வேதங்களின் முடிவாகிய உப நிஷத்தாக்களிலே மிகவும் விளங்கு பவனாயுமுள்ள ஸ்ரீமந் நாராயணனை	பேதைமை தீர்த்த இராமாநுசனை தொழும் பெரியோர் பாதம் அல்லால்	அவிவேகத்தை போக்கடித்த எம்பெருமானாரை ஸேவிக்கின்ற மஹான்களுடைய திருவடிகள் தவிர
நாதன் என அறியாது	{ ஸர்வ சேஷியென்று தெரிந்து கொள்ளாமல்	என்தன் ஆர் உயிர்க்கு	{ எனது அருமையான ஆத்மாவுக்கு
		யாது ஒன்றும் பற்று இல்லை	{ வேறு ஏதேனும் புகலிடமில்லை.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “அவன் சீர் வெள்ளவாரியை வாய்
மடுத்த உண்டு கொண்டேன்” என்றும் “அவன் தொண்டர்
பொற்றாளில் தொண்டு கொண்டேன்” என்றும் சொன்ன இரண்டு
விஷயங்களுள் முதற்சொன்ன விஷயமே [அதாவது—ஸ்ரீராமா
நுஜ பக்தர்களுக்கு பக்தனாயிருப்பதே] எனக்குச் சிறந்த உத்தேசிய
மென்கருர் இதில்.

ஸகல வேதங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப் படுபவனும், கரும
காண்டங்களிற்போல் இந்திரன், அக்வி, வருணன் முதலிய சப்தங்
களையிட்டு அத்தேவதைகட்கு அந்தர்யாமியென்று (தலையைச்
சுற்றிப்) பிரதிபாதிக்கப் படுகையன்றியே வேதாந்தமான உபநி
ஷத்துக்களில் ஸாக்ஷாதாகவே பிரதிபாதிக்கப்படுபவனுமான ஸர்
வேசுவரனை சேஷியென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் தேவதாந்தரங்
களாகத் தொழுதும் நீசரான அரசர்சளைப் பணிந்தும் ஸம்ஸாரத்தில்
அழுந்திக்கிடக்கிற ஸம்ஸாரிகளுடைய அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கின

எம்பெருமானாரை அடிபணிந்த மஹாதுபாவர்கள் தாம் எனக்கு சரணயர் என்றராயிற்று.

வேதத்தின் நுண் பொருள் என்றும் பிரிக்கலாம். (அரு)

பற்று மனிசரைப்பற்றி * அப்பற்று விடாதவரே

உற்றரேன வழன்றோடி நையேனினி * ஒள்ளியநூல்

கற்றூர்பரவு மிராமாநுசனைக் கருது முள்ளம்

பெற்றூர்யவர் * அவரேம்மை நின்றானும் பெரியவரே. (அரு)

பற்று மனிசரை பற்றி { உபயோகமற்ற மநுஷ்யர்களைப் பற்றி

அப் பற்று விடாது { அந்தப் பற்றுதலை விடாமல்

அவரே உற்றார் என { அவர்களையே உறவினராகக் கொண்டு

உழன்று { அவர்கள் பின்னே அலைந்து

ஒடி { அவர்களிட்ட காரியங்களைச் செய்ய ஒடி

இனி நையேன் { இனிமேல் துவள மாட்டேன் ;

ஒள்ளிய நூல் கற்றார் { சிறந்த சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றவர்களாலே

பரவும் கொண்டாடப்படுகிற

இராமா நுசனை { எம்பெருமானாரை

கருதும் உள்ளம் பெற்றார் யவர் { அநுஸந்திக்கும்படி யானநெஞ்சை யுடையோர் யாவரோ,

அவர் அந்த மஹான்களே

எம்மை நம்மை

நின்று ஆளும் பெரியவர் { சாச்வதமாக அடிமை கொள்ளும் மஹாத்மாக்கள்.

* * *—நேற்றுவரையில் நான் உபயோகமற்ற சிறு மனிசரையெல்லாம் சரணம்பற்றி, அவர்களே நமக்கு ரக்ஷகர் என்றெண்ணி அவர்களது மனைக்கடைதோறும் கிடந்து உழன்றேன் ; இனி ஒருநாளும் அப்படி கெட்டுப்போகமாட்டேன் ; பல பல பண்டிதர்களாலே கொண்டாடப்படுகின்ற எம்பெருமானாரைச் சிந்திப்பவர்கள் யாவரோ அந்த ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களுக்கே அடியேன் ஆட்பட்டவனாக ஆய்விட்டபடியால் * பற்றாமனிசரை உற்றரேன உழன்றோடி நையேன் இனி.

பற்று மனிசர் = ஒரு ஆபத்தைப் போக்கவும் ஸம்பத்தைக் கொடுக்கவும் சக்தி போராதவர்கள் என்கை. “ அப்பற்று விடாதவரே ” என்றவிடத்து ‘விடாது அவரே’ என்று பிரிக்காமல்

விடாதவரே என்று ஒரு சொல்லாகவே கொண்டு உரைத்தலுமாம்; பற்று மனிசரை நான் பற்றவில்லை; பற்றுமனிசரைப் பற்றி அப் பற்றை விடாதவர்கள் சிலருண்டு, அவரை நான் உற்றாரெனப் பற்றினேன் என்றவாறு. இதனால், மூர்க்கரிலும் கடைகெட்ட மூர்க்கடியிருந்தே நென்றதாம்.

ஒள்ளிய நூல்—“சுடர்மிது சுருதி” என்றார் ஆழ்வாரும்.

பெரியவர் பேசிலும் பேதையர் பேசிலும் * தன்குணங்கட்கு உரியசொல்லென்று முடையவனென்றேன்று* உணர்வில் மிக்கோர் தெரியும்வண்கீர்த்தி யிராமாநுசன் மறை தேர்ந்துலகில் புரியுநன்ஞானம் * பொருந்தாதவரைப் பொரும் கலியே. (அஎ)

பெரியவர் பேசிலும்	{	ஞானசக்திகளால் நிறைந்த மஹான்கள் பேசினாலும்	{	உணர்வில் மிக்கோர் தொரியும்	{	சிமந்த ஞானிகள் அநுஸந்திக்கிற
பேதையர் பேசிலும்	{	ஒன்றுந் தெரியாதவர்கள் பேசினாலும்	{	வண்கீர்த்தி	{	திவ்யகீர்த்தியை முடையாரான
தன் குணங்கட்கு உரிய சொல் என்றும் உடையவன் என்று என்று	{	தனது திருக் குணங்களுக்கு ஏற்றசொற்களை எப்போதும் உடையவ ரென்று பலகாலஞ் சொல்லி	{	இராமாநுசன் மறை தேர்ந்து	{	எம்பெருமானார் வேதங்களை ஆராய்ந்து
	{		{	உலகில் புரியும்	{	இவ்வுலகத்தில் உபதேசித்தருளின
	{		{	நல் ஞானம் பொருந்தாத வரை	{	நல்ல ஞானத்தில் சேராதவர்களை
	{		{	கலி பொரும்	{	கலிபுருஷன் பீடிப்பன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறின அத்யவஸாயம் எனக்குக் கலியின் கொடுமையினால் ஒரு காலத்தில் மாறிவிடக் கூடுமென்று நினைக்கிறீர்களோ, அப்படி நினைக்கவேண்டா; இராமாநுசனடியார் திறத்தில் கலிபுருஷன் ஒரு கொடுமையும் செய்யமுடியாதவன்; மற்றவர்களைத்தான் கலிபுருஷன் கெடுப்பன். எனது அத்யவஸாயம் நெடுநாளாவும் நிலைநிற்கக் கூடியதே என்றாராயிற்று.

[பெரியவர் பேசிலும் இத்யாதி.] இதன் கருத்து யாதெனில் எம்பெருமானுருடைய திருக்குணங்களை மஹா ஞானிகள் தாம்

பேசி முடிக்கவல்லவர்கள், அற்புரானிகள் நம்மால் பேசமுடியா தென்று பின்வாங்கக் கூடியவர்கள்—என்பதில்லை; “தங்களன் பாரத் தமது சொல்வலத்தால் தலைத்தலைச்சிறந்து பூசிப்ப” என் றும் “பேசுவார் எவ்வளவுபேசுவர் அவ்வளவே வாசமலர்த்துழாய் மாலையான்—வடிவு” என்றும் சொன்னாற்போல, பெரியோர் சொன் னாலும் சிறியோர் சொன்னாலும் அவரவர்களுடைய யோக்கியதைக் குத் தக்கபடிசொல்லித் துதிக்கத்தகுந்தவர் எம்பெருமானார் என்று பெரியோர்கள் தெரிந்துகொண்டு, நாம் நமது சக்திக்குத் தக்கபடி ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவோமென்று துதிக்கின்றார்களென்கை. அப் படி துதிக்கப்படுகின்ற எம்பெருமானார் உபதேசித்த ஞானத்தை அநாதரித்து அவ்வுபதேசத்தின்படி நடவாதவர்களே கலிதோ ஷத்தினால் வருந்துவார்களென்றதாயிற்று. (அஎ)

கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக்குறையல் * கலைப்பெருமான்
ஒலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து * அதனால்
வலிமிக்கசீய மிராமாநுசன் மறைவாதியராம்
புலிமிக்கதென்று * இப்புவனத்தில் வந்தமை போற்றுவனே.

கலி மிக்க	நிலவளம் மிகுந்த	தன் உள்ளம்	{ தமது திருவுள்ளம்
செந்நெல்	{ செந்நெல்கழனிகளை	தடித்து	{ பூரித்து
கழனி	{ யுடைய	அதனால் வலி	{ அத்தால் மிடுக்கு
		மிக்க	{ அதிகரித்த
குறையல்	{ திருக்குறையலூரில்	சீயம்	சிங்கம்போன்ற
	{ அவதரித்த	இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்,
கலை	{ சாஸ்த்ர மென்னும்		{ வேதத்தில்
பெருமான்	{ படியான	மறை வாதியர்	{ ஆர்வாதங்கள்
	{ திவ்யப்ரபந்தங்	ஆம் புலி	{ பண்ணுகிற
	{ களையருளிச்	மிக்கது	{ குத்ருஷ்டிக
	{ செய்த	என்று இப்	{ ளாகிற புலிகள்
	{ பெருமைவாய்ந்த	புவனத்தில்	{ அதிகமாய்
	{ திருமங்கை	வந்தமை	{ விட்டன வென்று
	{ யாழ்வாருடைய		{ (அவற்றைத்
மிக்க ஒலி	{ அதிசயித்த		{ தண்டிப்பதற்காக)
பாடலை	{ இசையையுடைய		{ இவ்வுலகில்
	{ பெரிய		{ அவதரித்தபடியை
	{ திருமொழியை	போற்றுவன்	{ புகழ்ந்திடக்
உண்டு	அநுபவித்து		{ கடவேன்.

* * *—திருக்குறையலுவரில் திருவவதரித்துத் திருமொழி முதலான ஆறு திவ்யப் பிரபந்தங்களை அருளிச்செய்த திருமங்கை மன்னனுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை அநவரதம் அறுஸந்தித்துக் கொண்டு அதனாலே மனக்களிப்புற்ற எம்பெருமானார் இவ்வுலகத் தில் குத்ருஷ்டி மதங்களைக் கண்டிப்பதற்காக அவதரித்தார்; எப்படி அவதரித்தார்; குத்ருஷ்டிகளாகிற புலிகளைப் கபளீகரிக்க வந்த சிங்கமோ என்னும்படியாக அவதரித்தார். இப்படி அவ தரித்தபடியை நான் போற்றுவேன் என்றராயிற்று.

கலிமிக்க செந்நெற்கழனி = கலியாவது ஆரவாரம்; உழுவது நடுவது அறுப்பதாய்ச் செல்லுகிற கோலாஹலம். திருமங்கை யாழ்வாருடைய திருவவதாரஸ்தலம் திருக்குறையலுவரெனப்படும் “கலைப்பெருமான்” என்று சிறப்பித்துக் கூறியது அவருடைய நாவீறு விளங்குதற்கென்க. புவனம்—வடசொல். ... (அஅ)

போற்றும் சீலத்திராமாநுச * நின்புகழ் தெரிந்து
சாற்றுவனேல் அதுதாழ்வதுதீரில் * உன்சீர் தனக்கோர்
ஏற்றமென்றே கொண்டிருக்கிலுமென் மனமேத்தி யன்றி
ஆற்றகில்லாது * இதற்கென்னினைவா யென்றிட்ட டஞ்சுவனே

போற்ற அரு { புகழ்ந்து தலைக்கட்ட
சீலத்து { முடியாத
சீலகுணத்தை
யுடைய

இராமாநுச எம்பெருமானாரே;;

நின்புகழ் { தேவரீருடைய
திருக்குணங்களை

தெரிந்து { உணர்ந்து
சாற்றுவ { பேசுவேனாகில்
னேல்

அது { (நீசனாகியநான்)
பேசுகிறவது

தாழ்வு { (தேவரீருக்கு)
அவத்யமாம்;

அது தீரில் { அப்படி நான்
பேசுவது
தவிர்த்தால்

உன் சீர் { தேவரீருடைய
தனக்கு ஓர் { திருக்குணங்
ஏற்றம் { களுக்கு
மேன்மையாகும்

என்றே { என்று நான்
கொண்டு { தெரிந்து கொண்
இருக்கிலும் { டிருந்தாலும்
என் மனம் { எனது நெஞ்சானது

வத்தி அன்றி { (தேவரீருடைய
திருக்குணங்
களைப்)
புகழ்ந்தல்லது

ஆற்ற { தரித்திருக்க
கில்லாது { மாட்டது;

இதற்கு இவ்விஷயத்திலே

என் { தேவரீர் என்ன
நினைவாய் { நினைக்குமோ
என்றிட்டு { வென்று பயப்படு
அஞ்சுவன் { கின்றேன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “போற்றுவனே” என்றதும் எம் பெருமானைப் போற்றுதற்குரிய யோக்கதை நமக்கு உண்டோ? என்று ஆராய்ந்து பார்த்தார்; யோக்கதை சிறிதுமில்லை யென்றறிந்தார்; யோக்கதையில்லாத நாம் இந்த ஸாஹஸத்தில் கைவைப்பதானது அவரைப் பழிப்பதாகத் தலைக்கட்டுமென்றிப் புகழ்வதாக ஆகாது, ஆனபின்பு நாம் வாயைமூடிக்கொண்டிருப்பதே நன்று என்று கொண்டு வெறுமனிருக்கப்பார்த்தார்; நெஞ்சு கேட்கவில்லை; எம்பெருமானார் விஷயமாக எதையாவது சொல்லிக் கொண்டேயிருக்கவேண்டுமென்று நெஞ்சு பதறுகின்றபடியால் வாய் மூடியிருக்க முடியவில்லை; அந்தோ! என்செய்வேன்? போற்றவோ யோக்கதையில்லை; போற்றாமலிருக்கவோ மனமில்லை; போற்றியே தீரும்படி நேருகிறது. இவன் ஆற்றாமையாலே போற்றுகிறுனென்று தேவரீர் நினைக்குமோ? அன்றி அஹங்காரத்தாலே போற்றுகிறுனென்று நினைக்குமோ? எப்படிநினைக்குமோ? மிகவும் அஞ்சுகின்றேன் ஸ்வாமீ! என்றராயிற்று. (அக)

நினையார் பிறவியை நீக்கும்பிரானே * இந்நீணிலத்தே

எனையாள வந்த விராமாநுசனே * இருங்கலிகள்

புனையார்புனையும் பெரியவர் தாள்களில் பூந்தொடையல்

வனையார் * பிறப்பில் வருந்துவர்மாந்தர் மருள்சுரந்தே. (கூ)

பிறவியை	{	ஸம்ஸாரத்தை
நீக்கும்		யொழிக்கும்
பிரானே	{	உபகாரகராயும்
இநீன்		இப்பெரிய
கிலத்தே	{	பூமியிலே
எனே ஆள		என்னை அடிமை
வந்த	{	கொள்வதற்கே
		அவதரித்தவராயு
இராமா	{	முன்ன
		எம்பெருமானாரை
நுசனே	{	சிந்தியாதவர்களா
புனையார்		யும்,
இரு கலிகள்	{	(அவர்விஷயமாக)
		நல்ல பாடல்
புனையார்	{	களைப் பாடாத
		வர்களாயும்

புனையும்	{	(ஏதோபாக்கியத்
பெரியவர்		தாலே) பாடல்
தாள்களில்	{	களைப்பாடுகிற
மஹான்களின்		திருடிகளில்
பூ	{	புஷ்ப மாலைகளை
தொடையல்		ஸமர்ப்பியாதவர்
வனையார்	{	களாயுமுள்ள
மாந்தர்		மனிசர்கள்
மருள் சுரந்து	{	அஜ்ஞானம்
		அதிகமாகப்
பிறப்பில்	{	பெற்று
		வருந்துவர்
படுவர்கள்.	{	கிடந்து துன்பப்
		படுவர்கள்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், அஞ்சுவனே என்ற விவருடைய அச்சம் தீரும்படி குளிரக் கடாக்கித்தார் எம்பெருமானார்; அந்தக் கடாக்கை வைப்பவத்தாலே அச்சம் தீரப்பெற்றுத் தேறுதலைடந்து, மனோவாக்காயங்களில் ஏதேனுமொன்றால் எம்பெருமானார் விஷயத்தில் ஒரு நன்மைசெய்து வாழ்ந்துபோகலாமாயிருக்க, பாவிகள் அதுசெய்யாதே பாழாய்ப்போகிறார்களே! என அதுதபிக்கிறார் இதில்.

ஸம்ஸாரத்தில் பிறவியைப் போக்க வல்லவராய், விசேஷித்து அடியேனை ஆட்படுத்திக்கொள்ளாதற்காக இவ்வுலகில் அவதரித்தவரான எம்பெருமானாரை இந்தப் பாடும் ஸம்ஸாரிகள் நெஞ்சாலே நினைக்கவாவது நினைக்கலாம்; அல்லது வாய்வந்தபடி சில சொற்களைச் சொல்லித் துதிக்கவாவது துதிக்கலாம்; அதுவுமல்லாமல், அவரைத் துதிக்கின்ற மஹான்களின் திருவடிகளில் பூவிட்டு வணங்கவாவது வணங்கலாம். இப்படிப்பட்ட மனமொழி மெய்களின் காரியங்களில் ஒன்றையுஞ் செய்யாமல் ஸம்ஸாரத்தைப் பூண் கட்டிக்கொள்ளுகிறார்களே பாவிகள்!. புனைதல்—தொடுத்தல். வனைதல்—ஸமர்ப்பித்தல். (கூ0)

மருள் சுரந்தாகம வாதியர்கூறும் * அவப்பொருளாம்
இருள் சுரந்தெய்த வலகிருள்நீங்க * தன்னீண்டியசீர்
அருள் சுரந்தெல்லா வுயிர்கட்கும்நாத னரங்கனென்னும்
பொருள் சுரந்தான் * எம் மிராமாநுசன் மிக்கபுண்ணியனே. (கூக)

ஆகமம் வாதியர்	{	(சிவன் சொன்ன)	அவம்	{	நீசமான	
		சைவ			பொருள்	அர்த்தங்களாகிற
		ஆகமத்தைப்			ஆம் இருள்	இருள் மேலிட்டு
		பிரமாணமாகக்			சுரந்து	(அதனால்)
		கொண்டு			எய்த்த	கெட்டுப்போன
மருள் சுரந்து	{	வாதம்பண்ணுகிற	உலகு	{	உலகத்தவர்க	
		பாசுபதர்கள்			ளுடைய	
		அஜ்ஞானம்			இருள்	அஜ்ஞாநாந்த
		அதிகரிக்கப்			நீங்க	காரமானது
		பெற்று				ஃபாகும்படியாக
கூறும்	{	(சிவனுடைய	தன்	{	தம்முடைய	
		பரத்துவ			விலகணமான	
		விஷயமாகச்)			சுண்டிய சீர்	க்ருபையைப்
		சொல்லுகிற			அருள் சுரந்து	பெருக்கி

எல்லா	‘ எல்லாப்	சுரந்தான்	வெளியிட்டவான
உயிர்கட்கும்	பிராணிகளுக்கும்	எம்	ஸ்வாமி
நாதன்	ஸ்வாமி	இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்
அரங்கன்	ஸ்ரீரங்கநாதனே	மிக்க	சிறந்த புண்யாத்மா.
என்னும்	என்கிற	புண்ணியன்	
பொருள்	அர்த்தத்தை		

* * *—இந்த ஸம்ஸாரிகள் இப்படி விமுகராயிருக்கச் செய்ய
தேயும் இவர்களைத் தம்பேறாக உஜ்ஜீவிக்கச் செய்வதற்காக எம்
பெருமானார் முயன்றதைச் சிந்தித்து அவரைக் கொண்டாடுகிறார்.

ஆஸ்வரபரக்ருதிகளை மோஹிக்கச் செய்வதற்காக ருத்ரன்
சொன்ன சைவ ஆகமத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டு பாசுபதர்
கள் சொல்லுகிற அபார்த்தங்களைக் கேட்டு உலகத்தார் வழி
திகைத்து ஸம்ஸாரத்தில் உழலாநிற்க, அப்பொழுது எம்பெருமா
னார் அவதரித்து அந்த அபார்த்தங்களைக் கண்டித்துத் தமது திரு
வருளாலே ஸ்ரீரங்கநாதனே ஸர்வ ஸ்வாமியென்னும் தத்துவப்
பொருளை உபதேசித்தார்: ஓ ஜனங்களே! இந்த மஹா தர்மவீட்ட
ரையே நீங்களும் ஆசிரயித்து உஜ்ஜீவித்துப்போங்கள் என்றா
ராயிற்று.

மிக்க புண்ணியனான எம்மிராமாநுசன்.....பொருள் சுரந்
தான் என்றும், பொருள் சுரந்தவனான எம்மிராமாநுசன் மிக்க
புண்ணியன் என்றும் இரண்டுபடியும் யோஜிக்கலாம். (சூக)

புண்ணியநோன்பு புரிந்துமிலேன் * அடிபோற்றி செய்யும்
நுண்ணருங்கேள்வி நுவன்றுமிலேன் * சேம்மைநூற் புலவர்க்கு
எண்ணருங்கீர்த்தி யிராமாநுச இன்று நீபுகுந்தேன்
கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் * நின்றவிக்காரணம் கட்டுரையே.

செம்மை நூல்	நல்லசாஸ்த்ரங்களைக்	புண்ணியம்	புண்ணியமான ஒரு
புலவர்க்கு	கற்றுக்	நோன்பு	விரதத்தையும்
	கவிசொல்ல	புரிந்தும்	அடியேன்
	வல்லவர்களுக்கும்	இலேன்	அநுஷ்டிக்க
			வில்லை;
எண்ண அரு	அளவிட முடியாத	அடி போற்றி	தேவரீருடைய
கீர்த்தி	கீர்த்தியையுடைய	செய்யும்	திருவடிகளை
இராமாநுச	எம்பெருமானாரே!,		வாழ்த்துக்கைக்கு
			உறுப்பான

நான் அரு: { ஸ்ரீக்ஷமாய்
கேள்வி { அருமையான
சர்வணத்தை

நவன் றும் { (செய்யவேணு
இலேன் { மென்று
வாயாலே)
சொல்லவுமில்லை.

(இப்படியிருக்க;)

இன்று

என்

கண்ணுள்ளும்
நெஞ்சுள்ளும்

புகுந்த இன்ற
இக் காரணம்

கட்டுரை

இன்று

அடியேனது கண்ணி
னுள்ளேயும்
நெஞ்சி
னுள்ளேயும்

புகுந்த எழுந்தருளி
யிருப்பதற்குக்
காரணமருளிச்
செய்யவேணும்.

* * *—ஸ்வாமிர்! சிறந்த கவிகளாலும் தேவரீருடைய திவ்ய கீர்த்திகளா அளவிட்டு வருணிக்க முடியாதவை; ஆகவே, தேவரீருடைய மாஹாத்மியம் எல்லையற்றது. இப்படிப்பட்ட தேவரீர் பாவியேனுடைய நெஞ்சையும் கண்ணையும்விட்டு அகலாது எப்போதும் அடியேனை விஷயீகரித்திருப்பதற்கு யாதுகாரணமென்று அடியேன் எவ்வளவுசிந்தித்தும் காரணம் புலப்படவில்லை அடியேன் ஏதாவது நல்ல காரியத்தைச் செய்திருந்தேனாகில் அது காரணமாயிருக்கலா மென்று நினைத்துக்கொள்ளக்கூடும்; அப்படி ஒரு நற்கருமமும் செய்திலேன். தேவரீருடைய திருவடிகளைப் போற்றுவதற்குப்பாங்கான விஷயங்களைக் காதால் கேட்டது மில்லை; கேட்கவேணுமென்ற விருப்பமிருப்பதாக வாய் கொண்டும் ப்ரஸ்தாவம் செய்வதில்லை. இப்படிப்பட்ட என்னை இன்று தேவரீர் விஷயீகரித்தது என்னோ? என்கிறார். நிர்ஹேதுக கிருபையாலே விஷயீகரித்தருளிற்று என்றவாறு கட்டுரை=இது முழுச் சொல்லு; சொல் என்றபடி. (கூஉ)

கட்டப்போருளை மறைப்போருளென்று * கயவர் சொல்லும்
பெட்டைக்கேடுக்கும் பிரானல்லனே * என் பெருவினையைக்
கீட்டிக்கிழங்கோடு தன்னருளென்னு மொள்வா ளருகுவீ
வேட்டிக்களைந்த * இராமாநுச னென்னும் மெய்த்தவனே.

கிட்டி { அடியேன்பக்கல்
வந்து நெருங்கி
தன் அருள் { தம்முடைய கிருபை
என்னும் { யாகிற அழகிய
ஒன் வான் { வானை உறையில்
உருவி { நின்றங் கழற்றி
(அதனால்)

என் பெரு
வினையை
கிழங்கோடு
வேட்டி
களைந்த

இராமாநுசன் { எம்பெருமானு
என்னும் { ரென்கிற

எனது மஹா
பாபங்களை
வேரோடே
அறுத்தொழித்த

மெய் தவன் மாமுனிவர்
(எப்படிப்பட்டவரென்றால்)

கயவர்	{ துஷ்டர்களான குத்ருஷ்டிகள்
கட்டம்	{ தப்பான
பொருளை	{ அர்த்தங்களை
மறை	{ வேதங்களின்
பொருள்	{ அர்த்தமாகக்
என்று	{ கொண்டு சொல்
சொல்லும்	{ லுகிற பிரட்டிப்
பெட்டை	{ பேச்சுகளை

கெடுக்கும்	{ கண்டித்தொழித்த
பிரான்	{ மஹாநுபாவ
அல்லனே	{ ரன்றோ.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “இராமாநுச! இன்று நீ புகுந்து
என் கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் நின்றவிக்காரணங்கட்டுரையே”
என்றதற்கு அவர் ஒரு உத்தரமும் அருளிச்செய்யாதிருக்கவே,
நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே செய்தருளினாரென்று தாமே தெளிந்து
கொண்டு “என்னுடைய வலிய பாவங்களைத் தமது கருணையாலே
அறுத்தருளின எம்பெருமானார், ஒருவரும் அபேக்ஷியாமலிருக்கத்
தாமேவந்து குத்ருஷ்டிமதங்களைக் கண்டித்த மஹாநுபாவரன்றோ;
அவர் செய்யுமவையெல்லாம் நிர்ஹேதுகமாகவன்றோ இருப்ப
தென்கிறார்.

கட்டம்—கஷ்டம்; கட்டப்பொருளென்றது கஷ்டப்பட்டுச்
சொல்லும் பொருள் என்றபடி. மதாந்தரஸ்தர்கள் சொல்லும்
பொருள்கள் அஸ்வரஸமாகையால் க்ஷிப்தங்களாயிருக்குமென்க.
கயவர்—நீசர், துஷ்டர். பெட்டு=பிறரை வஞ்சிக்கச் சொல்லும்
பொய்ப்பேச்சு. மெய்த்தவன்=தவமாவது சரணாகதியோகம்.

தவந்தருஞ் செல்வம் தகவுந்தரும் * சரியாப்பிறவிப்
பவந்தருந் தீவினை பாற்றித்தரும் * பரந்தாமமென்னும்
திவந்தரும் தீதிலி ராமாநுசன்தன்னைச் சார்ந்தவர்கட்கு
உவந்தருந்தேன் * அவன்சீரன்றி யானென்று முள்மகிழ்ந்தே.

திது இல்	{ எவ்வகைக்
இராமாநுசன்	{ குற்றமும்
	{ அற்றவரான
	{ எம்பெருமானார்

தன்னை	{ தம்மைவந்து
சார்ந்தவர்	{ அடைந்தவர்
கட்கு	{ கருக்கு

தவம் தரும்	{ சரணுகதி நிஷ்டையைக் கொடுத்தருள்வர் ;	பாம் தாம்	{ பாம்பதமென்று சொல்லப்படுகிற என்னும் வானுலகத்தை திவம் தரும் அளிப்பர் ; (ஆனபின்பு)
செல்வம் தகவும் தரும்	{ பக்தியாகிற செல்வத் தையும் தமது அருளையும் கொடுத்தருள்வர் ;	யான்	அடியேன்
சரியா பிறவி பவம் தரும் தீவினை	{ நிவர்த்திக்கமுடியாத ஜநம் ஸம்ஸாரங் களை உண்டாக்கு கின்ற கொடு வினைகளை	அவன் சிர் அன்றி	{ அவ்வெம்பெருமானு ருடைய திருக் குணங்களைத் தவிர்த்து
பாற்றி தரும்	போக்கடித்தருள்வர் ,	ஒன்றும்	வேறொன்றையும்
		உள், மகிழ்ந்து உவந்து அருந்தேன்	{ மனக் காதலோடே விரும்பி அநுபவிக்க மாட்டேன்.

* * *—நான் இனி எம்பெருமானுருடைய திருக்குணங்களைத் தவிர்த்து வேறொன்றையும் அனுபவிக்க மாட்டேன். அவ்வெம்பெருமானுக்கு என்ன விசேஷமென்கிறீர்களோ? அவர் தம்மையாச் சரயித்த பக்தஜநங்களுக்கு ஆதியிலே சரணுகதி நிஷ்டையை உண்டாக்கி அதன்மேல் ஸ்வரூபாநுபமான பக்தியைப் பிறப்பித்து ஜநமரண ரூபமான ஸம்ஸாரத்துக்கு ஹேதுவான அநாதி பாபங்களை யெல்லாம் போக்கிக் கடைசியில் ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் தந்தருள்பவர், ஆகையாலே அவருடைய திவ்ய குணங்களை எனக்கு ஸர்வதா போக்கியம்.

இப்பாட்டில், தரும் என்னும் பதம் ஐந்து இடங்களில் வருகின்றது. இரண்டாமடியின் முதலிலுள்ள தரும் என்பது மாதிரிமதீவினைக்கு விசேஷணம்; மற்ற நான்கும் எம்பெருமானார் பக்கல் அந்வயிக்கும் வினைமுற்றுக்கள்.

“சலியாப்பிறவி, சரியாப்பிறவி” என்பன பாட பேதங்கள். பவம்—வடசொல். பரந்தாம்—வடசொல். திவம்—வடசொல் விகாரம்.

உண்ணின் றுயிர்களுக்கு குற்றனவேசெய்து * அவர்க்குயவே பண்ணும் பரனும் பரிவிலுடம்படி * பல்லுயிர்க்கும் விண்ணின் தலைநின்று வீடளிப்பானேம் மிராமாநுசன் மண்ணின் தலத்துதித்து * உய்மறைநாலும் வளர்த்தனனே.

உயிர்களுக்கு உன் நின்று	{ எல்லா ஆத்மர்க்கு களுக்கும் அந்தர் யாயியாயிருந்து கொண்டு	பல் உயிர்க்கும்	{ ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும்
உற்றனவே செய்து	{ ஹிதமான வற்றையே நடத்திக்கொண்டு	வீடு அளிப்பான்	{ மோக்ஷத்தை அருள்வதற்காக
அவர்க்கு	அவ்வாத்மாக்களுக்கு	எம் இராமாநுசன்	{ ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
உயவே பண்ணும் பரனும்	{ உஜ்ஜீவநத்தையே பண்ணிக்கொண் டிருக்கிற எம்பெருமானும்	விண்ணின் தலை வின்று	{ ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் நின்றும்
பரிவு இலன் ஆம் படி	{ (ஆத்மாக்களிடத்தில் எம்பெருமானா ரைப்போல்)ப்ரீதி யுடையவனல் லன் என்ன வேண்டும்படியாக	மண்ணின் தலத்து உதித்து	{ இப்பூதலத்திலே அவதரித்து
		உய் மறை நாலும்	{ எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீ வநஹேதுவான நான்கு வேதங்களையும்
		வளர்த்தனன்	{ குறைவின்றி வளரச் செய்தருளினார்.

* * *—ஸகல ஆத்மாக்களுடையவும் ஹ்ருதயத்திலே எப் போதும் இருந்துகொண்டு அவர்களை நல்வழியில் நடத்துகைக்கு உரிய செயல்களைச்செய்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கின்ற ஸர்வேச்வரன்படி யையும் இவ்வெம்பெருமானார்படியையும் பார்த்தால், இவ்விருவர் களுள் எம்பெருமானார்தாம் ஸம்ஸாரிகள் விஷயத்தில் அதிகமான அன்பு உடையவர்; எம்பெருமானுக்கு இவ்வளவு அன்பு இல்லை என்னும்படியாக இவர் எல்லார்க்கும் மோக்ஷமளிப்பதற்காகப் பரமபதத்தில் நின்றும் பூலோகத்திற்கு இறங்கி வந்து வேதமார்க் கத்தைப் பிரதிஷ்டாபநஞ் செய்தருளினர் என்றாராயிற்று. எம் பெருமான் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே நிக்ரஹத்துக்கும் அதுக்ரஹத் துக்கும் பொதுவாயிருப்பன்; எம்பெருமானார் அப்படியல்ல. அதுக்ரஹமே வடிவுகொண்டவ ரென்னலாம்படியாய் அனைவர்க் கும் முத்தியளிப்பவர் என்பது தேர்ந்த கருத்து.

இப்பாட்டின் ஈற்றடியை “மண்ணின்தலத்துதித்து மறை நாலும் வளர்த்தனனே” என்றே அத்யாபகர்கள் ஒதுவர்கள். “நேர்பதினாறே” என்ற கட்டளைக் கலித்துறையின் இலக்கணப் படி பதினாறெழுத்து ஒத்திருந்தாலும் தளைதட்டுகிறபடியாலும்,

ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகளுரையில் “ஸ்ரீவோஜ்ஜீவந சாஸ்த்ரமான” என்கிற ஒரு வாக்கியம் வயர்த்தமாகவேண்டி வருகையாலும் இவ் விரண்டு குறைகட்கும் இடமறம்படி “...உய் மறைநாலும்” என்கிற ப்ராசீந பாடம் கொள்ளத்தக்கது. உய் என்பதற்குப் பொருளாகவே மணவாள மாமுனிகள் “ஸ்ரீவோஜ்ஜீவந சாஸ்த்ரமான” என்கிற வாக்கியமருளிச் செய்தாரென்க. (கூரு)

வளரும்பிணிகொண்ட வல்லினையால் * மிக்க நல்லினையில்
கிளருந்துணிவு கிடைத்தறியாது * முடைத் தலையூன்
தளருமளவும் தரித்தும் விழுந்தும் தனிதிரிவேற்கு
உளரேம்பிறைவர் * இராமாநுசன் நன்னையுற்றவரே. (கூக)

வளரும் பிணி கொண்ட வல்வினையால்	{ அளவற்ற துன்பங் களை யுண்டாக்க வல்ல கொடிய கருமங்களாலே
மிக்க நல்வினையில்	{ பரம தர்மமான சரணாகதியில்
கிளரும் துணிவு கிடைத் தறியாது	{ மஹாவிச்வாஸம் கிடைக்காததனால்
முடை தலை ஊன் தளரும் அளவும்	{ கெட்ட நாற்றங்களுக்கு இருப்பிடமான சரீரம் கட்டுக் குலையும்வரையில்

தரித்தும் விழுந்தும்	{ ஒருவாறு தரித்திருந் தும் (சப்தாதி விஷயங்களிலே) போய்விழுந்தும்
தனி திரிவேற்கு	{ துணையின்றித் திரிகிற எனக்கு
இறைவர்	{ ஸ்வாமிகள் (யாரென்றால்)
எம் இராமாநுசன் உற்றவர்	{ நம் எம்பெருமா னரை ஆசிரியித் தந்தவர்கள்
உளர்	{ இருக்கிறார்கள்.

* * *—“மறைநாலும் வளர்த்தனன்” என்ற அமுதனாரை நோக்கிச் சிலர், எம்பெருமானார் மறைநாலும் வளர்த்தது உண்மை தான்; அவர் சேதநர்கட்கு உஜ்ஜீவநோபாயமாக வேதார்த்தக் கட்டளையிலே அருளிச்செய்தவை பத்தியும் ப்ரபத்தியும்; இவற்றில் உமக்கு எந்த வுபாயத்தில் ஊற்றம்? என்று கேட்க, எனக்கு அவ்விரண்டும் உபாயமல்ல; ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களுடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கி வாழ்பவன் அடியேனென்கிறார்.

என்னுடைய அநாதி பாபத்தினால் எனது நெஞ்சில் பத்தியும் பிறக்கவில்லை; ப்ரபத்திக்குவேண்டிய மஹாவிச்வாஸமும் பிறக்க

வில்லை. மிகவும் ஹேயமான சரீரத்தைப் போஷித்துக்கொண்டு சப்தாதி விஷயங்களிலே ஊன்றினவனாயிருந்தேன். இப்படி கதியற்ற எனக்கு எம்பெருமானுருடைய அந்தரங்க பக்தர்களே ரக்ஷக ராவாராகையால் நான் ததீயாபிமாந நிஷ்டனானேன் என்று ராயிற்று.

மிக்க நல்வினை = வினை, நல்வினை, மிக்க நல்வினை என்று மூன்றாக்கி, வினையென்று ஸாமான்ய பக்தியைச் சொல்லுகிறதாகவும், நல்வினையென்று விசேஷ பக்தியைச் சொல்லுகிறதாகவும், மிக்க நல்வினையென்று ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறதாகவும் பெரியோர் கூறுவர். முடைத்தலையுன் = தலை என்று இடம்; முடையாவது துர்நாற்றம்; துர்நாற்றத்திற்கு இருப்பிடமான சரீரம் என்றபடி. “தீண்டாவமும்பும் செந்நீரும் சீயும் நரம்பும் செறி தசையும், வேண்டா நாற்றம் மிகமுடல்” (திருவரங்கக் கலம்பகம்) என்றார் இவரது திருக்குமாரர். (கூசு)

தன்னையுற்றாட்செய்யும் தன்மையினோர் * மன்னு தாமரைத்தான் தன்னையுற்றாட்செய்ய வேன்னையுத்தா னின்று * தன்தகவால் தன்னையுற்றானறித் தன்மையுற்ற ரில்லை யென்றறிந்து தன்னையுற்றாரை * இராமாநுசன் குணம் சாற்றிமே. (கூசு)

இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானு ரானவர்,	இன்று	இன்றைத்தினத்திலு
தன்னை	{ தம்மைப்பற்றி	தன் தகவால்	தமது அருளாலே
உற்றார்	{ யிருப்பாருண்டே	(என்ன செய்தாரென்றால்)	
அன்றி	{ யொழியாதம்மைப்	தன்னை உற்று	{ தம்மையடைந்து
தன்னை	{ பற்றியிருப்பவர்க	ஆள் செய்யும்	{ கைங்கரியம் பண்
உற்றாரா	{ னுடைய குண	தன்மையி	{ னும் ஸ்வபாவ
குணம்	{ கீர்த்தனம்	னோர்	{ முடையான ஸ்வ
சாற்றிடம்	{ பண்ணும்		{ பக்தர்களுடைய
தன்மை	{ ஸ்வபக்த	மன்னு	{ ஒன்றோடொன்று
உற்றார்	{ பக்தர்கள்	தாமரை	{ சேர்ந்த திருவடித்
இல்லை	{ ஒருவருமில்லை	தான் தன்னை	{ தாமரைகளே
என்று	{ யென்று	உற்று ஆள்	{ நான் அடைந்து
அறிந்து	{ திருவுள்ளம்பற்றி	செய்ய	{ ஆட்செய்யும்படி
என்னை	அடியேனை	உய்த்தான்	வைத்தருளினார்.

* * *—எம்பெருமானார் என்னைத் தம்மிடத்து ஆட்படுத்திக்கொள்ளாமல் தம்மை அடுத்தவர்கள் பக்கல் என்னை ஆட்படுத்த

* * *—மனமே! இனி நீ 'நமக்குப் பேறு கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ?' என்று அவ்விஷயத்தில் சிறிதும் கவலைப்படாதே. நாம் 'ஸ்வர்க்கலோகம் போகநேருமோ? நரகம்போக நேருமோ? இந்த ஸம்ஸாரத்தில்தான் கிடந்து உழலும்படி நேருமோ?' என்று சிந்தித்து இனி நீ வருந்தவேண்டா; 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்' என்று ஒருதடவை சொல்லிவிட்டால் அந்த எம்பெருமானார் நம்மைக் கைவிடுவாரோ? சிலநாளிருந்து இன்பம் நுகர்ந்து மீள்வதற்குறுப்பான சுவர்க்கத்திலே நம்மைக் கொண்டுபோகப் பார்த்திருப்பாரோ? துன்பங்களையே அநுபவிப்பதற் கிடமான நரகத்திலே நம்மைக்கொண்டுபோய் ஹிம்லிக்கப் பார்த்திருப்பாரோ? இன்பதுன்பங்களை மாறிமாறி அநுபவிப்பதற்கு இடமான இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திலேதான் வைப்பாரோ! இந்நிலத்தில் சிலநாள் நம்மை வைத்திருந்தாலும் தந்தலைவெட்டியாய் நம்மை வைத்திடுவாரோ? பின்னை என் சொல்வார்? தம்முடைய பாதங்களில் சேரும்படி காமே அங்கீகரித்திடுவர்! அதற்காக நீ எள்ளளவும் கரையவேண்டா என்று தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கிச் சொன்னாராயிற்று.

அவற்றைத் தொடர்தரு தோல்லைச் சுழல்பிறப்பு=சுவர்க்கம் போனாலும் நரகம் போனாலும் மாறிமாறிப் பலநிறப்பும் பிறக்க வேண்டுகையாலே ஸ்வர்க்க நரகங்களைத் தொடர்ந்தேயிருக்குமாம் பிறப்பு.

நையல்—முன்னிலை யெதிர்மறை வினைமுற்று. (கஅ)

தற்கச் சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும் * தாழ்சடையோன்
சோற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும் * நான்மறையும்
நிற்கக் குறும்புசெய் நீசரும்மாண்டனர் நீணிலத்தே
போற்கற்பகம் * எம்மிராமாநுச முனி போந்தபின்னே. (கக)

தற்கம்	{ தர்க்கம் பண்ணுகிற	தாழ்	{ ருதானுடைய
சமணரும்	{ சமணர்களும்		
பேய்	{ பேய்போலே	சடையோன்	{ சொல்லாகிய
	{ பிடித்தபிடி		
	{ விடாதேற்கிற		
சாக்கியர்களும்	பெளத்தர்களும்	சோம்புளும்	சோழநாதைக் கற்ற தாம் ஸர்களான சைவர்களும்

குனிய வாதரும் } சூர்யவாதிகளும்

நால் மறையும் } நான்கு வேதங்களும்
நிற்க } விளங்கிக் கொண்
டிருக்கச்செய்தே

குறம்பு செய் } (அவற்றுக்குச்
நீசரும் } சேராத)
அபார்த்தங்களைப்
பண்ணுகிற
குத்ருஷ்டிகளும்

மாண்டனர் ஒழிந்தார்கள் ;

(எப்போது ? என்றால்)

பொன் கற்பகம் எம் } சிறந்த கல்ப
இராமாநுச } வ்ருகும்போலே
முனி } உதாரரான
எம்பெருமானார்

நீன் நிலத்தே } விசாலமான
போந்த பின் } இப்பூமியிலே
திருவவதரித்த
பின்பு.

* * *—ஸகலமான அர்த்தங்களையும் அளிக்கவல்ல எம்பெருமானார் இவ்வுலகத்தில் திருவவதரித்தபிறகு ஜைநர், பௌத்தர், சார்வாகர், பாசபதர், அக்வைதிகள் முதலிய மதாந்தரஸ்தர்கள் எல்லாரும் மாண்டுபோனார்கள் ; இனி அவர்களால் எவ்விதமான கெடுதியும் உலகத்துக்கு விளையமாட்டாது என்றாராயிற்று.

சமணர்—‘ஆர்ஹதர்’ என்று வழங்கப்படுகிற ஜினமதத்தவர்கள். சாக்கியர்—புத்தமதத்தவர்கள் : இவர்கட்குக் கொண்டது விடாமையாகிற பிடிவாதம் அதிகமாகையாலே “சாக்கியப் பேய்களும்” என்றார். குனியவாதர்—‘ஸர்வம் சூர்யம்’ என்று வாதிப்பவர்கள். (கூக)

போந்ததென்னெஞ்சென்னும்பொன்வண்டு * உனதடிப்போதி
ராந்தேளிதேனுண் டமாந்திட வேண்டி * நின்பாலதுவே [லோண்சீ
ஈந்திடவேண்டு மிராமாநுச இதுவன்றி யொன்றும்
மாந்தகில்லாது * இனி மற்றொன்றுகாட்டி மயக்கிடலே. (கூ௦)

இராமாநுச எம்பெருமானாரே !

என் நெஞ்சு } எனது நெஞ்சாகிற
என்னும் } அழகிய
பொன் வண்டு } வண்டானது

உனது அடி } தேவரீருடைய
போதில் } திருவடித்
தாமரைகளில்

ஒண் சீர் ஆம் } அழகிய
தெளி தேன் } குணங்களாகிற
உண்டு } தேனைப்பருகி
அமர்ந்திட } நித்யவாஸம்
வேண்டி } பண்ணவிரும்பி

நின் பால் } தேவரீரிடத்தில்

போந்தது } வந்து சேர்ந்தது ;

அதுவே } அத்திருக்குணங்
களையே

சந்திட	{ அளித்தருள	இனி	இப்படியான பின்பு
வேண்டும்	{ வேணும் ;	மற்று ஒன்று	{ வேறொரு விஷயத்
இது அன்றி	{ இத்திருக்குணங்	காட்டி	{ தைக்காட்டி.
ஒன்றும்	{ களைத் தவிர	மயக்கிடல்	மயக்கவேண்டா.
மார்த	{ வேறொன்றையும்		
கில்லாது	{ (நெஞ்சு) புஜிக்க		
	{ மாட்டாது;		

* * *—ஸ்வாமிந்! அடியேனுடைய நெஞ்சு தேவரீருடைய திருக்குணங்களையே எப்போதும் அதுபவிக்க விரும்பக்கொண்டு மேல்விழுந்து தேவரீரிடம் வந்து சேர்ந்தது. இது இனி வேறொன்றை விரும்பாது; தேவரீரும் இனி இதை ஸம்ஸாரத்திற் போகவொட்டாமல் தேவரீரிடத்திலேயே நிலைநிறுத்திக் கொள்ள வேணும்.

தமது நெஞ்சை ஒரு வண்டாக ரூபணம் பண்ணினதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானுடைய திவ்யகுணங்களை மதுவாக ரூபணம் பண்ணினார். இந்த வண்டுக்கு அந்தத் தேன் தவிர வேறொன்றும் ரவிக்கமாட்டாது.

மயக்கிடல் = முன்னிலை யெதிர்மறை வினைமுற்று. (க00)

மயக்கு மிருவினை வல்லியிற்பூண்டு * மதிமயங்கித்
துயக்கும் பிறவியில் தோன்றியவென்னை * துயரகற்றி
உயக்கொண்டு நல்கு மிராமாநுசுவென்ற துன்னை யுன்னி
நயக்குமவர்க் கிதிழக்கென்பர்*நல்லவரென்று நைந்தே (க0க)

மயக்கும்	{ “ அஜ்ஞானத்தை	பிறவியில்	ஸம்ஸாரத்திலே
	{ விளைக்க வல்ல	தோன்றிய	
இரு வினை	{ புண்ப பாபமென்	என்னை	{ பிறந்த அடியேனை
	{ னும் இருகருமங்க		
	{ ளாகிற		
வல்லியில்	விலங்கில்	துயர் அகற்றி	{ துக்கங்களைப்
		உய கொண்டு	{ போக்கி உஜ்ஜீ
பூண்டு	{ அகப்பட்டுக்		{ விக்கச்செய்து
	{ கொண்டு	நல்கும்	அருள்செய்கின்ற
மதி மயங்கி	அறிவுகெட்டு	இராமாநுசு	எம்பெருமானாரே!”
துயக்கும்	ப்ரமிக்கச் செய்கிற		

என்றது இது	{ என்று தேவரீ ருடைய பாவநத் வத்தைப்பேசுகை யாகிற இது	என்றும் நயக்கு மவர்க்கு	{ எப்போதும் ஆசையுட னிருப் பவர்களுக்கு
உன்னை உன்னி ரைந்து	{ தேவரீரை அநுஸந்தித்து உருகி	இழுக்கு என்பர் நல்லவர்	{ தகாதது என்று ஸத்துக்கள் சொல்லுவார்கள்.

* * *—எம்பெருமானார்க்கு, பாவநத்வம் என்றும் போக்யத்வம் என்றும் இரண்டு படிகள் உண்டு. பாவநத்வமாவது— பக்தர்களுடைய பாவங்களைப்போக்கிப் பரிசுத்தப்படுத்தல். போக்யத்வமாவது எப்போதும் அநுபவிக்கக் கூடியவராயிருக்கை. இவ்விரண்டில் பாவநத்வத்தைவிட போக்யத்வமே சிறந்தது; ஏனென்றால், நம்முடைய பாவங்களைப் போக்கிறென்கிற காரணத்தாலே நாம் அவரைப் பாவநர் என்று அநுஸந்திக்கவேண்டும்; இது ஒரு உபாதியைப்பற்றி வருவது. போக்யத்வத்தை அநுஸந்திப்பது இப்படிப்பட்டதல்ல. அது ஸ்வரூபப்ரயுக்தம். ஆகையாலே, பாவநத்வத்தை அநுஸந்திப்பதைவிட போக்யதையை அநுஸந்திப்பதே சிறந்தது. அப்படியிருக்க இவ்வமுதனார் இப்பிரபந்தத்தில் அடிக்கடி எம்பெருமானுடைய பாவநத்வத்தை அநுஸந்தித்தார்; ‘என்னுடைய பாவங்களையெல்லாம் போக்கினார், என்னுடைய குற்றங்களையெல்லாம் நீக்கினார்’ என்று அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறார். அப்படி சொன்னதற்கு அநுதாபப்படுகிறார் இப்பாட்டில். போக்யதையில் ஈடுபட்டுப் பேசவேண்டியிருக்க, பாவநத்வத்தில் ஈடுபட்டமை தோற்றப் பேசினது பிசகு என்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள் என்றாராயிற்று. (க௦க)

நையும் மனமுன் குணங்களையுன்னி * என்னொலிருந்தேம்
ஐய னிராமாநுச னென்றழைக்கும் * அருவியேன்
கையும் தொழும் கண்கருதிடுங்காணக் கடல்புடைக்கும்
வையம்தனில் * உன்வண்மை யென்பாலென் வளர்ந்ததுவே.

(எம்பெருமானாரே!)	மனம் எனது நெஞ்சானது	உன் குணங்களை உன்னி	{ தேவரீருடைய திருக்குணங் களைச்சிந்தித்து
------------------	---------------------	--------------------	---

பொன் ஆகம் { பொன்போன்ற
மார்வை
கிழித்தவன் { கிழித்துப் பொகட்ட
வனாள் எம்
பெருமானுடைய
கீர்த்தி பயிர் { திருப்புகழ்களாகிற
எழுந்து } பயிர் வளர்ந்து
விளைந்திடும் { விளையப்பெற்ற
சிந்தை } திருவுள்ளத்தை
புடையரான

இராமாநுசன் எம்பெருமானார்
என் தன் { எனதுடலைப்பற்றி
மெய் வினை யிருக்கிற வினை
நோய்களை நோய்களையெல்லா
நோய்களைந்து } நோய்களை
மொழித்து
கையில் கனி { கையில்லங்கு நெல்லிக்
என்ன கனிபோலே
ஸுலபமாக
நல் ஞானம் { விலகாணமான
அளித்தனன் } ஞானத்தைத்
தந்தருளினார்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னபடியே தம்முடைய கரணங்
கள் எம்பெருமானார் விஷயத்தில் ஊன்றுகைக்குக்காரணம் என்ன
வென்று கேட்பார்க்கு விடை கூறுவதுபோலும் இப்பாட்டு. நர
சிங்கவருக்கொண்டு இரணியனுடலைப்பிளந்த பிரானுடைய திருக்
கல்யாண குணங்களை எப்போதும் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிற எம்
பெருமானார் என் பாவங்களைப்போக்கி நல்லறிவை நல்கினார்; ஆகை
யால்தான் என்னுடைய கரணங்கள் அவர்பக்கலிலேயே ஆழங்காற்
பட்டுவிட்டன—என்றாராயிற்று.

மடங்கல்.—ஆண் சிங்கம் இரணியன் எம்பெருமானளவில்
எவ்வளவு தீமை செய்திருந்தாலும் எம்பெருமானுக்குக் கோபம்
உண்டாகாது; பரமபாகவதனை ப்ரஹ்மாதனளவில் அளவற்ற
தீமைகள் புரிந்ததனால் * வளர்ந்த வெங்கோப மடங்கலொன்று
யினனென்க. கீர்த்திப்பயிரேழுந்து விளைந்திடுஞ் சிந்தை=பகவத்
குணமாகிற பயிர் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளமாகிற சேஷத்
திரத்திலே சிறப்பாக விளைந்தோங்குமென்றது—எம்பெருமானு
ரைப்போல் பகவத் குணநுபவம் பண்ணிக் களிப்பார் வேறு ஆரு
மில்லையென்றவாறு.

கையிற்கனியென்னவே=ஸ்பஷ்டமாக என்று கருத்து. “கர
தலாமலகம்” என்பர்—வடநூலாரும். (க௦௩)

கையில் கனியென்னக் கண்ணனைக் காட்டித்தரிலும் * உன் தன்
மேய்யில்பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் யான் * நிரயத்
தோய்யில்கிடக்கிலும் சோதிவின் சேரிலும் இவ்வருளீ
செய்யில்தரிப்பன் * இராமாநுசு என்செழுங் (காண்டலே. க௦௪)

செழு கொண்டல்	{ (ஒளதார்யத்தில்) விலக்ஷணமான மேகம்போன்ற	நிரயம் தொய்யில்	{ ஸம்ஸார நரகக்குழியில்
என் இராமாநுசா	{ எம்பெருமானாரே!, (தேவரீர்)	கிடக்கிலும்	{ அழுந்திக் கிடந்தேனுகிலும்
கண்ணனை	எம்பெருமானை	சோதி விண் சேரிலும்	{ சோதியமான பரம பதத்தை அடைந் தேனுகிலும்
கையில் கனி என்ன	{ உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோலே	இவ் அருள்	{ (தேவரீருடைய திருமேனியழகை அதுபவித் திருக்கைக்கு உறுப்பான) கிருபையை
காட்டி தரினும்	{ காட்டிக் கொடுத்தாலும்	நீ செய்யில்	{ தேவரீர் செய்தருளி னால் தான்
உன் தன் மெய்யில் பிறங்கிய சீர் அன்றி யான் வேண்டிலன்	{ தேவரீருடைய திருமேனியில் விளங்குகிற ஸௌந்தரியம் முதலிய குணங் களைத் தவிர வேறொன்றிலும் நான் கண்வைக்க மாட்டேன் ;	தரிப்பன்	{ (ஸம்ஸாரத்திலோ மோக்ஷத்திலோ) கால்பாவிநிற்பேன்.

* * *—அடியேன் அபேக்ஷிப்பவற்றையெல்லாம் குறையறக் கொடுத்தருள்கின்ற ஸ்வாமீ!, தேவரீர் அடியேனுக்கு எம்பெருமானை ஸுலபமாகக் காட்டிக் கொடுத்தருளினாலும் தேவரீருடைய திருமேனியழகை அதுபவிப்பதில் அடியேனது நெஞ்ச ஊன்றி யிருக்குமேயொழிய அவ்வெம்பெருமானை விரும்பவே மாட்டாது. தேவரீருடைய திருமேனியின் அதுபவம் அடியேனுக்கு வலித்திக்குமாகில் இவ்வருள் தருமாஞாலத்தில் இருப்பும் எனக்குத் துயரை விளைக்கமாட்டாது. இவ்வதுபவம் இல்லாவிடில் பரமபதமும் எனக்கு ஆந்தத்தை விளைக்கமாட்டாது. இவ்வதுபவம் மாறாமல் வலித்திக்கும்இடமே எனக்குப் பரமபோக்யமானது. அது ஸம்ஸார பூமிபாகவுமாம், நரகமாகவுமாம்; பரமபதமாகவுமாம். ஆகையால் அடியேனுக்கு தேவரீருடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹாநுபவமே இடைவிடாது செல்லும்படி அருள் புரியவேணுமென்று வேண்டினு ராயிற்று.

நிரயத்தொய்யில்=நிரயமாவது நரகம். இந்த ஸம்ஸாரநிலமே நரகமெனப்படும். தொய்யில் — சேறு. ஏழனுருபு தொக்கி யிருக்கிறது. தொய்யில் என்பாருமுளர். (கௌ)

செழுந்திரைப் பாற்கடல் கண்ணீயில்மாயன் * திருவடிக்கீழ்
விழுந்திருப்பார் நெஞ்சில் மேவுநன்ஞானி * நல்வேதியர்கள்
தொழுந்திருப் பாத னிராமாநுசனைத் தொழும்பெரியோர்
எழுந்திரைத் தாமேிடம் * அடியேனுக் கிருப்பிடமே. (க0௫)

செழு திரை	{ அழகிய	நல்	{ நல்ல வைதிகர்களால்
பால் கடல்	{ அலைகளையுடைய	வேதியர்கள்	{ ஸேவிக்கப்பட்ட
	{ திருப்பாற்	தொழும் திரு	{ திருவடிகளை
	{ கடலில்	பாதன	{ யுடையராயு
			{ மிருக்கிற
கண் துயில்	{ பள்ளிகொண்	இராமாநுசனை	எம்பெருமானாரை
	{ டிராநின்ற	தொழும்	ஸேவிக்கின்ற
மாயன்	ஸர்வேச்வானுடைய	பெரியோர்	மஹா த்மாக்கள்
திரு அடி கீழ்	திருவடிகளின்கீழே		
விழுந்து	{ விழுந்துகிடக்கும்	எழுந்து	{ உடம்பு இருந்த
இருப்பார்	{ மஹான களுடைய	இரைத்து	{ விடத்தில் இரா
		ஆடும்	{ மல் கிளர்ந்து
		இடம்	{ கோஷித்துக்
நெஞ்சில்	{ ஹ்ருதயத்திலே		{ கொண்டு கூத்தா
மேவும்	{ பொருந்தி		{ மும் இடம்
	{ பெழுந்தருளி		
	{ யிருக்கிற		
நல் ஞானி	சிறந்த ஞானியாயும்	அடியேனுக்கு	அடியேன்வலிக்கு
		இருப்பு இடம்	மிடமாகும்

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “ நிரயத் தொய்யில் கிடக்கிலும்
சோதிவிண் சேரிலும் ” என்று ஸம்ஸாரத்தையும் பரமபதத்தையு
மும் வாசியற்றதாகச் சொன்ன அமுதனாரை நோக்கிச் சிலர்,
‘ உலகத்தில் எல்லாரும் ஸம்ஸாரத்தை வெறுத்துப் பரமபதத்தை
ஆசைப்படாநிற்க நீர் ஸம்ஸாரத்தையும் பரமபதத்தையும் துல்ய
மாகக்கருதிப் பேசுகின்றீரே, உமக்கு உத்தேச்யமான ஸ்தானம்
எது? சொல்லும் ’ என்ன ; ஸ்ரீராமாநுஜபக்தர்கள் களித்துக்
கூத்தாடுகின்ற இடமே எனக்குப் பரமோத்தேச்யமான ஸ்தானம்
என்கிறார்.

திருப்பாற்கடல் நாதனான ஸ்ரீமந்நாராயணனை அடிபணிந்தவர்
களும் அவ்வெம்பெருமானை உபேக்ஷித்துவிட்டு எம்பெருமா
னாரையே நெஞ்சில் தியானிப்பர்களாம். அப்படிப்பட்ட எம்பெரு
மானாரை ஆச்ரயித்த மஹான்கள் எம்பெருமானாரை அநுபவித்
ததனுலுண்டாகும் மகிழ்ச்சி தலைமண்டை கொள்ளப் பெற்று

உடம்பு இருந்த விடத்திலிராதே கிளர்ந்து கடலிரைத்தாற்போலே
இரைத்துக்கொண்டு தலைகால் தெரியாமல் எங்கெங்குக் கூத்தாடு
வர்களோ அங்கங்கெல்லாம் அடியேன் உவந்து இருப்பேன்;
அவ்விடமே எனக்கு முக்திஸ்தானம் என்றராயிற்று. (க0௫)

[சாற்றுப் பாசுரங்கள்.]

இருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கடம் * மாலிருஞ்சோலையென்னும்
பொருப்பிடம் மாயனுக்கென்பர் நல்லோர் * அவைதன்னோடும் வந்
திருப்பிடம் மாய னிராமாநுசன்மனத் தின்றவன்வந்
திருப்பிடம் * என்ற னிதயத்துள்ளே தனக்கின்புறவே. (க0௬)

மாயனுக்கு	ஸர்வேச்வரனுக்கு	அவை	அந்த ஸ்ரீவைகுண்டம் முதலிய வற்றோடே கூடவந்து எழுந்தருளியிருப்பது
இருப்பு இடம்	{ வாஸஸ்தானம் (எவையென்றால்)	தன்னொடும் வந்து இருப்பிடம்	
வைகுந்தம்	பரமபதமும்		
வேங்கடம்	திருவேங்கடமலையும்	இராமாநுசன் மனத்து	{ எம்பெருமானுருடைய திருவுள்ளத்திலேயாம்;
மாலிருஞ்சோலை	{ திருமாலிருஞ்சோலையென்கிற	அவன்	{ அவ்வெம்பெருமானார் தாம்
என்னும்	{ திருமலையும்		
பொருப்பு இடம்	{ (ஆகிய இவையாம்)	இன்று வந்து	இப்போது வந்து
என்பர் நல்லோர்	{ என்று ஸத்துக்கள் சொல்லுவார்கள்.	தனக்கு இன்பு உற இருப்பிடம்	{ தமக்கு ஆந்தமாக எழுந்தருளியிருப்பது
மாயன்	{ (இவற்றை இருப்பிடமாகவுடைய) ஸர்வேச்வரன்	என் தன் இதயத்துள்ளே	{ அடியேனுடைய ஹருதயத்தினுள்ளேயாம்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடியே அமுதனருடைய எல்லை கடந்த ப்ராவண்யத்தை அறிந்த எம்பெருமானார் ‘நம்மேல் இவ்வளவு காதல்கொண்டிருக்கிற இவருடைய நெஞ்சை நாம்விட்டு நீங்கலாகாது’ என்று கொண்டு அமுதனருடைய திருவுள்ளத்தை மிகவும் விரும்பியருள, அதனைக்கண்டு மகிழ்ந்து பேசுகிறார்.

எம்பெருமான் எங்கே எழுந்தருளியிருப்பனென்றால், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் திருவேங்கடமலை திருமாலிருஞ்சோலையிலும்

முதலிய திவ்ய தேசங்களிலும் எழுந்தருளியிருப்பனென்று நல்லோர்கள் சொல்லுவார்கள். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் அந்த ஸ்ரீ வைகுண்டம் முதலிய இடங்களையும் பேர்த்துக்கொண்டு எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றான். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார் என்னுடைய நெஞ்சத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றார்.

பெரிய திருவந்தாதியில், “புவியுமிருவிசும்பும் நின்னகத்த, நீயென்செவியின் வழிபுகுந்து என்னுள்ளாய்—அவிவின்றி, யான் பெரியன் நீ பெரியை என்பதனை யாரறிவார், ஊன்பருகு நேமியாயுள்ளா.” என்ற பாசாரம் இங்கே நினைக்கத்தகும். உபய விபூதி விசிஷ்டனை எம்பெருமான் உடையவர் திருவுள்ளத்திலே உள்ளான்; உபயவிபூதி விசிஷ்டனைக் கபளீகரித்த அந்த உடையவரையும் அடியேன் கபளீகரித்தவன்—என்றதாகிறது.

பொருப்பு-மலை (க௦௬)

இன்புற்றசீலத் திராமாநுசா * என்று மெவ்விடத்தும்
என்புற்றநோ யுடல்தோறும் பிறந்திறந்து * எண்ணரிய
துன்புற்று வியினும்சொல்லுவ தோன்றுண்டுன் தோண்டர்கட்கே
அன்புற்றிருக்கும்படி * என்னையாக்கியங் காட்படுத்தே (க௦௭)

இன்பு உற்று { ஆந்தப்பூர்ணரா
யெழுந்தருளியிருக்கிற
சீலத்து { ஸௌசீல்ய
இராமாநுசா { குணமுடைய எம்
பெருமானாரே!,
சொல்லுவது { தேவரீரிடத்தில்
ஒன்று உண்டு { அடிபேன்
விஜ்ஞாபிக்க
வேண்டிய
விஷயம்
ஒன்றுண்டு;

(அஃது என்னவென்றால்)

என்பு உற்று { எலும்பிலே
நோய் உடல் { உறைந்து
தோறும் { நலியக்கூடிய
இருப்பிடமான
சரீரங்களி
லெல்லாம்

பிறந்து { பிறப்பதும்
இறந்து { இறப்பதுமாகி
எண்ண அரிய { எண்ணமுடியாத
துன்பு உற்று { துன்பங்களை
வியினும் { யநுபவித்து
முடிந்த
போனாலும்
என்றும் { எல்லாக்
காலங்களிலும்
எவ் இடத்தும் { எல்லாவிடங்களிலும்
உன் { தேவரீருடைய
தொண்டர் { பத்தர்கள்
கட்கே { விஷயத்தி
லேயே
அன்பு உற்று { பத்தனாயிருக்கும்படி
இருக்கும்படி { அடியேனைச்
என்னை ஆக்கி { செய்தருளி
அங்கு { அந்த
பத்தர்களிடத்திவ்

ஆன் படுத்த	{	(அடியேனை)		(இதுவே அடியேனுடைய
		ஆட்படுத்தி யருளவேணும்;		

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடியே தம்மிடத்தில் வ்யாமோ ஹங்கொண்டிருக்கிற எம்பெருமானாரை நோக்கி 'ஸ்வாமிர்! தேவரீருக்கு அடியேன் விண்ணப்பம் செய்யவேண்டிய விஷயம் ஒன்றேயுள்ளது. அதாவது—பலவகை நோய்களுக்குக் கொள்கலமான சரீரத்தில் பிறப்பதும் இறப்பதுமாயிருந்துகொண்டு எவ்வளவோ துக்கங்களை அதுபவிக்கும்படியாக நேர்ந்தாலும் நேரட்டும்; எந்த நிலைமையிலும் அடியேன் தேவரீருடைய அந்தரங்க பக்தர்களுக்கே அடிமைசெய்யப் பெறவேணுகில் அதுவே போதுமானது. ஆகையாலே அடியேனுக்கு வேறொன்றும் பிரார்த்திக்கத் தக்கதில்லை. எத்தனை பிறவிகள் நேர்ந்தாலும் அந்த நிலைமைகளில் அடியேனை தேவரீருடைய பக்தர்களுக்கே அடிமைப்படுத்தியருள வேணும்—என்பதொன்றையே பிரார்த்திக்கின்றே நென்ற ராயிற்று. (க௦எ)

அங்கயல் பாய்வயல் தேன்னரங்கன் * அணியாகமன்னும்
பங்கய மாமலர்ப் பாவையைப்போற்றுவதும் * பத்தியேல்லாம்
தங்கிய தேன்னத் தழைத்துநெஞ்சே நந்தலைமியையே
பொங்கிய கீர்த்தி * இராமாநுசனடிப் பூமன்னவே. (க௦அ)

நெஞ்சே	ஒ மனமே!	அம் கயல்	அழகிய கயல்	
பத்தி எல்லாம் தங்கியது என்ன தழைத்து	{	பங்கயல் பாய் வயல் தென் அரங்கன்	{	
				மீன்கள் பாய்கிற
				கழனிகளுக்குந்த
				தென்னரங்கத்
			தில் உறையும்	
			பெருமானுடைய	
பொங்கிய கீர்த்தி இராமாநுசன் அடி பூ	{	அணி ஆகம் மன்னும்	{	
				அழகிய
				திருமார்பிலே
				நித்யவாஸம்
			பண்ணுகிறவ	
			ளாய்	
நம் தலை மியையே மன்ன	{	பங்கயம் மா மலர் பாவையை	{	
				சிறந்த தாமரைப்
				பூவில் பிறந்த
				பதுமை
			போன்றவளான	
			பூமிமஹா	
			லக்ஷ்மியை	
(நாம் செய்யவேண்டிய காரியம் என்னவென்றால்)		போற்றுவதும்	வாழ்த்துவோம்.	

* * *—இப்பிரபந்தத்தின் தொடக்கத்தில் “ இராமாநுசன் சரணாகிந்தம் நாம் மன்னிவாழ ” என்று எம்பெருமானுடைய திருவழித்தாமரைகளைப் பொருந்தி வாழ்வதே தமக்குப் பரம புருஷார்த்தமாக அருளிச்செய்தவராகையாலே அந்தப் புருஷார்த்தம் நமக்கு யாவஜ்ஜீவம் விரித்திக்கும்படியாக—எல்லாச் செல்வங்களையும் அளிக்கவல்ல பெரியபிராட்டியாரைப் பிரார்த்திப்போமென்கிறார்—முடிவான இப்பாட்டில்.

பொங்கிய கீர்த்தியை யுடையரான இராமாநுசனுடைய அடிப்பூ நம் தலைமையே மன்னுவதற்காகவும், மந்தியெல்லாம் தங்கியதென்னத்தழைத்து நிற்பதற்காகவும் பங்கயமாமலர்ப்பாவையைப் போற்றுவோமென்கிறார். எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளில் நமக்கு அளவற்றபக்தி உண்டாவதற்கும், அத்திருவடிகள் நமக்குச் கிரோபூஷணமாவதற்கும் உறுப்பாகப் பிராட்டியை வேண்டிக்கொள்வோமென்கை. உலகத்தில் ஸாமான்ய ஸம்பத்தை அளிக்கவல்ல பிராட்டியே இந்தவிசேஷஸம்பத்தையும் அளிக்கக்கடவள் என்றதாயிற்று. (கௌ)

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரை
முற்றுப்பெற்றது.

இயற்பா உரை முற்றிற்று.

இராமாநுச நூற்றந்தாதி—அடிவரவு.

1. பூமன் கள்ளார் பேரிய லென்னை,
எனக் கியலும் மொழி வருத்து மிறை மன் சீர்
2. சீரிடம் செய்யும் கதி சோரா தாழ்,
முனி யெய்தற் குறு வாரப்பொழில் நிதி.
3. நிதி கார்த்தி வைப்பா மொய்த்த காரேய்,
திக்குக் கொள்ள நெஞ்சில் கூட்டு மின்ப மாண்டு.
4. ஆண்டு பொரு மடையார் நில நயவேன்,
அடல் படி யாக்கிப் பொருளும் சேம மண்.
5. மண் ஆயி சுரச் சொல்லார் பேறு,
கூறு மிறை நிக ரான துதிப் படி.
6. அடி பார்த் தற்புத நாட்டி கண் கோக்குலம்,
மற்றொரு பேதையர் கடலுணர் கொழுந்து.
7. கொழு விரும் பிடியைப் பண்டரு வாழ் ஞானம்,
சுரண மாரெனச் சிந்தை யென்னையும் சார்.
8. சார் கைத்த வண்மை தேர் செய்த்தலை நின்ற,
சந்தனன் கருத்தில் பொய்கை நல் சோர்வி.
9. சோர் தெரிவுற்ற சீர் கண் டோதி பற்று,
பெரியவர் கலீமிக்க போற்றரும் நிணையார்.
10. நிணையார் மருள் புண்ணி கட்டத் தவ முண்ணின்,
வளரும் தன்னையுற் றிடம் தற் போந்த.
11. போந்ததென் மயக்கும் ரையும் வளர்ந்த,
கையிற் செழுந்திரை யிருப் பின்பங்கயல்பு.

அறிவிப்பு.

இயற்பா உரை மூன்று ஸம்புடமாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் ஸம்புடம்—நான்கு திருவந்தாதிகள். இரண்டாம் இரண்டாம் ஸம்புடம்—நம்மாழ்வார் திவ்ய ப்ரபந்தங்களாகிய, திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி. மூன்றாம் ஸம்புடம்—திருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தங்களான திருவெழுக்கற்றிருக்கையும் திருமடல்களும், இராமாநுச நூற்றந்தாதியும். இவை தனித் தனிப் புத்தகமாகவும் கிடைக்கும்.

இராமா நுச நூற்றந்தாதிச் செய்யுளகராதி.

செய்யுள்	பக்கம்.	செய்யுள்	பக்கம்.	செய்யுள்	பக்கம்.
அங்கயல்	165	கள்ளார்	18	நிலத்தை	78
அடல்கொண்ட	81	காரேய்	50	நினையார்	145
அடியை	100	கார்த்திகை	45	நின்றவண்	130
அடியார்	58	கூட்டும்	54	நெஞ்சில்	52
அற்புதன்	102	கூடும்	95	நையும்மனம்	158
ஆக்கியடிமை	84	கைத்தனன்	126	படிகொண்ட	83
ஆண்டுகள்	56	கையிற்கனி	160	பண்தரு	116
ஆயிழையார்	89	கொழுந்து	112	பற்றாமனிசரை	141
ஆரப்பொழில்	43	கொள்ள	52	பார்த்தான்	101
ஆரெனக்கின்று	122	கோக்குலம்	105	பிடியை	115
ஆனதுசெம்மை	98	சுரணமடைந்த	120	புண்ணிய	147
இடங்கொண்ட	34	சுர்ந்தது	125	பூமன்னுமாத	16
இடுமே	154	சிந்தையினோடு	123	பேரியவர்	142
இயலும்	26	சீரிய	33	பேதையர்	109
இருந்தேன்	114	சீர்கொண்டு	137	பேரியல்	20
இருப்பிடம்	163	சுரக்கும்	90	பேரென்று	93
இறைஞ்சு	96	செய்த்தலை	129	பொய்யை	133
இறைவனை	30	செய்யும்	35	பொருந்திய	57
இனியென்	14	செழுந்திரை	162	பொருளும்	85
இன்பந்தரு	55	சேமநல்லீடும்	87	போந்ததென்	156
இன்புற்ற	164	சொல்லார்	92	போற்றரும்	144
ஈந்தனன்	131	சொல்லின்	13	மண்மிசை	88
உணர்ந்த	111	கோராத	38	மயக்குமிருவினை	157
உன்ரணின்று	150	சோர்வின்றி	135	மருள்சுரந்து	146
உதிப்பன	99	ஞானங்கனிந்த	118	மற்றொரு	108
உறுபெறும்	42	தவந்தரும்	149	மன்னிய	32
எய்தற்கு	41	தற்கச்சமணரும்	155	முனியார்	40
எனக்குற்ற	23	தன்னை	153	முனைவினை	9
என்னைப்புவியில்	22	தாழ்வொன்று	39	மொய்த்த	49
என்னையும்	124	தீக்குற்ற	50	மொழியை	27
ஓதிய	140	தேரிவுற்ற	136	வண்மையினாலும்	127
கடலளவாய	110	தேரார்மலற	128	வருத்தும்	29
கட்டப்பொருளை	148	நயந்தரு	10	வளரும்பிணி	152
கண்டவர்	104	நயவேன்	80	வளர்ந்த	159
கண்டுகொண்	138	நல்லார்	135	வாழ்வுறுத்து	117
கதிக்கு	37	நாட்டிய	108	வெப்பாய	47
கருத்திற்புகுந்து	132	நிகரின்றி	97		
கலியிக்க	143	நினை	44		